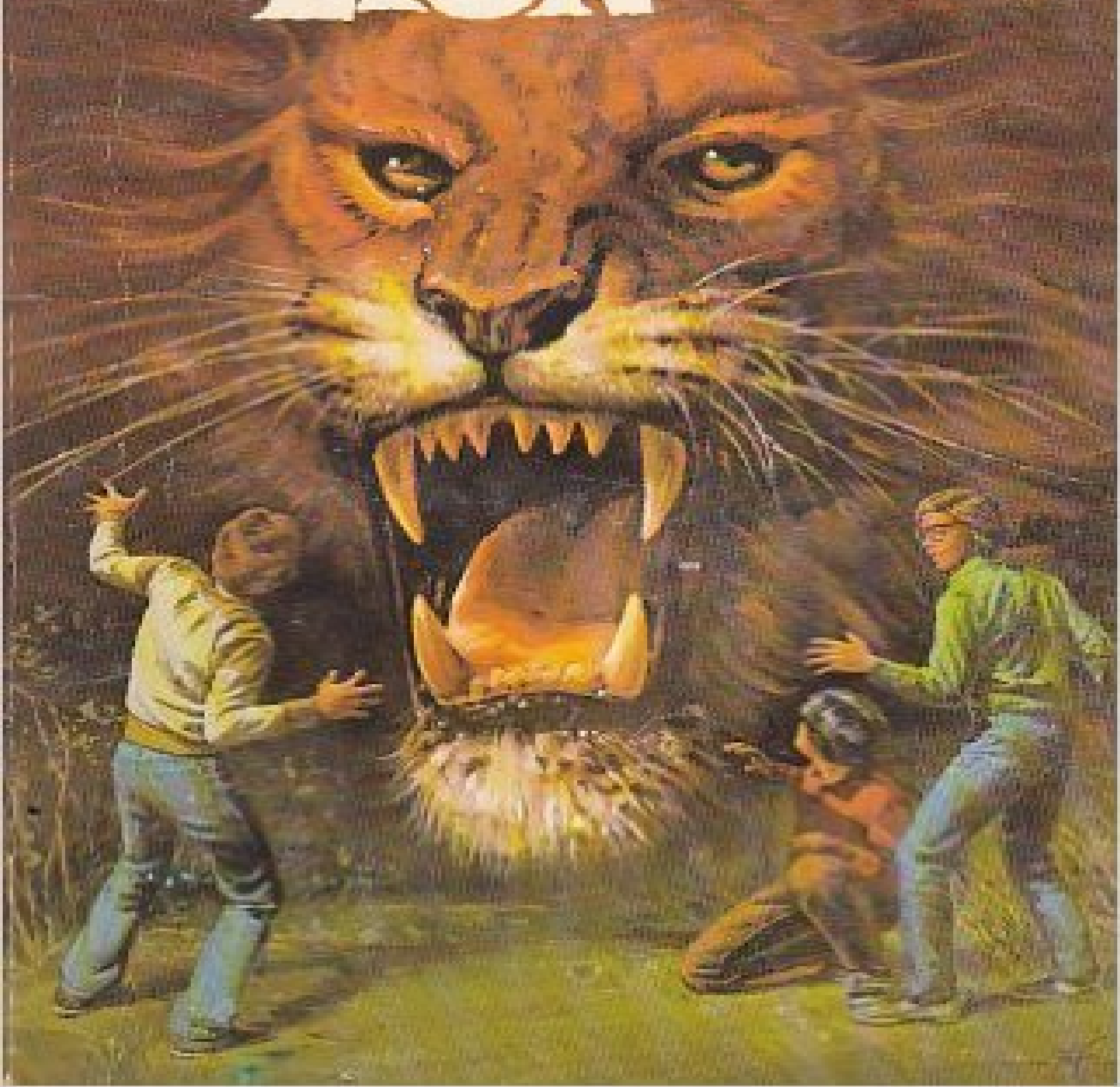

A restless lion guards a valuable secret!

The Mystery of the **NERVOUS LION**

Vụ Bí Ẩn Con Sư Tử Căng Thẳng

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Alfred Hitchcock nói vài lời...](#)

[1. Một cú điện thoại](#)

[2. Một con sư tử quá căng thẳng thần kinh?](#)

[3. Khu bảo tồn hoang dã](#)

[4. Gầm gừ...](#)

[5. Trò đùa không hay](#)

[6. Ba thám tử trẻ thoát nạn](#)

[7. Buộc tội Arthur](#)

[8. Một khách hàng kỳ lạ](#)

[9. Rắc rối...](#)

[10. Đêm hôm đó...](#)

[11. Một chút hoảng sợ](#)

[12. Vụ bí ẩn thêm dày đặc](#)

[13. Rượt đuổi](#)

[14. Phát hiện của Bob](#)

[15. Cái chết đen](#)

[16. Phát hiện... rồi thất vọng](#)

[17. Hannibal giải thích](#)

[18. Mắc bẫy...](#)

[19. Vạch mặt](#)

[20. Bộ ghép hình đã được hoàn chỉnh](#)

[21. Ông Hitchcock đòi chi tiết](#)

[\[1\]](#)

Alfred Hitchcock nói vài lời...

Xin chào các bạn đọc giả trẻ! Tôi xin hân hạnh mời các bạn trải qua một cuộc phiêu lưu mới cùng bộ ba phi thường được biết đến dưới tên Ba Thám Tử Trẻ.

Ở đây, một con sư tử, đột nhiên bị căng thẳng thần kinh, sẽ lôi ba bạn của ta vào một vụ bí ẩn đầy hấp dẫn. Tôi nghĩ các bạn đã biết rằng Ba Thám Tử Trẻ chính là Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy, cả ba sống tại thành phố nhỏ Rocky, ở Californie, bên bờ Thái Bình Dương, gần Hollywood. Tuy nhiên, nếu đây là lần đầu tiên các bạn gặp Ba Thám Tử Trẻ, tôi xin nói thêm rằng bộ tham mưu của ba bạn chỉ là một chiếc xe lán cũ kỹ, dấu dưới một đồng hồ phế thải linh tinh trong kho bãi có tên là Thiên Đường Đồ Cũ. Cửa hàng của Titus và Malthilda Jones, chú thím của Hannibal Jones, và Ba Thám Tử Trẻ làm việc ở đó, khi không bạn giải quyết một vụ bí ẩn nào.

Giới thiệu như vậy là đủ rồi! Ta hãy cùng nhau phiêu lưu. Con sư tử của ta đang càng lúc càng trở nên căng thẳng hơn đây!

1. Một cú điện thoại

Tiếng còi xe kêu to khiến Hannibal Jones quay đầu lại.

- Xui quá! Hannibal kêu. Chú Titus đang về với một đồng hàng kìa! Các cậu biết trước như vậy có nghĩa là sao rồi: lao động!

Peter Crentch và Bob Andy cũng làm bộ mặt rầu rĩ y như Hannibal. Xe tải nhẹ của ông Jones đã vượt qua cổng và đang chạy vào sân. Hannibal và hai bạn nhận thấy hàng mang về gồm một lô song sắt cũ bị sét và một vài mẫu sắt vụn trông khá giống những cái chuồng thú bị tháo tung. Thím Mathilda, đang ngồi trên chiếc ghế bằng sắt rèn, đứng phốc dậy.

- Ông Titus! - Thím la lên bằng giọng vang như sấm - Ông bị mất trí rồi hả? Làm sao ông có thể hy vọng kiếm được gì từ cái đồng rác này?

- Bà đừng lo! - Chồng thím bình tĩnh đáp - Tôi sẽ dùng phần lớn những song sắt này để ráp trở lại thành chuồng.

Titus Jones có tài đánh hơi rất tinh. Ông phát hiện những vụ làm ăn béo bở theo bản năng và biết chắc, qua kinh nghiệm, là sẽ bán có lời những món đồ ông mua với giá rẻ mạt.

- Chuồng à? - Vợ ông hỏi lại - Thím đến gần xe tải, kiểm kê đồng hàng bằng ánh nhìn, rồi nói thêm: Trời ơi, những con chim mà ông định nhốt trong mấy cái chuồng này phải là những con chim khổng lồ!

- Chuồng thú dữ mà, chứ có phải lồng chim đâu - ông Titus kiên nhẫn giải thích - Xem Hannibal

và hai câu bạn nghĩ gì nào. Hannibal ơi, nhìn xem! Cháu có nghĩ là với những gì chú mang về, ta có thể ráp lại thành chuồng không?

Hannibal liếc nhìn bên trong xe tải nhẹ.

- Thì, Hannibal lựa lời thật kỹ trước khi trả lời, cháu nghĩ có thể sửa vài cái. Phải cạo rỉ mấy song sắt, làm lại nóc chuồng, hàn lại sàn chuồng và sơn phết lại tất cả. Nhưng rồi sau đó ta sẽ làm gì?

- Thế nào là làm gì? - Chú Titus kêu - Khi sửa xong, mấy cái chuồng này lại có thể dùng để nhốt thú.

- Nhưng ai sẽ mua? Hannibal hỏi.

- Tất nhiên là gánh xiếc! - Chú Titus trả lời - Hàng năm, có mấy gánh xiếc ghé qua đây, đúng không?

- Dĩ nhiên, đó là một khả năng! - Hannibal đa nghi nói khẽ.

- Cháu đừng quên, chú Titus tức giận nói vì thấy cháu nghi ngờ, rằng xưa kia chú đã từng đi theo một gánh xiếc. Chú biết rõ nhu cầu của loại người này mà!

Hannibal mỉm cười. Cậu biết chú Titus tự hào đến mức nào, vì xưa kia đã từng biểu diễn trong gánh xiếc.

- Phải, chú Titus ơi, chú nói đúng! - Hannibal tử tế nói.

Chú Titus hút tiếp ống điếu, nét mặt hài lòng. Ba thám tử trẻ vẫn đứng đó, nhìn chú, nhưng bị thám Mathilda nhắc nhở ngay.

- Hannibal! Thím hạ lệnh. Những thanh sắt không phải là chuồng phải được chất riêng! Cháu hãy cùng Bob và Peter mang xuống xe. Ta sẽ cố gắng bán thành một lô hàng duy nhất, với giá cao nhất.

Hannibal, khá tròn trịa, cực nhọc trèo lên xe tải theo Bob và Peter. Peter ngán ngẩm nhìn đồng sắt phế thải.

- Không hiểu chú Titus hy vọng kiếm được gì với cái đồng này! - Peter nói khẽ.

- Cậu khỏi phải lo, Hannibal đáp. Chú Titus rành kinh doanh lắm. Nếu chú nói là sẽ bán được thì chắc chắn là được, rồi cậu sẽ thấy.

- Bọn mình được trả lương để làm việc - Bob cắt ngang - Vậy, ta hãy lao động! Các cậu hãy nhớ rằng ta cần tiền, để tân trang lại một phần thiết bị của bộ tham mưu!

Peter Crentch, chàng lực sĩ trẻ của nhóm, đang rầu rĩ nhìn mấy thanh sắt mà Konrad và Hans đã bỏ lại trên xe tải, sau khi lấy đi những thanh tương ứng với những cái chuồng phải ráp lại.

- Ô là là! Peter thở dài. Rèn luyện cơ bắp!

Sau khi cho một thanh sắt nặng lên vai, Peter hỏi:

- Babal ơi, đặt chỗ nào?

Hannibal chỉ một góc sân.

- Đây.

Peter ừ hử rồi bước đi cùng với gánh nặng trên vai. Khi đó, Hannibal và Bob tiến hành mang những thanh sắt kia xuống xe. Công việc tiến triển nhanh chóng. Chẳng bao lâu chỉ còn một thanh sắt duy nhất trên xe tải. Trước khi chuyển cho Peter, Hannibal phân vân:

- Ta hãy để riêng ra, Hannibal tuyên bố. Thanh này ngắn hơn mấy thanh kia một chút... đúng chiều dài mà mình tìm...

- Sao? - Bob tò mò hỏi - Cậu định làm gì?

- Thì mình định làm một cái khóa chắc chắn cho bộ tham mưu, Hannibal giải thích. Vì lý do an ninh.

- An ninh à? - Bob hỏi lại.

Hannibal đỏ mặt.

- Mình chán bỏ trong trong mấy cái đường hầm bí mật để đến bộ tham mưu! Ta cần phải vào được chỗ đó một cách dễ dàng hơn. Khi ấy chỉ cần khóa cửa lại.

Đến lượt Bob và Peter mỉm cười. Hai cậu đã đoán được sự thật: Hannibal hơi bị mập quá để có thể bò, giống như hai bạn, dọc theo mấy đường hầm bí mật.

Hannibal nhảy xuống xe, bước về xưởng.

- Hy vọng chú Titus tặng không cho bọn mình miếng sắt này, Hannibal nói. Nếu không, bọn mình sẽ mua lại.

Peter lau mồ hôi trán.

- Bọn mình xứng đáng được nhận thanh sắt này - Peter nói - Theo mình, ta vừa mới thực hiện trong vòng một tiếng lượng công việc của cả một ngày.

- Vậy - Bob nói - bây giờ...

Đúng lúc đó, bóng đèn đỏ, gắn phía trên máy in, sáng lên qua kính cửa sổ của xưởng.

- Tín hiệu!

- Điện thoại! Peter kêu. Có thể có khách hàng muốn giao cho ta một vụ điều tra.

- Hy vọng thế, Hannibal vừa trả lời vừa chạy. Lâu lắm rồi, ta không có vụ bí ẩn nào để làm sáng tỏ cả!

Hannibal nhanh nhẹn nhắc ống nghe.

- A-lô! Hannibal hớn hớn nói. Hannibal Jones nghe đây.

- Xin chờ một lát, giọng nữ trả lời, được khuếch âm bởi cái loa tài tình mà Hannibal đã nối với máy điện thoại. Ông Alfred Hitchcock cần nói chuyện...

Ba bạn mỉm cười nhìn nhau. Theo kinh nghiệm, ba bạn biết rằng mỗi khi ông Hitchcock gọi điện thoại đến, là để giao cho ba bạn một vụ rắc rối để giải.

- A-lô! Nhà đạo diễn lừng danh nói đột ngột. Có phải cậu đó không Hannibal?

- Dạ phải, cháu đây, thưa bác, Hannibal trả lời.

- Hy vọng cậu và hai bạn không bận chứ! Một người quen của tôi đang bị rắc rối và theo tôi các cậu là những người có thể giúp ông ấy.

- Chúng cháu sẽ hết sức cố gắng, Hannibal hứa. Bác có thể cho chúng cháu biết về vấn đề cần giải quyết không ạ?

- Tất nhiên! Ông Hitchcock khẳng định. Nếu ba cậu có thể ghé văn phòng tôi sáng mai, tôi sẽ trình bày vụ này cho các cậu nghe?

2. Một con sư tử quá căng thẳng thần kinh?

Một thời gian trước đây, qua một cuộc thi, Hannibal và hai bạn đã trúng được một giải thưởng lạ lùng: quyền sử dụng trong suốt một tháng một chiếc xe Rolls - Royce có tài xế. Sau khi hết thời hạn này, dịp may lại mỉm cười với Ba thám tử trẻ: một thân chủ trẻ tuổi và giàu có, được Ba thám tử trẻ giúp tìm lại được một món gia tài hoang đường[1], đã sắp xếp để giúp ba bạn luôn sử dụng được xe khi cần. Ba thám tử trẻ không lạm dụng nhưng rất quý đặc quyền này. Ở Nam Californie, các khoảng cách khá xa và không thể đi lại, nếu không có xe.

Ngày hôm sau cú điện thoại của ông Hitchcock, ba bạn nhờ chú Warrington, tài xế xe Rolls chở giúp đến Hollywood.

Alfred Hitchcock tiếp và mời khách ngồi ngay. Ông ngồi sau bàn làm việc, dăm chiêu nhìn ba vị khách trẻ một hồi, rồi mới nói:

- Các cậu có thể cho tôi biết, - ông hỏi đột ngột - về thái độ của các cậu, nếu đối mặt với thú hoang dã?

Ba thám tử trẻ mở tròn mắt. Hannibal trả lời:

- Tùy là thú gì, Hannibal nói. Và cũng tùy khoảng cách giữa tụi cháu và thú. Và còn tùy theo những biện pháp tự vệ mà tụi cháu có được. Và nếu tụi cháu không bị nguy hiểm gì, tụi cháu sẵn sàng quan tâm đến thú, quan sát thú.

- Ý Hannibal nói rằng tụi cháu yêu mến thú vật - Peter giải thích - Nhưng bạn ấy luôn trình bày mọi việc một cách thật phức tạp.

- Sao bác lại đặt câu hỏi này ạ? - Bob hỏi - Có liên quan gì đến vụ bí ẩn mà bác đang nghĩ không?

- Có thể có. Còn về vụ bí ẩn... chắc chắn đây là một trường hợp cần điều tra. Này, các bạn trẻ ơi! Các cậu có bao giờ nghe nói đến một nơi có tên là Khu bảo tồn hoang dã chưa?

- Dạ có - Bob nói - ở thung lũng, gần Chatwik. Ở đó có ác thú và các loại thú hung dữ khác. Nhiều khách du lịch đến tham quan chỗ đó.

- Và chủ nhân của khu đó là bạn thân của tôi - Alfred Hitchcock nói tiếp - Hiện anh ấy đang đối mặt với một vấn đề mà tôi muốn trình bày với các cậu. Chính vì vậy mà tôi đã gọi điện thoại cho các cậu!

- Ta hãy xem vấn đề đó! - Hannibal nói.

- Anh bạn Jim Hall của tôi có một con sư tử bị... căng thẳng thần kinh!

Lần thứ hai, mắt của Ba thám tử trẻ mở ra thật to.

- Khu bảo tồn hoang dã, Alfred Hitchcock nói tiếp, như các cậu biết, được mở cửa cho công chúng. Ngoài ra, có khi các hãng làm phim thuê khu đó để quay phim. Thỉnh thoảng, Jim Hall còn cho thuê thú nữa. Con sư tử cưng của anh ấy là một ví dụ điển hình rằng ta có thể đạt được tất cả qua sự dịu dàng. Con sư tử này - nó tên là Arthur - đã từng có mặt trong nhiều phim màn ảnh rộng cũng như màn ảnh nhỏ. Nó được nhiều người biết và là một trong những tiết mục thu hút khách của khu bảo tồn hoang dã. Tóm lại, nó mang lại rất nhiều tiền cho Jim Hall. Ít nhất, là cho đến nay.

- Ý bác nói, Hannibal cắt ngang, rằng bây giờ con sư tử đã bị căng thẳng thần kinh và chú Jim Hall không thể tin nó nữa. Có phải vấn đề là vậy không?

Alfred Hitchcock nhìn chăm chăm Hannibal.

- Như mọi khi, anh bạn trẻ thông minh à, tài suy đoán của cậu đã đi trước lời giải của tôi. Đúng vậy, đó chính là vấn đề. Có một hãng vừa mới thuê khu bảo tồn để quay những đoạn phim săn bắn ngay giữa rừng. Tất nhiên là Jim Hall không muốn có sự cố gây trở ngại cho việc quay phim. Nếu có việc gì không ổn, thì Jim Hall có thể bị sạt nghiệp.

- Bác mong tụi cháu đến đó xem điều gì làm cho con sư tử bị căng thẳng, phải không ạ? - Hannibal hỏi.

- Đúng, ông Hitchcock thừa nhận. Cần phải làm sáng tỏ vụ bí ẩn này một cách nhanh chóng và kín đáo. Không ồn ào và nhẹ nhàng. Và, khỏi phải nói, nhất là không được làm cho sư tử bị căng thẳng thêm nữa.

Peter liếm môi.

- Tụi cháu phải đứng cách con thú điên ấy bao xa? Tụi cháu có cần đến gần nó không ạ?

- Thật ra, bình thường, các cậu có thể ở gần nó, cả khi nó được thả rong. Nhưng do tình thế... tình hình đã thay đổi. Một con sư tử đang bị căng thẳng - và bất kỳ con thú căng thẳng nào - cũng có thể trở nên nguy hiểm.

Peter nuốt nước miếng. Bob cố gắng đùa:

- Bác có thể báo cho chú Jim Hall rằng khi tụi cháu đến đó, không chỉ có mình con sư tử là bị căng thẳng.

- Phải! - Peter hăng hái tán thành - Chưa đi, mà cháu đã cảm thấy căng thẳng thần kinh rồi!

Ông Hitchcock quay sang Hannibal:

- Trước khi tôi gọi điện thoại cho anh bạn tôi báo rằng các cậu nhận nhiệm vụ được giao, cậu còn câu hỏi nào nữa không, Hannibal?

Hannibal lắc đầu.

- Dạ không - Hannibal nói - Nhưng bác có thể đề nghị chú Jim Hall nói tốt về tội cháu cho sư tử Arthur.

Ông Hitchcock mỉm cười và nhấc ống nghe.

- Tôi sẽ nói lại... Cậu đừng quên sớm báo cáo cho tôi nhé. Tạm biệt và chúc may mắn.

Ba thám tử trẻ chào ra về, tự hỏi không biết có thể hy vọng vào sự may mắn như thế nào khi phải đối mặt với một con ác thú bị thần kinh!

3. Khu bảo tồn hoang dã

Đã quá mười hai giờ trưa, khi ba thám tử bước vào con đường núi chật hẹp. Thung lũng, với những chỏm đá cao bọc xung quanh, chỉ cách Rocky khoảng nửa tiếng xe. Chú Titus phái Konrad đi xe tải đến làng Chatwik giải quyết một việc. Khu bảo tồn hoang dã nằm gần đó và chú Titus đã cho phép Ba thám tử trẻ đi nhờ xe.

- Chạy chậm lại, anh Konrad ơi! - Hannibal la lên - Đến nơi rồi!

Anh Konrad đạp thắng và dừng xe ngay trước khu bảo tồn. Có bảng treo trước cửa:

Chúc mừng quý khách đến khu bảo tồn hoang dã.

Vé vào cửa: 1 đô-la

Trẻ em: 50 cents

Ba thám tử trẻ bước xuống xe. Những âm thanh kỳ lạ đập vào tai: tiếng lú lo, tiếng gầm gừ, tiếng kêu. Xa xa có tiếng voi ré. Như để hồi âm, tiếng gầm vang lên đầy đe dọa.

Konrad dùng ngón tay cái chỉ khu bảo tồn:

- Bộ các em định chui vào chỗ này hả? Konrad hỏi. Ở địa vị các em, anh sẽ suy nghĩ kỹ. Nghe kìa! Có phải tiếng sư tử gầm không?

- Không có gì phải sợ hết, anh Konrad à - Bob bình tĩnh trả lời. Nếu có nguy hiểm, bác Hitchcock đã không giao nhiệm vụ này cho bọn em.

- Bọn em chỉ đến giải quyết một vấn đề nhỏ cho chủ nhân của cái sở thú tí hon này thôi, Hannibal giải thích. Khu bảo tồn chỉ là một điểm vui chơi giải trí cho khách du lịch. An toàn tuyệt đối.

Konrad nhún đôi vai lực lưỡng.

- Được. Nếu các em nói không có gì nguy hiểm, thì anh chịu! Nhưng dù sao, cũng phải cẩn thận. Lát nữa, anh sẽ ghé rước.

Konrad vẫy tay chào, quay đầu xe, rồi chạy vào con đường nhỏ dẫn trở ra quốc lộ. Xe nhanh chóng biến mất. Hannibal quay sang hai bạn.

- Sao? Hannibal nói. Ta còn chờ gì nữa?

Peter chỉ tấm bảng nhỏ treo trên cổng vào.

“Hôm nay đóng cửa”

- Hèn gì không thấy ai hết. Perter nói khẽ.

- Nếu hôm nay khách không được vào khu bảo tồn, - Hannibal nói - là chắc đang quay phim bên trong.

Bob nhìn qua song sắt cổng.

- Đường như đáng lẽ chú Hall phải ra đón bọn mình mà?

- Phải, Hannibal nói. Mình cũng mong gặp chú Hall. Chắc chú đang bận với đoàn quay phim.

- Hoặc bận lo cho con sư tử bị thần kinh! - Peter gợi ý - Chắc chú ấy đang dặn dò cho con sư tử biết trước rằng ba đưa bọn mình đến đây không phải để làm bữa ăn trưa cho nó.

Hannibal thử đẩy cổng: cổng mở ra ngay.

- Ủa! Hannibal vui mừng ngạc nhiên kêu. Cổng không khóa... chắc là để cho đoàn làm phim ra vào thoải mái. Đi!

Ba thám tử trẻ bước vào khu bảo tồn. Cổng đóng lại phía sau lưng với tiếng cọt kẹt. Xa xa, dưới những cây cao, vẫn nghe tiếng chim và thú kêu.

- Khỉ và chim... Hannibal nhận xét. Hoàn toàn vô hại...

- Có thể bọn mình sẽ gặp những con thú nguy hiểm. - Bob nói nhỏ.

Đến ngã tư, ba bạn dừng lại để đọc bảng. Bob đọc lớn tiếng dòng chữ trên phần bên tấm bảng.

“Làng Viễn Tây và Thành Phố Ma”.

Hannibal đọc dòng chữ phía bên phải:

"Thú hoang dã".

Thế là Ba thám tử trẻ rẽ vào đường bên phải. Sau khi đi được khoảng một trăm mét, Peter chỉ một ngôi nhà nhỏ:

- Có thể đây là văn phòng ông Hall.

- Giống cái Chòi bảo vệ hơn - Hannibal nói vừa tiến đến gần - Có chỗ rào kín phía sau.

Đột nhiên, một tiếng kêu xé tai và khủng khiếp ngắt lời Hannibal. Ba bạn lặng người trong vòng một giây, như bị hóa đá, rồi đồng lòng nhào vào bụi cây xung quanh.

Núp sau thân một cây cọ to tướng, Peter cố nhìn xem có cái gì động đậy trong nhà chòi không. Phần mình, Hannibal và Bob ngồi chồm hổm sau bụi cây lo sợ nhìn xung quanh. Tim đập thình thịch, hai bạn chờ đợi sẽ nghe những tiếng kêu khác. Nhưng bây giờ rừng lại im lặng một cách giả tạo.

- Hannibal ơi! - Cuối cùng Peter hỏi khẽ - Tiếng gì vậy?

- Mình nghĩ là con beo. Nhưng mình không chắc lắm.

- Còn mình, Bob nói thật nhỏ, mình nghĩ là con khỉ.

- Ôi! Hannibal bình tĩnh lại nói. Ta đã hoảng sợ vô ích. Ta hãy đến nhà chòi kia hỏi thăm.

Hannibal đầu tiên thận trọng bước ra khỏi chỗ núp. Hai bạn đi theo, cũng dè dặt không kém.

- Dù sao, Peter nói khẽ, tiếng kêu đó xuất phát từ chỗ kia, phía trước bọn mình...

- Mình hy vọng nơi đó thú được nhốt kỹ trong những cái chuồng kiên cố, Bob kết thúc câu.

- Thôi! Ta đi nào! - Hannibal càu nhàu.

Nhà chòi cũ hư và cần được sơn phết lại. Xô và máng ăn được chất thành một đồng hồ độn bên tường. Hàng rào sắp sụp đổ. Đủ loại xe đã để lại dấu bánh xe trên nền sân.

- Làm gì bây giờ? Peter nói khẽ, do dự trước nhà chòi bỏ hoang.

Hannibal kiên quyết tiến đến cổng vào.

- Ta hãy bắt đầu gõ cửa thử, Hannibal nói. Dù sao, cũng có thể có người chứ. Mà ta phải cho ông Hall biết rằng ta đã đến.

Nói xong, Hannibal dùng nắm đấm động mạnh vào cửa. Không có ai trả lời hết.

- Chú Hall ơi! - Khi đó thám tử trưởng kêu lớn tiếng - Chú Hall ơi! Chú có ở đó không?

- Cậu cũng thấy là đâu có ai đâu... - Bob bắt đầu nói.

Nhưng Peter đột ngột đưa tay lên, để cảnh báo.

- Nghe kìa! - Peter nói khẽ - Có tiếng gì đó!

Bây giờ cả ba đều nghe thấy... Đó là một tiếng lạ lùng, thấp, ngắt nhịp rõ rệt, đang tiến đến gần. Xuất phát từ phía sau nhà. Chẳng bao lâu, ba bạn nghe được tiếng chân trên sỏi. Mắt dán vào góc nhà chòi, ba bạn chờ đợi, tê người vì khiếp sợ. Đột nhiên, con vật bắn ra, cái đầu giần dữ dựng sừng, ánh mắt sáng quắc, chân cào đất dữ dằn.

Ba thám tử trẻ há miệng, như bị hóa đá tại chỗ.

4. Gầm gừ...

Cuối cùng Hannibal nói chuyện lại được.

- Trời ơi! - Hannibal vừa nói vừa cười - Khiếp sợ vì một con gà nổi giận!

- Ôi! Peter xấu hổ nói thêm. Một con thú dữ khủng khiếp!

Bob thở ra nhẹ nhõm.

- Sợ nhưng không có gì, thà như vậy hơn!

Con gà xòe cánh ra, vẫn kêu giận dữ, cái mào đỏ dựng sừng, chạy băng qua đường.

Ba thám tử trẻ phá lên cười.

Hannibal định dùng tay gõ cửa nữa, nhưng Bob ngăn cản.

- Ê! Nhìn xem ai đến kìa, Babal ơi!

Bob chỉ một bóng người mặc đồ kaki, từ rừng sâu bước đến.

- Chú Hall ơi! Hannibal gọi.

Cả ba chạy ra với người mới đến.

- Tụi cháu đang tìm chú, - Peter giải thích ngay khi bắt kịp người đó.

Người đàn ông thắc mắc nhìn ba thám tử. Ông cao lớn, vạm vỡ, vai rộng, áo sơ mi rộng mở để lộ bộ ngực mạnh khỏe.

- Tụi cháu là Ba thám tử trẻ đây. - Hannibal nói nhanh - Bác Hitchcock giới thiệu tụi cháu đến đây. Chắc là bác ấy có thông báo cho chú là tụi cháu sẽ đến chứ?

Người đàn ông tò mò nhìn cả ba.

- À, phải! Hitchcock!... Các cậu là thám tử?

- Dạ đúng!

Hannibal rút ra khỏi túi một tấm danh thiếp đưa cho ông.

- Cháu là Hannibal Jones, - Hannibal nói tiếp - còn đây là hai trợ lý của cháu, Bob Andy và Peter Crentch.

- Rất vui được gặp các cậu! Nhưng... ba dấu chấm hỏi này có nghĩa là sao?

- Đó là những bí ẩn cần phải làm rõ, những vụ rắc rối cần phải giải quyết, những điều khó hiểu cần phải làm sáng tỏ. Nghề của tụi cháu là giải đủ loại vấn đề. Chính vì vậy mà bác Hitchcock đã nói tụi cháu về phiền phức của chú đối với con sư tử bị căng thẳng thần kinh mấy ngày vừa qua.

- Thế à? Ông ấy nói gì với các cậu?

- Chỉ nói rằng Arthur bị căng thẳng thần kinh. Có lẽ bác ấy nghĩ chú sẽ nói chi tiết hơn cho tụi cháu.

Người đàn ông có dao phay nhét tấm danh thiếp vào túi áo ngực. Rồi ông nhú mày nhìn phía xa. Đúng lúc đó, có tiếng la vang lên, tiếp theo ngay sau đó là tiếng gầm gừ khủng khiếp.

- Nếu các cậu có đủ can đảm, - ông nói - ta sẽ gặp Arthur: các cậu sẽ làm quen với nó.

- Chúng cháu đến đây chính vì việc đó! - Hannibal kiêu hãnh đáp.

- Tốt. Ta đi nào!

Người đàn ông mặc áo kaki bước vào một con đường mòn, dường như mới được vạch, đâm vào rừng sâu. Ba thám tử bước theo ông.

- Chú có thể vừa đi vừa kể cho chúng cháu nghe. - Hannibal đề nghị.

Lưỡi dao phay sáng lên và cắt đứt một dây leo chắn ngang đường đi.

- Cậu muốn biết gì?

- Thật ra... Thừa chú Hall, tụi cháu chỉ biết một điều! Rằng con sư tử của chú thường hay bị cơn căng thẳng. Đối với một con sư tử, đây là một chuyện không bình thường, phải không?

- Đúng, hoàn toàn không bình thường. Cậu có biết tính khí thú dữ không?

- Dạ... từ trước đến giờ, tụi cháu cũng chưa có dịp làm quen bao nhiêu với loại thú đó... chú hiểu không...

- Tôi hiểu.

Con dao phay đưa lên cao, rồi đứng yên trong không gian, như để yêu cầu phải im lặng. Thoạt đầu, ba thám tử nghe như tiếng khỉ nói liến thoắng, sau đó là tiếng gầm lên vang dội. Người đàn ông mỉm cười.

- Các cậu có nghe Arthur không? - ông hỏi - Nó đang ở đây, ngay trước mặt ta... Xem nào, các cậu có nghĩ rằng hiện nó đang bị căng thẳng không?

- Cháu... cháu không biết. Giống tiếng gầm của một con sư tử bình thường.

Hannibal nhất định chứng tỏ với ông rằng chính cậu cũng không hề bị căng thẳng... cả nếu như điều này không đúng lắm.

- Anh bạn trẻ nói đúng... ông dừng lại để chặt vài bụi cỏ cao.

- Vậy các cậu thấy rằng sư tử không phải là một con vật căng thẳng... Nó chỉ trở nên căng thẳng khi...

- Khi nào ạ. Hannibal hỏi khi thấy ông ngưng nói.

- Khi bị một ai đó hay một cái gì đó làm cho nó bức bối. Hiển nhiên thôi, đúng không?

Ba thám tử trẻ gật đầu.

- Tất nhiên! Bob đồng tình. Nhưng ai hay cái gì có thể làm cho nó căng thẳng?...

Bob ngưng, khi thấy người đàn ông đứng sững lại.

- Đừng động đây! Ông nói thật nhỏ. Chờ đó!

Rồi, trước khi ba bạn kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ông biến mất giữa đám bụi cao.

Đột nhiên tiếng chim kêu phá vỡ bầu im lặng. Ba thám tử trẻ giật mình.

- Bình tĩnh các bạn ơi! - Peter nói khẽ - Đó chỉ là một con chim thôi.

- Chỉ là con chim? - Bob nói lại - Chim gì? Giống điều hâu quá.

Ba cậu chờ đợi, không nói chuyện, trong vài phút... Thấy không có chuyện gì xảy ra, Hannibal nhìn đồng hồ đeo tay.

- Dường như con điều hâu muốn nói với ta một cái gì đó - Hannibal nhận xét.

- Cái gì? Bob hỏi.

Thám tử trưởng hơi tái đi. Cậu liếm môi.

- Mình có linh cảm, - Hannibal nói - rằng ông Hall sẽ không quay lại. Mình nghĩ ông ta muốn thử thách ta... ông ta đã âm mưu một cái gì đó... ông ta muốn xem ta phản ứng thế nào giữa rừng sâu nguy hiểm.

- Nhưng tại sao ông ấy lại làm thế, hả Babal? - Peter phản đối - Vì lý do gì? Bọn mình đến đây để giúp ông ấy mà, đúng không? Ông ấy cũng biết vậy.

Hannibal không trả lời ngay. Cậu đang lắng tai nghe... Những tiếng kêu kỳ lạ vang dội từ cây này sang cây kia. Đột nhiên, tiếng gầm khủng khiếp vang lên lần thứ hai.

Hannibal nhìn theo hướng xuất phát của tiếng kêu đầy đe dọa.

Cả ba lắng tai nghe.

Tiếng cỏ sột soạt vang lên... rồi tiếng bước chân, vừa cương quyết, vừa mềm mại.

Ba thám tử nín thở rẽ vào gốc cây to.

Khi đó, gần sát phía sau lưng, tiếng động khác rừng rợn vang lên: tiếng gầm của con sư tử.

- Nhanh lên! - Hannibal kêu - Leo lên cây đi. Đó là cơ may duy nhất của ta.

Trong nháy mắt, ba bạn leo lên các cành cây. Khi leo lên đến một chiều cao an toàn, ba thám tử ngồi yên lại để nhìn xung quanh.

Peter chỉ một điểm giữa đám cỏ cao.

- Nhìn... đằng kia... dường như có gì đang nhúc nhích...

Đột nhiên, Peter kinh ngạc nghe tiếng huýt sáo như để gọi, rồi thấy một cậu bé bước ra từ bụi cây tiến tới. Cậu bé như đang tìm một cái gì đó xung quanh...

- Ê! Bob gọi.

Kẻ mới đến ngược đầu lên. Đồng thời cậu bé cũng hướng nòng súng đang cầm trong tay lên cao.

- Các cậu là ai vậy - Cậu bé hỏi.

- Bạn! Bob vội vàng trả lời. Cậu hạ súng xuống đi.

- Có người yêu cầu bọn mình đến đây - Đến lượt Peter giải thích - Bọn mình là Ba thám tử trẻ.

- Bọn mình đang chờ chú Hall quay về, Hannibal giải thích. Dường như chú ấy đi kiểm tra một cái gì đó làm cho chú ấy lo lắng.

- Xuống đi! - Cậu bé ra lệnh và hạ vũ khí xuống.

Ba thám tử miễn cưỡng tuân lệnh.

- Chúng tôi nghe sư tử gầm - Hannibal giải thích nữa - Tất cả chúng ta sẽ an toàn hơn trên cây!

Cậu bé mỉm cười. Bob cho rằng cậu bé cỡ tuổi ba thám tử.

- Arthur nói đó... không có gì phải sợ. Arthur thuần hóa rồi!

Tiếng gầm vang dội ngắt lời cậu bé. Chắc chắn con sư tử chỉ cách đó hai bước. Hannibal, Bob và Peter rùng mình.

- Cậu gọi đó là tiếng kêu của một con sư tử thuần hóa à? - Peter hỏi.

- Ôi! Rồi cậu sẽ quen thôi. Mình bảo đảm với cậu rằng Arthur hoàn toàn vô hại.

Cành cây khô kêu rắc. Bob tái mặt.

- Cậu chắc không? - Bob hỏi nhỏ.

- Chắc một trăm phần trăm - Cậu bé mỉm cười nói - Mình làm việc ở đây. Mình gặp Arthur hằng ngày. À, tên mình là Mike Hall!

- Rất vui được biết cậu, Mike à. - Hannibal nói.

Rồi sau khi giới thiệu Bob và Peter, Hannibal nói tiếp:

- Mike ơi, mình không muốn nói xấu ba của cậu, nhưng bọn mình không thích tính hài hước của bác tí nào.

Mike Hall có vẻ ngạc nhiên.

- Dẫn bọn mình đến đây, Peter phần nộ nói tiếp, rồi bỏ rơi bọn mình trong khi có con sư tử đang lảng vảng gần đây... Chính cậu cũng phải công nhận là đùa như vậy không hay ho gì hết!

- Không ai có quyền có thái độ như vậy, - Bob nói thêm - nhất là đối với những người đến chỉ để giúp đỡ, như bọn mình đây.

Mike Hall nhìn ba thám tử với vẻ mặt càng lúc càng thắc mắc.

- Nào, nào - Cuối cùng Mike nói - Mình không hiểu gì hết... Trước hết, mình không phải là con trai của ông Jim Hall, mà là cháu. Sau đó, chú Jim không bao giờ bỏ rơi các cậu một mình cùng với con sư tử. Các cậu có biết từ nãy giờ mọi người đang tìm Arthur không? Không hiểu bằng cách nào nó đã tẩu thoát được, và do bận tìm kiếm nó, chúng tôi đã quên mất rằng các cậu sẽ đến đây hôm nay. Cuối cùng, mình đã nghe con sư tử gầm lên và mình đang tìm cách đến gần nó.

Hannibal bình tĩnh nghe giải thích.

- Xin lỗi Mike. Nhưng bọn mình không nói láo. Ông Hall đã dẫn bọn mình đến đây, rồi bỏ đi. Con sư tử gầm lên. Khi đó, chú của cậu bảo bọn mình chờ, rồi biến mất trong đám cỏ cao. Nhưng chờ hoài không thấy gì hết. Bọn mình chán lắm rồi.

Mike tự tin lắc đầu.

- Chắc là có nhầm lẫn. Người mà các cậu gặp không phải chú Jim đâu. Suốt từ sáng đến giờ mình đi chung với chú Jim, mình mới rời chú Jim tức thì. Các cậu đã gặp một người khác. À, mà các cậu thử tả người đó xem...

Bob mô tả chính xác người đàn ông mặc đồ kaki.

- Bọn mình gọi ông ấy là chú Hall, và chú ấy không hề phản đối, Bob kết thúc.

- Ông ta có con dao phay lớn, - Peter nói thêm - và hươu rất thành thạo. Ông ta cũng định hướng trong rừng rất rành. Ông ta dẫn bọn mình thẳng đến chỗ tiếng sư tử gầm.

- Này Mike - Hannibal nói - mình không trách cậu khi cậu muốn bảo vệ chú của cậu, nhưng...

- Mình không bảo vệ chú ấy! - Mike ngắt lời cộc lốc - Nhưng rõ ràng con người mà các cậu vừa tả là Hank Morton. Hắn làm người dạy thú ở đây.

Mike ngưng nói và lắng tai nhìn xung quanh.

- Điều mình không hiểu, Mike hạ giọng nói, là hắn đến đây làm gì. Chú Jim đã đuổi việc hắn rồi mà.

- A! Hannibal thốt lên. Tại sao vậy?

- Thứ nhất, hắn đối xử tồi tệ với thú vật, chú Jim không chịu nổi việc này. Thứ hai, hắn xấu tính... hắn hay gây chuyện. Thứ ba, hắn uống rượu. Khi đã uống say, hắn không còn biết hắn làm gì nữa.

- Nếu cậu nói đúng, - Hannibal thở dài - nếu bọn mình đã gặp đúng Hank Morton, thì mình cam đoan với cậu hẳn không hề say. Hẳn biết rõ hẳn làm gì.

- Không hiểu tại sao hẳn lại dẫn bọn mình đến đây, rồi bỏ đi. - Bob nói thêm.

- Mình cũng không hiểu. - Mike Hall trả lời - Trừ phi... à này... các cậu có cho hẳn biết các cậu đến đây làm gì không?

Hannibal vỗ trán.

- Trời đất! Đúng rồi!... Vì tưởng đang nói chuyện với chú Jim Hall, bọn mình đã nói với hẳn rằng chính bác Alfred Hitchcock đã gọi bọn mình đến khu bảo tồn để nghiên cứu trường hợp con sư tử, tự nhiên bị bức bối mà không có nguyên nhân rõ rệt. Bây giờ mình nhớ lại là hẳn tỏ ra ngạc nhiên.

- Và nếu hẳn có mặt ở đây, - Peter nói tiếp - có thể là để trả thù chú Jim Hall đã đuổi việc hẳn.

- Nhưng tại sao lại trả thù bọn mình? - Bob hỏi - Bọn mình có liên quan gì đến chuyện này đâu?

- Cậu quên Arthur, con sư tử bị căng thẳng thần kinh? - Hannibal nói. Có thể Hank Morton không muốn bọn mình tìm ra nguyên nhân cơn thần kinh của Arthur.

- Cũng có thể - Mike gật đầu - Thậm chí mình còn nghĩ chính Hank đã mở cửa chuồng cho Arthur. Con sư tử không thể nào tự tẩu thoát một mình.

- Này, Hannibal khuyên. Ta hãy đi gặp chú Jim! Có thể chú Jim sẽ...

- Không thể đi ngay được. - Bob ngắt lời bằng một giọng kỳ lạ.

Hannibal ngạc nhiên nhìn Bob.

- Sao vậy? - Hannibal hỏi.

- Bởi vì ta có khách, các bạn ơi! Ngay... ngay phía sau lưng các cậu... Một con sư tử khổng lồ vừa mới chui ra từ bụi cây! Có thể đó là Arthur... nhưng trông nó không có vẻ thân thiện lắm...

Mike quay lại:

- Đúng Arthur rồi. Đừng hoảng hốt, các bạn ơi! Nó biết mình! Đừng có làm động tác đột ngột. Mình sẽ giải quyết nó.

Ba thám tử trẻ đứng yên chờ đợi, tim đập mạnh, trong khi Mike tiến đến gần con sư tử. Mike từ từ đưa tay lên, xòe bàn tay đưa về phía con sư tử.

- Yên nào, Arthur! Lại đây, lại đây! Ngoan, Arthur nhé!

Tiếng gầm gừ nhẹ đáp lại giọng nói dịu dàng đầy thuyết phục của Mike. Con sư tử, một con vật khổng lồ có bờm dày, tiến tới chậm chạp, nhưng với một vẻ đe dọa. Đầu nó hạ thấp. Mắt vàng như bị thu nhỏ lại. Đột nhiên, nó quay đầu sang một bên, lại gầm gừ nữa, rồi hạ to mồm, để lộ bộ răng đáng sợ, khiến Hannibal, Bob và Peter rùng mình. Cuối cùng, nó gầm lên một lần nữa, rồi tiến tới thêm nữa.

Đứng sững tại chỗ, ba thám tử không dám động đậy. Mike tiếp tục nói bằng một giọng dịu

dàng:

- Ngoan nào, Arthur! Ngoan đi! Mà quên tao mà, phải không? Yên nào!

Đuôi con thú quất vào hông nó. Tiếng gầm gừ nhỏ, như tiếng trời gầm, thốt ra từ miệng há rộng của nó. Con thú dữ tiến thêm một bước về phía trước.

Lần này, Mike bàng hoàng lắc đầu.

- Mình không hiểu gì hết, các cậu ơi - Mike thú nhận - Có chuyện gì không ổn. Arthur quen với mình mà, nhưng nó cư xử như thể mình là người lạ. Không hiểu vậy có nghĩa là sao?

6. Ba thám tử trẻ thoát nạn

Mike tiếp tục rút lui từng bước. Mike cố nói chuyện với sư tử, bằng một giọng dịu dàng, nhưng con thú không thèm nghe.

Hannibal, Bob và Peter tê liệt vì khiếp sợ, như biến thành tượng đá. Tuy nhiên, đầu óc Hannibal vẫn hoạt động. Thám tử trưởng ngạc nhiên trước thái độ của con sư tử đối với một người quen. Điều này không bình thường.

Đột nhiên, Hannibal phát hiện ra cái không ổn. Hannibal gọi Mike thật khẽ để sư tử không chú ý đến mình.

- Ê Mike ơi! Nhìn chân trái của Arthur! Chảy máu!

Mike nhìn chân sư tử: chân dính đầy máu.

- Hèn gì nó không nghe mình! - Mike nói khẽ - Xui cho ta quá, các cậu ơi! Một con thú bị thương nguy hiểm lắm. Mình sợ mình không nói nổi nó nghe quá!

- Cậu có súng, Bob thì thầm. Hay cậu dùng thử đi!

- Súng đạn nhỏ quá. Đạn chỉ chọc tức Arthur thêm, chứ không được gì. Mình chỉ dùng để bắn chỉ thiên cảnh cáo, khi cần.

Con sư tử bước thêm một bước về phía trước. Trọng lượng nặng nề của thân đè lên chân bị thương. Cái mồm khùng khiếp lại há rộng ra, nhăn nhó vì đau đớn.

Lần này ba thám tử lùi lại từ từ về phía cây cao lúc nãy. Mike liếc thấy động tác này và lắc đầu.

- Đứng! Mike nói. Đứng động đây! Nó sẽ bắt kịp các cậu trong nháy mắt...

- Sao cậu không thử bắn chỉ thiên, Hannibal đứng lại gợi ý. Có thể Arthur sẽ hoảng sợ và bỏ chạy.

- Chắc chắn là không! Mike thở dài. Nó cúi đầu thấp, có nghĩa là nó có ý đồ trong đầu và không gì có thể làm thay đổi ý nó.

Mike cắn môi, thở dài, rồi nói thêm:

- Ôi! Phải chi có chú Jim ở đây!

Đúng lúc đó tiếng huýt vang lên từ bụi cỏ cao, và một người đàn ông cao lớn rám nắng xuất hiện.

- Ước mong của cháu đã được toại nguyện, Mike à, người đàn ông nói nhanh. Còn bây giờ, không ai được động đây, không ai được nói chuyện! Rõ chưa?

Nói xong, người mới đến nhanh nhẹn bước về phía Arthur.

- Sao, hả Arthur? - Ông dịu dàng nói - Mày bị gì vậy?

Lời nói được phát âm theo giọng trò chuyện bình thường và có tác dụng ngay. Con sư tử quay cái đầu to tướng về phía người đàn ông. Nó vẫy đuôi. Rồi nghiêng nhẹ đầu, nó há miệng, gầm lên.

- Tao thấy rồi. Người đàn ông nói thật hiền hậu - Mày bị thương, phải không?

Khi đó, trước mặt ba thám tử chứng hùng, người đàn ông bước nhanh đến con sư tử, rồi dùng hai tay ôm đầu nó.

- Xem nào, Arthur! Ông nói nhẹ nhàng. Cho tao xem vết thương...

Con thú mở ngay hai hàm răng khoẻ mạnh. Nhưng thay vì gầm, nó thốt ra một tiếng rên. Rồi, làm như hiểu, nó đưa cái chân bị thương lên cho chủ xem.

- Ôi! Chân bị thương hả? - Jim Hall nói - Không sao. Can đảm lên. Arthur nhé! Tao sẽ chăm sóc cho mày.

Ông rút chiếc khăn tay lớn ra khỏi túi, ngồi chồm hồm xuống bên cạnh sư tử. Bằng những động tác khéo léo nhanh nhẹn, ông băng bó vết thương cho con thú. Mặt ông gần sát mõm sư tử.

Arthur kiên nhẫn chờ Jim Hall cột xong chiếc khăn tay quanh cái chân chảy máu. Cuối cùng người đàn ông đứng dậy. Ông vuốt tai sư tử và kéo bờm nó. Rồi ông thân thiện vỗ vai nó.

- Xong! Đỡ hơn rồi. Arthur hả? Y như xưa chưa?

Rồi Jim Hall mỉm cười quay lưng đi. Tiếng gừ gừ vang lên từ cổ họng sư tử. Cơ bắp nó rung lên. Rồi nó nhanh nhẹn phóng về phía trước. Jim Hall ngã nằm xuống đất.

- Coi chừng! - Peter hoảng sợ la lên.

Cũng khiếp sợ không kém gì Peter, Hannibal và Bob nhìn người đàn ông như bị đè dẹp dưới trọng lượng của con thú.

Hannibal quay sang nhìn Mike Hall. Cậu bé nhìn cảnh tượng một cách thản nhiên, một nụ cười trên môi. Hannibal không hiểu gì hết.

- Cậu làm cái gì đi chứ! - Hannibal la lên.

- Lấy cây súng, nhanh lên! - Bob yêu cầu.

Mike đưa tay lên.

- Suýt! - Các cậu đừng lo! Mike đáp - Cả hai đang chơi với nhau. Chú Jim nuôi Arthur từ nhỏ. Nó thương chú lắm.

- Nhưng... Hannibal định nói.

Thám tử trưởng ngưng nói, không dám tin vào mắt mình. Con sư tử to tướng vừa mới bị ông Jim Hall xô ngã sang một bên. Con ác thú kêu lên dữ dằn, rồi, như để tự vệ, ôm đối thủ bằng hai chân trước. Mồm nó há ra: răng nanh trắng bóng chỉ cách mặt người đàn ông có vài centimet.

Điều đáng kinh ngạc, là Jim Hall phá lên cười. Ông đứng thẳng người để chống chọi với con sư tử đang gầm gừ, dùng nắm đấm đánh không đau vào xương sườn và kéo lông bờm nó. Con thú gầm thêm một tiếng nữa, quất đuôi, rồi nằm ngửa bụng, dưới ánh nhìn kinh ngạc của Ba thám tử trẻ. Một âm thanh lạ lùng và đều đặn phát ra từ cổ họng nó.

- Ủa... nó kêu gừ gừ như con mèo! Bob thốt lên.

Jim Hall đứng dậy, dùng tay phủ bụi trên người.

- Phải, ông nói mỉa mai, nhưng chú mèo bụi này nặng lắm. Nó to lên rất nhiều so với lúc nó chỉ là một con sư tử con thích đùa giỡn.

Hannibal thở phào nhẹ nhõm, rồi quay sang Mike:

- Chú Jim làm mình hết hồn! - Hannibal nói - Chú Jim và Arthur có hay vật lộn với nhau một cách dễ sợ như thế này không?

- Thú thật mình cũng sợ hết vía, khi nhìn thấy tiết mục ấy lần đầu tiên, Mike vừa cười vừa nói. Bây giờ mình đã quen rồi, Arthur thuần hóa đến nỗi nó đùa giỡn vô tư y như con mèo con. Các cậu có thể thấy là nó hoàn toàn vô hại...

- Dù sao, Hannibal bắt bẻ, bác Hitchcock có nói với bọn mình rằng...

Hannibal ngưng nói để quay sang chủ nhân của Arthur, đang vuốt ngực con vật:

- Thừa chú Hall! Tụi cháu là Ba thám tử trẻ đây! Bác Alfred Hitchcock có nói cho tụi cháu biết rằng chú gặp rắc rối... rằng có khi con sư tử của chú tỏ ra căng thẳng, mà không ai hiểu lý do tại sao lại như vậy.

- Đúng! Jim Hall thừa nhận. Cháu đã thấy chuyện vừa mới xảy ra! Trước đây, con Arthur chưa bao giờ cư xử như thế. Nó quen với Mike. Đây là lần đầu tiên nó không nghe lời Mike. Chính chú đã nuôi dạy con sư tử này. Nên nó quen chú nhất. Nhưng, thời gian vừa qua, chú cũng gặp khó khăn để bắt nó vâng lời. Nó đã thay đổi.

- Tụi cháu phải tìm hiểu xem tại sao lại như vậy - Hannibal tuyên bố - Như hôm nay chẳng hạn, chuyện có nguồn gốc từ vết thương. Chú có nghĩ đây là tai nạn không?

- Ý cháu nói sao?

- Vết thương trông khá giống vết chém... có thể bởi một dụng cụ to rộng và sắc bén... chẳng hạn như dao phay.

- Phải. Nhưng...

- Khi mới đến, thám tử trưởng nhanh nhẹn nói tiếp, tội cháu có gặp một người mà tội cháu lầm là chú. Ông ta dẫn tội cháu đến đây. Ông ta có con dao phay và...

- Đó là Hank Morton, Mike nói tiếp, Hannibal có mô tả cho cháu nghe. Cháu nghĩ chính hắn đã giải thoát cho Arthur.

Quai hàm ông Hall bạnh ra, ánh mắt sắc lên.

- Hank Morton ở đây à?... Lúc đuổi hắn, chú đã cấm không cho hắn đặt chân trở về đây mà.

Jim Hall nhú mày nhìn con sư tử.

- Rõ ràng là có kẻ thả Arthur vào rừng. Đúng là rất có thể đó là Hank. Các cháu nói hắn đã dẫn các cháu đến đây à?

- Dạ phải, Bob trả lời. Hắn bảo tội cháu chờ, rồi hắn biến mất tiêu. Tội cháu thấy hắn đi vào đám cỏ cao.

- Nếu hắn quen đến gần con sư tử của chú, - Peter nói, có thể hắn đã cố tình dùng vũ khí làm cho con sư tử bị thương... Điều đó có thể làm cho Arthur đủ căng thẳng để tấn công tội cháu.

- Nếu Hank đã làm như vậy, Jim Hall giận dữ la lên, thì đó sẽ là cái trò cuối cùng của hắn! Bởi vì nếu chính chú không trả thù cho Arthur, thì nó sẽ tự làm lấy!

Jim Hall đưa tay vào cái bờm bù xù của con sư tử rồi nói bằng một giọng dịu dàng hơn:

- Thôi, đi theo ta nhé? Đến bác sĩ Dawson băng bó cho mày.

Mike nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Hannibal và giải thích:

- Bác sĩ Dawson là bác sĩ thú y ở đây. Bác ấy làm cho khu bảo tồn, bác ấy chăm lo sức khỏe của Arthur, cũng như của những con thú khác.

Jim Hall rẽ vào con đường chật hẹp ngoằn ngoèo giữa rừng. Arthur bước theo sát gót chân ông.

- Các cháu hãy đi theo chúng tôi - Ông nói - Khi gặp bác sĩ thú y xong, ta sẽ đến chỗ chú và chú sẽ giải thích mọi chuyện cho các cháu. Alfred Hitchcock có nói các cháu rất tài trong việc giải các vụ bí ẩn. Có thể các cháu sẽ tìm ra điều gì không ổn ở đây. Bởi vì ở đây, có rất nhiều chuyện kỳ lạ!

7. Buộc tội Arthur

- Đến rồi!

Jim Hall cùng nhóm bốn cậu bé vừa mới dừng lại cách một chiếc xe hòm đậu ngay bờ đường. Theo lệnh ông, sư tử nhảy lên xe.

- Đi! Mike nói với hai bạn mới - Bọn mình sẽ ngồi phía trước, gần chú Jim. Có hai băng ghế.

Ông chủ khu bảo tồn leo lên ngồi sau tay lái rồi khởi động xe. Hannibal không chờ đợi thêm và hỏi:

- Chú Jim ơi! Làm thế nào Arthur sống chuồng được? Thường, nó ở đâu, trong khu rào kín dành riêng cho nó hả?

- Đâu có! Nó ở nhà... cùng với Mike và chú. Nó không thể nào ra ngoài được nếu không có ai giúp... có lẽ là Hank Morton! Arthur quen hẳn, chắc là nó để cho hắn đến gần. Khi đã ra ngoài, con thú có thể đi bất cứ nơi nào. Đó mới chính là điều làm chú lo lắng.

Xe hòm đi theo một con đường chật hẹp và ngoằn ngoèo trên sườn đồi cho đến một ngôi nhà trắng xinh đẹp trên đỉnh đồi, có lối đi rải cát.

- Đến rồi! - Jim Hall thông báo - Mike, cháu chạy vào nhà gọi điện thoại báo cho bác sĩ Dawson nhé?

Trong khi Mike nhảy xuống xe, Hannibal ngạc nhiên nhìn xung quanh.

- Vậy là nhà chú ở đây à? Lúc đầu, tụi cháu tưởng chú ở trong cái nhà giữa đám cỏ cao...

- Ôi! - Jim cười ngắt lời - Cái chòi "Viễn Tây" ấy là để cho có màu sắc địa phương một chút! Khách tham quan Khu Bảo Tồn Hoang dã của chú phải được thấy những gì mà họ mong thấy. Mà có khi chòi dùng làm cảnh cho những phim truyện xảy ra trong rừng rậm. Hiện đang có đoàn làm phim ở đây.

- Bác Hitchcock có nói cho tụi cháu biết. Bác ấy còn nói rằng chính vì vậy chú rất phiền về tính kỳ quặc của con sư tử. Nếu nó trở nên nguy hiểm.

- Đúng! Arthur cũng được thuê để quay phim. Nếu nó giận và không nghe lời chú nữa, thì Jay Feast có thể nổi điên và chính chú sẽ lãnh chịu hậu quả tài chính.

- Jay Feastt - Bob lặp lại - Là ai vậy?

- Tên nghe quen quen - Peter nói - Ba cháu làm trong ngành điện ảnh. Dường như cháu đã nghe ba cháu nói về nhân vật này...

- Chắc chắn rồi! Feast là nhà sản xuất phim, vừa là đạo diễn, rất nổi tiếng... ông ta tự giới thiệu như thế!

Jim Hall vừa nói vừa ra sau xe mở cửa cho sư tử. Đúng lúc đó, Mike gọi điện thoại xong cho bác sĩ thú y và bước ra khỏi biệt thự. Mike huýt sáo để gây chú ý với chú Jim và dùng tay chỉ một đám mây bụi đang tiến đến gần.

- Rắc rối đang đến kìa, chú Jim ơi!

Ông Hall quay đầu và chau mày lại.

- Cháu nói đúng. Ông Feast đích thân đến đây!

Xe của nhà sản xuất phim đến ngang nhóm nhỏ và dừng lại. Một người đàn ông to mập, vẻ mặt khá giận dữ.

- Hall! Ông la hét. Anh đã gian dối về các điều khoản trong hợp đồng giữa chúng ta.

- Sao? Anh nói về điều gì vậy?

- Hợp đồng quy định rằng tôi và người của tôi sẽ không bị nguy hiểm khi quay phim trong khu rừng của anh. Vậy, anh phải có lời giải thích thích đáng về điều vừa mới xảy ra!

- Tôi không hề chối nhận điều khoản hợp đồng, Jim Hall tuyên bố. Xem nào, chuyện gì đã xảy ra?

- Rock Randall bị thương! - Feast điên tiết hét lên - Một con thú hoang dã của anh đã xông chuồng và tấn công anh Rock!

- Không thể có chuyện đó được! - Jim Hall bình tĩnh cam đoan.

Nhà sản xuất phim chỉ con sư tử to tướng trong xe.

- Đây là chứng cứ rằng tôi nói thật. Con sư tử của anh là thủ phạm. Anh Rock Randall không thấy kẻ tấn công, nhưng tôi biết chắc là Arthur!

- Arthur có đi chơi một chút, điều đó là có thật. Nhưng đây không phải là cái cớ để tố cáo nó đã tấn công anh Randall. Bản thân tôi không tin chuyện này.

- Anh sẽ phải tin, khi anh thấy anh Rock Randall.

- Anh ấy có bị thương nặng không? - Jim Hall lo lắng hỏi thăm.

Feast nhún vai.

- Không ai có thể còn khỏe sau khi nhận một con sư tử vào lưng.

Jim Hall phản đối.

- Anh không có quyền tung cái tin này khi chưa thể chứng minh là có thật... Tôi sẽ nói chuyện với Rock Randall. Chờ tôi nhốt Arthur lại đã!

Jim Hall đang dẫn con sư tử xuống xe, thì một chiếc xe thú nhồi xuất hiện.

- Bác sĩ Dawson đấy! - Mike thì thầm với Ba thám tử trẻ.

Bác sĩ thú y cao lớn và gầy. Ông nhai mẩu thuốc tắp dưới bộ ria xám. Ông bước dài về phía nhóm người, tay đu đưa một cặp đen. Ông nói với Jim Hall, giả bộ như không thấy Feast.

- Tôi nhảy lên xe ngay khi Mike báo anh cần tôi, anh Jim à. Xem nào, Arthur bị gì vậy?

- Vết thương ở chân. Ai đó đã thả tự do cho nó, trong khi tôi và Mike đi vắng. Chúng tôi bắt lại được nó khá xa đây.

- Thưa bác sĩ, dường như có kẻ đã làm cho sư tử bị thương bằng dao hay dao phay! Mike nói thêm.

- Ai có thể hại con Arthur như thế? Jim, nhờ anh giữ nó, để tôi khám chân...

Jim Hall tóm lấy bờm con thú, trong khi bác sĩ thú y cúi xuống.

- Arthur, đưa ta xem cái chân nào! - Bác sĩ thú y nói dịu dàng.
Bác sĩ tháo chiếc khăn tay băng cái chân bị thương, rồi nâng chân lên một chút. Arthur rên nhẹ.

- Yên nào, Arthur! Ta sẽ không làm cho mi đau đâu. Mi cũng biết ta chăm sóc cho mi từ khi mi còn nhỏ mà...

Khám xong vết thương, bác sĩ thú y bỏ cái chân trở xuống.

- Vết đứt không sâu lắm, nhưng khá đau. Tôi phải dẫn Arthur về phòng khám để băng bó đàng hoàng cho nó. Không nên để nhiễm trùng.

- Đồng ý! Jim Hall đồng tình. Arthur, đi nào! - Ông nói thêm và kéo sư tử về xe hòm của bác sĩ Dawson. Bác sĩ sẽ chăm sóc cho mày!

Nhưng nhà sản xuất phim không chịu để như vậy. Đúng lúc bác sĩ thú y sắp lên xe, thì ông cảm, mặt đỏ gay vì giận dữ:

- Khoan đã! Ông ra lệnh. Anh mang con sư tử này đi đâu? Tôi thuê nó để quay phim. Nó phải bắt đầu làm việc vào sáng mai, đúng tám giờ!

Bác sĩ Dawson thần nhiên châm mẩu thuốc, phả khói ra, rồi mới nói:

- Con sư tử này sẽ làm việc khi nào tôi cho là nó có thể làm được. Có lẽ ngày mai cái chân nó sẽ đỡ hơn... nhưng không chắc chắn. Công việc của tôi là chăm lo sức khỏe của nó. Tôi có cần biết về cuốn phim của anh! Bây giờ xin anh đang ra cho tôi đi. Nếu không, tôi sẽ phải giẫm lên chân anh.

Hannibal, Peter và Bob là khán giả câm của cảnh tượng này. Ba bạn thấy Feast tái mặt lùi lại, trong khi bác sĩ thú y mở cửa xe, leo lên ngồi sau tay lái... Phía sau xe, Arthur đang rên khẽ...

Khi bác sĩ và bệnh nhân biến mất ở khúc quẹo lối đi, Feast lại tiếp tục đe dọa Jim Hall.

Jim Hall không trả lời và đi theo nhà sản xuất phim đến xe, ngồi cạnh ông, và vẫy tay tạm biệt Mike khi xe chạy. Khi đó ông nhìn thấy ba thám tử.

- Xin lỗi các cháu - ông nói - chú sẽ gặp các cháu sau nhé...

Hannibal nhìn theo hai người đàn ông, xe nhanh chóng biến mất vào rừng.

- Nếu ông Feast nói đúng, thì vụ này gay đấy - Hannibal nói.

Mắt Mike sáng lên.

- Chẳng lẽ cậu nghi ngờ lời nói của chú Jim? - Mike tức giận hỏi.

- Không, nhưng chú ấy có thể lừa. Có thể Arthur đã thật sự tấn công ông diễn viên ấy. Dù sao, chú Jim có vẻ lo lắng.

- Cậu hãy tha lỗi cho mình, nếu mình hay nóng lên khi phải bảo vệ chú Jim. Mike hối hận nói khẽ. Cậu hiểu cho, mình thương chú Jim lắm. Chú đã nhận mình về với chú, khi ba mẹ mình mất do bị tai nạn xe. Đó là em trai của ba mình. Chú đã nuôi dạy mình, và mình chỉ còn mình chú ấy trên đời này... chú Jim và chú Cal.

- Chú Cal à? - Bob hỏi.

- Phải. Chú ấy sống ở Châu Phi, nơi chú ấy vừa là nhà thám hiểm vừa là nhà săn ác thú. Chính chú Cal cung cấp thú cho chú Jim. Nếu bắt được thú lúc còn nhỏ, chú Jim dạy chúng dễ hơn. Giống như Arthur, chẳng hạn. Còn những con thú lớn hơn được nhốt trong chuồng cho công chúng xem, nhưng dần dần cũng hy vọng dạy được. Còn những con thú già quá, thì khó dạy lắm.

- Có điều mình không hiểu - Peter nói - là tại sao Jay Feast ra vẻ thù nghịch với chú Jim. Ông ta phiền gì chú Jim à?

- Theo mình biết, thì không có phiền gì. - Mike trả lời - Có thể ông ấy sợ không quay phim đúng thời hạn. Trước khi thuê Khu Bảo Tồn Hoang Dã, ông ấy đòi có hợp đồng quy định rằng chính ông và những người làm dưới quyền ông không có gì phải sợ mấy con thú. Chú Jim đã bảo đảm điều này với ông ấy.

- Nếu chú Jim làm và nếu Arthur thật sự làm người diễn viên kia bị thương, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Bob hỏi.

- Chú Jim sẽ mất rất nhiều tiền. Chú Jim phải trả ngân phiếu bảo đảm năm mươi ngàn đô la. Nếu không bảo đảm được an toàn cho đoàn làm phim, thì chú Jim sẽ bị sạt nghiệp. Mà khi khu rừng được thuê để quay phim, thì khách du lịch không được vào nữa.

Hannibal đã chăm chú nghe Mike giải thích.

- Vậy, nếu trái lại, mọi việc diễn ra không có vấn đề - Hannibal nói - nếu bộ phim được quay suôn sẻ, thì chú Jim sẽ lãnh một số tiền kha khá?

- Tất nhiên. Mình không biết số chính xác, nhưng số tiền khá lớn. Một mình Arthur mang lại năm trăm đô-la, khi nó làm việc. Thú hoang dã được thuần hóa có giá thuê cao lắm... gần bằng các ngôi sao màn bạc.

- Arthur có bao giờ gây khó khăn cho chú Jim chưa? - Hannibal hỏi - Ý mình nói... nó đã tấn công ai bao giờ chưa?

- Chưa bao giờ! - Mike cam đoan.

Bob, phụ trách về "lưu trữ nghiên cứu", lật quyển sổ tay luôn mang theo mình và dừng lại ở trang trắng, chuẩn bị sẵn sàng ghi chép.

Bob nói:

- Thái độ Arthur đã trở nên kỳ quặc ở điểm nào? Nếu cậu giải thích cho bọn mình biết tại sao nó bị căng thẳng, thì bọn mình sẽ hiểu rõ hơn.

- Thì... nó không giống trước nữa. Nó trở nên khó chịu, hay lo sợ... Các cậu đã biết rằng Arthur sống trong nhà, cùng chú Jim và mình. Gần đây, nó ngủ không yên nữa. Hầu như mỗi đêm, nó đứng dậy, nó gầm gừ, nó đi đi lại lại, nó đòi ra ngoài. Chú Jim không tài nào bắt nó ngủ lại được. Và nó không nghe theo lệnh nữa. Tóm lại, nó đã trở nên rất khó bảo, chứ không còn là con thú hiền lành mà chú Jim quen.

- Hay bên ngoài có cái gì đó làm cho nó lo sợ? - Hannibal gợi ý - Mà chú Jim có cho phép một số thú vật đi lảng vảng trong rừng ban đêm không?

Mike lắc đầu.

- Có hươu nhốt trong một khu rào kín, chúng không ra được. Có ngựa, mà người ta hay thuê để quay phim cao bồi. Nhưng ngựa cũng được rào lại. Có hai con voi phía bên hồ, nhưng chúng cũng sống trong một khu rào kín. Còn có nhiều con thú nhỏ hơn như khỉ, gấu mèo, chó v.v., nhưng tất cả đều được nhốt lại vào ban đêm.

- Tuy nhiên, - Hannibal vẫn nhấn mạnh - có một ai đó hay một cái gì đó là nguyên nhân sự căng thẳng của Arthur.

- Một sự căng thẳng có thể đã khiến nó tấn công người diễn viên! Peter nhận xét. Nhưng cũng có thể chính Rock Randall đã kiếm chuyện với nó! Nghe nói tên này cũng không lành lợi lắm.

-Ồ! - Mike vỗ trán kêu - Con đười ươi!

- Con đười ươi nào? - Peter ngạc nhiên hỏi.

- Vậy là ở đây còn có con đười ươi nữa à? - Bob hỏi.

- Không hẳn. Thật ra, chúng tôi đang chờ một con, do chú Cal gọi đến, cùng mấy con khác. Có thể nó đã đến rồi... có thể nó đã xổng chuồng... và có thể chính nó đã tấn công Rock Randall!

Hannibal đưa tay lên.

- Giả sử nó đã đến đây, - Hannibal nói - làm sao nó có thể xổng chuồng được? Bộ nó không được nhốt trong một cái chuồng kiên cố sao?

Mike lau trán.

- Cậu nói đúng. Mình ngốc quá. Mình cũng căng thẳng không kém gì Arthur. Chú Jim chưa nói với mình về con đười ươi. Mà đáng lẽ chú Jim phải biết trước... vì giả sử đười ươi đến rồi, thì không có lý do gì nó ra khỏi chuồng được, trừ phi...

- Trừ phi gì? - Bob hỏi.

Mike liếc đôi môi bị khô.

- Trừ phi có ai đó muốn hại chú Jim và mở cửa chuồng thả đười ươi ra!

8. Một khách hàng kỳ lạ

Chiều vẫn còn sớm, khi ba thám tử lên đường trở về Thiên Đường Đồ Cổ cùng Konrad. Anh chàng người Bavière đã đến trước khi Jim Hall quay về. Mike thất vọng thấy ba bạn mới ra về và yêu cầu ba bạn hứa phải sớm quay lại.

Konrad không tán thành lời hứa này lắm.

- Các em định trở lại chỗ này à? - Konrad vừa nói vừa rờ máy xe - Hannibal ơi, như thế là phiêu

lắm đấy!

- Ôi! con sư tử này cũng không đến nỗi ghê gớm lắm đâu! Mà bây giờ tụi em đã hứa làm sáng tỏ vụ bí ẩn này, thì không thể rút lui được nữa!

Konrad gật đầu với nét mặt đa nghi và không mở miệng nữa. Hannibal quay sang hai bạn để tổng kết lại tình hình.

- Bọn mình đã có một kẻ tình nghi - Bob bắt đầu nói - Hank Morton! Hắn có lý do để thả Arthur ra: hắn bị chú Jim Hall đuổi ra khỏi khu bảo tồn. Tên Jay Feast cũng không được dễ thương cho lắm, nhưng mình không thấy ông ấy có lợi gì khi quậy phá cuốn phim của chính ông. Các nhà sản xuất phim muốn quay phim thật nhanh, phải không Peter?

- Dĩ nhiên! - Peter đồng tình.

- Mình chưa nghĩ gì nhiều về câu chuyện này - Thám tử trưởng dăm chiêu nói - Cũng có thể có sự trả thù từ phía Hank Morton. Mặt khác dường như chú Jim Hall mạo hiểm lớn, nếu thú của chú ấy không ngoan. Thậm chí mạo hiểm quá lớn! Và có thể Arthur tự giải thoát ra một mình.

Konrad bóp còi, báo hiệu xe đã về nhà.

- Tới rồi à? - Hannibal ngạc nhiên kêu.

- Ngày mai, anh lại phải đi đến chỗ đó chở hàng. - Konrad thông báo - Anh nói cho các em biết, lỡ các em lại thích đến thăm con sư tử kia nữa...

- Cám ơn anh Konrad, em sẽ suy nghĩ.

Trong khi Konrad chạy xe đậu vào nhà, ba thám tử đi về bộ tham mưu.

- Ủa? - Hannibal la lên đột ngột - Đi rồi.

- Cậu nói về cái gì vậy? - Peter hỏi.

- Thanh sắt! - Hannibal giải thích - Tất cả những thanh sắt mà chú Titus mang về hôm qua đã biến mất. Vậy là bán được nhanh quá!

- Ai lại có thể mua một lô thanh sắt bị rỉ sét? - Bob ngạc nhiên hỏi khẽ.

- Không biết. Phải nói là chú Titus gặp may. Mà lúc nào chú chẳng gặp may.

Bob rên khẽ.

- Xui rồi, Babal ơi! Thím Mathilda đến kìa! Mình không thích kiểu nhìn của thím chút nào! Chắc hẳn thím sẽ giao việc cho bọn mình!

Hannibal đối phó với nguy hiểm.

- Thím Mathilda kiểm tụi cháu à?

- Còn phải hỏi! - Bà Jones cầu nhàu - Các cháu biến đâu mất hết vậy. Có khách đến mua thanh sắt, mà không có ai để khiêng cả!

Hannibal giải thích rằng chú Titus đã cho phép ba thám tử đi cùng Konrad đến Chatwik.

- Nhưng anh Hans có ở đây chứ? - Hannibal hỏi.

- Cũng không có! Hans đi cùng chú Titus để lấy lô thanh sắt còn lại. Dường như chú mày tìm được một mô thanh sắt hay sao ấy.

Hannibal mỉm cười.

- Dạ được, thưa thím Mathilda. Tụi cháu sẽ cố gắng có mặt khi khách của thím trở lại mua lô hàng thứ nhì.

- Chắc chắn là sẽ trở lại! - Thím tuyên bố - Nên ba cháu nhớ có mặt tại chỗ ngày mai... À! Thím có làm một mâm bánh mì kẹp thịt, để trong văn phòng. Chắc là cả ba đói bụng phải không?

Mặc dù ăn nói cục cằn, nhưng thím Mathilda rất tốt bụng. Trong khi thím quay về với công việc, bộ ba lao đến bữa tiệc đang chờ trong văn phòng. Giọng nói của thím Mathilda chặn đứng sự hăm dọa của ba bạn.

- Khi ăn xong, các cháu phải ở lại văn phòng và coi kho bãi. Thím phải xuống thành phố đi chợ.

- Tuân lệnh, thưa thím Mathilda! - Hannibal đáp.

- Thím sẽ nhờ Konrad chở thím đi bằng xe. Nhớ đừng bỏ lỡ cơ hội mua bán, nếu có!

- Thím đừng lo! Thím cứ tin tưởng tụi cháu.

Thím Mathilda đi luôn. Trong văn phòng nhỏ, ba bạn tìm thấy một mâm bánh mì kẹp thịt và nhiều chai nước cam.

- Xui rồi, Babal ơi! Bọn mình bị mắc kẹt ở đây cho đến ngày mai. - Peter vừa ngốn một miếng bánh mì to tướng vừa nhận xét - Mình đang sẵn sàng trở lại Khu Bảo Tồn Hoang Dã để Mike dẫn bọn mình đi tham quan chi tiết.

- Đáng lẽ bọn mình được nghe thông tin nóng hổi về tai nạn của Rock Randall - Bob nhấn mạnh - Nếu đúng là Arthur tấn công, thì chú Jim Hall sẽ bị rắc rối.

Hannibal buồn bã gật đầu.

- Tại sao Hank Morton để cho ta nghĩ hắn là Jim Hall và tại sao hắn lại dẫn ta đến gần chỗ con sư tử? - Bob nói tiếp - Theo mình, đây là một bí ẩn khác nữa. Người đàn ông đó có điều gì thù nghịch với bọn mình?

- Mình không biết - Hannibal thở dài - Còn một điều lạ lùng khác nữa. Arthur gằm, trước khi gặp ta. Có thể không phải Hank Morton làm cho nó bị thương... Các cậu ơi, lần sau mà đến khu bảo tồn, ta phải mở mắt mở tai. Mình tin chắc ta sẽ có thể biết thêm nhiều điều.

Peter bị thu hút bởi một cái gì đó bên ngoài và ra cửa sổ nhìn.

- Ê! Babal ơi! Hình như có khách đến.

Một chiếc xe đen vừa mới vượt qua ngưỡng cửa kho bãi. Một người đàn ông bước xuống xe. Ông nhìn xung quanh, đến gần một đồng hồ linh tinh và dỡ thử vài món ra để nhìn phía sau. Rồi ông thất vọng tiến về văn phòng.

Hannibal đứng chờ khách trước cửa. Người mới đến ốm, vai rộng, tóc vàng, mắt xanh, gương mặt dài. Khi ông mở miệng ra, ba thám tử hiểu rằng người này quen ra lệnh.

- Tôi tìm thanh sắt! - Ông sẵn giọng nói - Ông chủ có ở đây không?

- Dạ không, thưa ông. - Hannibal trả lời - Nhưng tôi thay cho ông chủ. Rất tiếc là chúng tôi hết thanh sắt rồi. Có người vừa mới mua hết lô thanh sắt ở đây.

- Sao?... Lúc nào? Ai mua?

- Hôm nay, nhưng tôi không biết tên người mua.

- Thế nào? Người đàn ông phản đối - Bộ cửa hàng không ghi lại những lần bán hàng vào sổ sách sao?

- Dạ có, thưa ông. Nhưng chúng tôi chỉ ghi những khoản thu. Người mua thanh sắt tự chuyên chở đi. Chúng tôi không biết người đó sống ở đâu. Trong một bãi đồ linh tinh như thế này, người ta vào, chọn món mình thích, trả tiền, rồi ra về, ông hiểu không?

- Hiểu rồi! - Người đàn ông nói khẽ.

Rõ ràng ông rất thất vọng. Hannibal nói tiếp:

- Chú của tôi, là chủ cửa hàng này, đi công chuyện vắng rồi. Rất có thể chú ấy trở về cùng một lô thanh sắt mới. Nếu ông để lại tên và địa chỉ, chúng tôi sẽ liên lạc với ông, nếu có hàng.

- Ý kiến hay! Nhưng cậu có chắc là không còn thanh sắt nào sao?

- Chắc chắn, thưa ông.

Người đàn ông tiếp tục nhìn xung quanh. Đột nhiên, ông thẳng người lên, đặc thẳng la lên:

- Còn kia là gì vậy. Tại sao cậu không cho tôi biết về cái đó hả?

Hannibal nhìn cái mà người đối thoại đang chỉ.

- Ồ! - Hannibal kêu - Mấy chuồng thú cũ đó à?

- Phải! Có song sắt mà, đúng không?

Hannibal nhún vai.

- Một số có, một số không có. Chúng tôi định sửa lại, thay các song sắt bị thiếu, sơn phết lại, tóm lại là tái tạo lại chuồng...

- Không quan trọng. - Người đàn ông nóng lòng ngắt lời - Tôi chỉ quan tâm đến thanh sắt thôi. Tôi muốn mua tất cả những thanh sắt có ở đây. Bao nhiêu?

Người đàn ông rút ra khỏi túi một cái bóp dày cộm và lấy một xấp giấy bạc ra.

Hannibal nheo mắt lại:

- Ông muốn mua thanh sắt à? Ông không muốn mua chuồng sao?

- Đúng! Bao nhiêu?

Hannibal nhúm mày. Cậu biết chú Titus định sửa chuồng lại. Mà Hannibal không bao giờ cãi lại kế hoạch của chú Titus, vì chú luôn có lý do chính đáng để làm những gì chú định làm.

- Rất tiếc! - Hannibal nói - Chúng tôi không bán những thanh sắt này. Chúng tôi cần để ráp thành những cái chuồng, và bán cho những gánh xiếc.

Người đàn ông cố gắng mỉm cười:

- Được, tôi hiểu rồi. Đúng là cái tôi cần: chuồng xiếc. Tôi sẽ mua như thế này và đi sẽ tự sửa lấy. Bao nhiêu?

Ngón tay ông bóp mấy tờ giấy bạc mới tinh kêu sột soạt.

- Ông làm cho gánh xiếc à? - Hannibal thản nhiên hỏi.

- Cậu hỏi để làm gì? - Người đàn ông sẵn giọng đáp - Tôi cần mấy cái chuồng mà cậu đang có. Tôi hỏi giá bao nhiêu. Nào, cậu trả lời đi. Tôi đang vội lắm.

Hannibal nhìn mấy cái chuồng, như đang suy tính. Có tất cả bốn cái, tình trạng khá hư hỏng.

- Một ngàn đô-la! - Hannibal thông thả trả lời.

Ngón tay người đàn ông co quắp lại trên xấp giấy bạc.

- Một ngàn đô-la cho đồng đồ nát này hả? Cậu đùa à. Nhìn đi... Hư hết rồi!

Hannibal nghe Bob và Peter tăng hăng phía sau lưng. Hannibal lại nhìn mấy cái chuồng nữa, rồi sau khi đã suy nghĩ cân nhắc, quay sang người đàn ông thông báo:

- Một ngàn đô-la một cái... tức tổng cộng bốn ngàn đô-la!

Người đàn ông nhìn Hannibal một hồi, rồi từ từ cất bóp trở vào túi áo.

- Không nên để một thằng nhóc con bán hàng - ông nói - Với giá mà cậu báo, tôi có thể mua chuồng mới.

Hannibal nhún vai. Cậu thích thú vở kịch đang diễn.

- Cũng có thể, thưa ông, Hannibal lịch sự trả lời. Tôi hoàn toàn không biết giá hiện nay của chuồng thú. Nếu ông quay lại khi chủ tôi về có thể hai người sẽ thương lượng được.

Người đàn ông tức giận lắc đầu.

- Tôi không có thời gian! Thôi nào... Ông rút một tờ giấy ra khỏi túi đưa cho Hannibal.

- Hai mươi đô-la cả lô này. Cậu nhận đi, là xong. Tôi nghĩ chú của cậu sẽ chịu bán với một nửa giá này thôi...

Ông huơ tờ giấy bạc dưới mắt Hannibal, thám tử trưởng không động đậy.

- Nào! Quyết định đi chứ! Cậu nghĩ sao? Hai mươi đô-la!

Hannibal phân vân. Cậu biết người đàn ông nói đúng. Song sắt, cũng như chuông, hầu như không có giá trị. Tuy nhiên, Hannibal có thói quen tin vào bản năng mình.

- Rất tiếc! - Hannibal tuyên bố - Không được!

Người đàn ông bực tức nhét tờ giấy bạc vào túi. Hannibal cắn môi, tự hỏi không biết mình có phạm sai lầm không.

9. Rắc rối...

Giọng người đàn ông vang lên, lạnh lùng và quả quyết.

- Được cậu bé!... Tùy cậu. Tôi sẽ trở lại!

Ông leo lên xe và bỏ đi nhanh chóng.

- Trời! Bob thốt lên. Sao vậy?

- Một ngàn đô-la mấy cái chuông lung lay này à! Peter mĩa mai kêu.

Trông Hannibal hơi xấu hổ.

- Mình biết! Hannibal thở dài. Chú Titus mua cả đồng này với giá rẻ mạt.

- Tại sao cậu lại đòi giá cao như vậy? - Bob hỏi - Ông ấy có vẻ thật sự cần mấy thanh sắt này. Ông ta giận dữ bỏ đi.

- Mình biết! - Hannibal lặp lại - Nhưng mình đã nghe theo linh cảm mách bảo mình phải dè chừng. Mình đánh hơi thấy một cái gì đó mờ ám, nhưng không hiểu tại sao. Ông ta có vẻ quá nôn nóng muốn lấy mấy thanh sắt ấy. Nên mình nói giá cao lên, để xem ông ta muốn mấy thanh đó đến mức nào.

- Vậy thì giờ cậu biết rồi - Peter vừa cười vừa nói - ông ấy đề nghị hai mươi đô-la. Khi biết cậu từ chối, chú Titus sẽ rửa cậu một trận.

Hannibal thở dài một lần nữa.

- E rằng cậu nói đúng. Để xem! Chú Titus về kìa.

Hans lái xe tải lớn nhất của ông bà Jones chạy vào sân Thiên Đường Đồ Cổ.

Chú Titus nhảy xuống xe. Hannibal để ý thấy xe trống không.

- Có chuyện gì vậy chú Titus?

Chú Titus kéo hai đầu rìa và giải thích:

- Nghe nói thị trường thanh sắt đang lên, Hannibal ơi! Chú đến trễ quá. Có người mua trước

chú rồi.

Hannibal tăng hăng.

- Thím Mathilda bán hết lô thanh sắt mà chú mua được hôm qua. Rồi mới lúc này có khách hàng đến. Ông ta cũng đòi mua...

- Vậy à! Chú Titus vừa nhồi thuốc vào ống điếu vừa nói. Vậy thì thôi! Thế nào chú cũng tìm được một cái gì khác những ngày sắp tới.

Hannibal núng nính, rõ ràng là đang lo âu.

- Người khách đó, Hannibal nói tiếp, nhất định đòi mua những thanh sắt còn lại ở đây... song sắt chuồng thú. Ông ta đòi mua, có hay không có chuồng.

Chú Titus nhìn cháu.

- Mua thanh sắt mà không lấy chuồng à? A ha! Ông ta đòi giá bao nhiêu?

Giây phút thú tội đã điểm.

- Hai mươi đô-la. - Hannibal trả lời.

- Hai mươi đô-la à? - Chú Titus hỏi lại - Thế cháu trả lời sao?

- Rằng không đủ, chúng ta không muốn bán riêng thanh sắt, rằng chú định khôi phục mấy cái chuồng lại để bán cho gánh xiếc.

Chú Titus suy nghĩ, hút ống điếu.

- Thế cháu đòi ông ta bao nhiêu để bán mấy cái chuồng này? - Cuối cùng chú Titus hỏi.

Hannibal lấy hết lòng can đảm.

- Một ngàn đô-la!

Rồi Hannibal chờ đợi cơn thịnh nộ... Chú Titus chỉ im lặng hút ống điếu. Thấy vậy, Hannibal thận trọng nói thêm:

- Một ngàn đô-la... mỗi cái chuồng. Tất cả là bốn ngàn.

Lần này chú Titus lấy ống điếu ra khỏi miệng. Hannibal rút đầu vào vai, sẵn sàng hứng lấy cơn giận dữ không tránh nổi. Đúng lúc đó một chiếc xe chạy vào sân. Một người đàn ông bước xuống xe.

- Ông ta đấy! - Hannibal thì thầm - Chính ông khách hàng đó.

Người đàn ông mặt dài bước đến.

- Anh có phải chủ kho bãi này không?

- Đúng, ông Jones đáp.

- Tôi tên là Olsen... (ông ta chỉ về hướng Hannibal). Khi đi vắng, anh để lại người bán thay tài

quá! Tôi định mua vài thanh sắt cũ sét, rồi thằng này định tổng tiến tôi.

- Thế à? Ông Jones nói khẽ - Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện này!

Mắt người đàn ông sáng lên.

- Tôi biết là sẽ nói thỏa thuận được với anh mà - Ông nói.
Ông rút bóp tiền, lấy một tờ hai mươi đô la.

- Đây là số tiền tôi đề nghị để mua mấy song sắt, vậy mà thằng nhỏ kia từ chối.

Titus Jones hất cằm chỉ đồng hàng mà ông Olsen thèm muốn.

- Thừa anh, đây không phải là song sắt, chú Titus giải thích, mà là chuồng thú.

- Biết rồi, ông Olsen bực bội đáp. Nhưng tôi không quan tâm đến chuồng thú hay không chuồng thú. Tôi chỉ cần song sắt. Đây! Cầm lấy đi! Hai mươi đô-la của anh này. Anh lời nhiều lắm rồi đó!

Titus Jones châm lại ống điếu bị tắt và hút xem khói có thông chưa. Peeter và Bob chờ đợi, Ông Olsen cũng chờ đợi, càng lúc càng nóng lòng.

- Rất tiếc, ông à! - Cuối cùng Titus Jones nói - Nhưng cháu tôi đã nói đúng. Mấy thanh sắt mà ông thấy đằng kia là để sửa chữa lại chuồng thú. Và khi làm xong, tôi dự định bán cho gánh xiếc.

Hannibal nhìn chú. Peter và Bob há miệng. Ông Olsen nhú mày.

- Đồng ý! Đồng ý! Anh muốn bán mấy cái chuồng tròn vện. Nhưng anh có biết thằng nhóc đòi tôi giá bao nhiêu không? Bốn ngàn đô-la! Một ngàn đô-la một cái chuồng?

- Ông à - chú Titus nói - cháu tôi còn nhỏ và non nớt. Cháu đã nói nhầm giá, thế thôi.

- Tôi biết lắm mà! - Ông Olsen rạng rỡ nói.

- Đúng vậy, - ông Titus nói tiếp - số tiền tổng cộng là sáu ngàn đô la. Tức là mỗi cái chuồng là một ngàn năm trăm đô la.

Ông Olsen mở mắt tròn xoe như hai cái bánh xe. Titus Jones phà khói thuốc. Hannibal nín thở chờ phản ứng của ông Olsen.

Hans phá vỡ sự căng thẳng khi xuất hiện:

- Ông chủ có cần tôi không? - Anh chàng người Bavière lực lưỡng hỏi - Nếu cần, em lập lại trật tự...

Ông Olsen nhìn anh chàng khổng lồ người Bavière. Cặp mắt xanh của ông chớp chớp, rồi ông lầm bầm:

- Thôi quên lời đề nghị của tôi đi. Tôi sẽ dùng tiền vào chuyện khác có ích hơn!

Hannibal nhìn theo xe của người khách hàng cứng đầu. Cậu muốn lao đến ôm hôn chú Titus.

Vài phút sau, ba thám tử tập hợp trong bộ tham mưu. Hannibal vội vàng lấy kính tiềm vọng ra,

kính này cho phép kiểm tra vùng xung quanh xe lán.

- Ổn cả! - Hannibal thông báo - Không thấy ông Olsen trở lại. Đường vắng vẻ.

- Trời ơi! - Bob hăng hái kêu lên - Không ngờ chú Titus lại ủng hộ cậu!

- Sáu ngàn đô-la! - Peter cười nói - Vậy mà mình nghĩ bốn ngàn đô la của cậu là quá lỗ rồi!

- Cậu nói đúng, Peter à - Hannibal tuyên bố - ở địa vị cậu, mình cũng lý luận như thế. Nhưng chú Titus yêu mến xiếc vô cùng và thà chịu mất một vụ làm ăn tốt khi có thể có một vụ vừa phải với dân du mục.

- Mình thấy kinh ngạc là tự nhiên mọi người đổ xô đi mua thanh sắt. Bob nói.

- Babal ơi! - Peter nói - Đáng lẽ cậu phải hỏi thím Mathilda tên người khách mua lô thanh sắt.

Hannibal định trả lời, thì điện thoại reng.

- A-lô! Hannibal Jones nghe đây!

Nhờ bộ khuếch âm gắn vào điện thoại, Peter và Bob nghe rõ giọng nói của người đầu dây bên kia.

- Chào Hannibal! Mình là Mike Hall đây! Tối nay, cậu, Peter và Bob có đến khu bảo tồn được không?

- Không biết tại mình có rảnh không, Mike ơi! Sao vậy?... Có chuyện gì mới à?

- Không hẳn vậy. Nhưng mình nghĩ các cậu sẽ thích xem con đười ươi. Nó vừa mới đến.

- Hay quá! Nó có to lắm không?

Mike cười.

- Khá to. Nhưng nói thật với cậu, vấn đề số một vẫn là Arthur. Hy vọng cậu không quên rằng nó hay thay đổi tính khí và tỏ ra căng thẳng sau khi mặt trời lặn.

- Không, không, mình không quên, Mike à. Mới lúc nãy, bọn mình đang bàn chuyện đó với nhau. Thật ra, bọn mình vẫn không biết chuyện gì xảy ra khi đêm xuống.

- Lại một cái cớ để các cậu đến xem tận mắt.

- Được rồi! Bọn mình sẽ cố gắng xin phép. Còn phải tìm phương tiện vận chuyển nữa!

- Được! Mình sẽ chờ các cậu ngoài cổng. Chắc là các cậu đi xe tải, phải không?

- Không đâu, Mike. Bọn mình sẽ lấy xe Rolls.

Đầu dây bên kia im lặng.

- Các cậu có Rolls Royce hả? - Mike ngạc nhiên hỏi.

Nói xong, Mike phá lên cười.

- Sao cậu lại cười? - Bob la vào ống nghe.

- Vì mình thấy tức cười quá! Các cậu có biết rằng ông Feast, hay thích lấy le, rất tự hào vì ông ta có xe Rolls không? Ông ta tưởng ông ta ngồi xe đó là mọi người sợ!

Hannibal nhìn đồng hồ.

- Mike ơi, bọn mình sẽ cố gắng đến gặp cậu lúc khoảng chín giờ sau khi ăn tối. Mình phải gọi chú Warrington.

- Chú Warrington à? Ai vậy?

- Tài xế của bọn mình!

- À, à, hiểu rồi - Mike nói và cười, rõ ràng cậu tưởng Hannibal đùa - Được rồi! Đồng ý! Tối nay gặp nhé!

Hannibal gác máy.

- Đáng lẽ mình phải giải thích cho Mike biết rằng xe Rolls không phải của bọn mình và chú Warrington chỉ là người của hãng thuê xe thôi.

- Ôi! Cậu đã làm cho Mike cười, vậy còn hay hơn. Với mấy chuyện xảy ra ở khu bảo tồn, chắc là Mike không có dịp cười giỡn nhiều.

Đúng chín giờ tối, xe Rolls Royce dừng lại tại cổng Khu Bảo Tồn Hoang dã.

Hannibal thò đầu ra cửa xe.

- Tưởng Mike sẽ chờ ta ở đây - Hannibal thất vọng nói khẽ khi thấy không có ai.

Peter bước xuống xe, mở cổng. Khi xe Rolls chạy qua, Peter đóng cổng lại và trở lên xe.

- Mình cũng mừng là có chú Warrington đi cùng - Peter thú nhận - Ban đêm, chỗ này hơi rùng rợn.

Theo chỉ thị của Peter, là người có năng khiếu định hướng bẩm sinh, chú Warrington lái xe đến gần con đường dẫn lên ngôi nhà trắng của ông Hall. Chú định cho xe rẽ vào đó, thì Peter nói khẽ:

- Chú chờ một chút!

Hannibal giương mày lên.

- Chuyện gì vậy Peter?

- Dường như có tiếng kêu... và những tiếng gì khác nữa.

Tất cả chờ đợi, lắng tai... Ngay sau đó, khu rừng náo động lên, rồi tiếng còi xe hụ vang lên.

- Nhìn kìa! - Bob chỉ chỗ rừng sâu và tối - Nhìn kìa! Đèn chiếu!

Bác tài và ba thám tử bắt đầu quan sát những chùm đèn chiếu xanh. Đột nhiên, có tiếng thở hổn hển ngay bên cạnh. Vài giây sau, một bóng người bắn ra từ lùm cây, đi vào ánh sáng đèn xe

Rolls.

Đó là một người đàn ông! Mắt mở thật to. Mặt r ám nắng ướt đầm mồ hôi. Ba thám tử nhận ra ngay.

- Hank Morton!

- Hank Morton chạy như điên qua khu rừng - Bob nhấn mạnh.

- ... và khiếp sợ, không rõ lý do - Peter nói thêm - Không hiểu hắn làm gì ở đây...

Người đàn ông hỗn hển đâm vào khu rừng sâu, phía bên kia đường, và biến mất trong bóng đêm. Tiếng chạy giảm nhỏ dần.

Trái lại, tiếng la gi ận dữ vang lên càng gần từ phía ngược lại, trong khi ánh sáng đèn chiếu và đèn pin rõ dần.

- Có chuyện bất ổn! - Bob nói kh ẽ.

- Ta hãy đi xem có chuyện gì? - Hannibal đề nghị.

Ba thám tử ra khỏi xe, chạy về hướng chỗ ồn ào. Chẳng bao lâu, ba bạn nghe kêu:

- Hannibal! Bob! Peter!

Hannibal quay đầu lại, cố nhìn vào bóng tối. Có tín hiệu đèn pin.

- Đến đây! Mình... Mike đây!

Mike phát tín hiệu đèn cho đến khi ba bạn tìm đến nơi. Hannibal nhận thấy Mike đang thở mạnh. Phía sau, nhiều người, chỉ nhìn thấy mờ hồ, đang tiến tới từ từ, tìm kiếm xung quanh rừng và rọi sáng đến tận ngọn cây. Một số mang súng.

Hannibal, hơi hốt hoảng, hỏi:

- Chuyện gì vậy? Arthur lại x ổng chuồng nữa hả?

- Không, lần này không phải sư tử - Mike nói hỗn hển - Còn tệ hơn.

- Mình thấy nhiều người vũ trang - Bob rùng mình nói - Có phải họ đang truy lùng Hank Morton không?

- Ai?

- Hank Morton! - Peter lặp lại - Bọn mình vừa mới thấy hắn chạy trốn qua, như đang bị thần chết đuổi theo. Hắn chui ra từ bụi cây bên chân đồi, băng qua đường, rồi biến mất phía bên kia.

- Thì ra vậy! - Mike la lên - Mình biết lắm mà!

- Nhưng chuyện gì vậy Mike? - Bob kêu - Cậu giải thích đi chứ?

- Con đười ươi mà mình đã nói với các cậu ấy - Mike bắt đầu nói - Nó đã bỏ đi khỏi chuồng và mất tích rồi!

- Lúc nào? - Peter hỏi - Trời! Nghĩ có con đười ươi hoang dã đang lảng vảng giữa thiên nhiên cách ta có hai bước!

- Vừa mới xảy ra thôi... ngay sau khi bác sĩ Dawson dẫn Arthur về nhà.

- Một con đười ươi hoang dã và một con sư tử! Hannibal dăm chiêu nói khế. Mình không rành nhiều hai loài này, Mike ời. Nhưng có khả năng một con đười ươi hoảng sợ khi thấy sư tử gần đó đủ để phá song sắt và xông chuồng không?

Mike nhún vai.

- Mình cũng không biết. Chắc chú Jim có thể trả lời. Nhưng theo những gì cậu vừa mới nói, mình không nghĩ con đười ươi tự giải thoát...

- Ý cậu nói sao? - Peter hỏi.

- Kẻ nào đó có thể thả tự do cho nó... một kẻ căm thù chú Jim đã chơi xấu chú... một kẻ mà chính các cậu đã nhìn thấy đang chạy trốn trong rừng.

- Tức là...?

- Đúng? Hank Morton. Chắc chắn hẳn đã thả con đười ươi ra!

10. Đêm hôm đó...

Hannibal có vẻ không tin lắm.

- Có thể Hank Morton chạy trốn qua khu rừng vì nhiều lý do khác, Hannibal nói. Không có bằng chứng gì hẳn là thủ phạm. Mike ời, nếu cậu cho bọn mình xem chuồng đười ươi, có thể bọn mình sẽ tìm thấy vài dấu vết chỉ dẫn.

- Đồng ý. Dù sao, các cậu là thám tử mà. Đi theo mình!

Rồi trong khi ba thám tử bước theo Mike, cậu hỏi thêm.

- À, còn chiếc xe Rolls đâu rồi...

- Đâu dưới đồi - Bob giải thích - Chú Warrington quen rồi. Chú sẽ chờ cho đến khi bọn mình xuất hiện về.

Mike cười khế, rồi dẫn ba bạn đến một chỗ trống, ngay cạnh nhà, có đèn chiếu thật sáng. Mike chỉ một chuồng trống không.

- Người ta giao thú đến đây, ít lâu sau khi các cậu về. Có hai chuồng và...

- Hai chuồng và sao? - Hannibal hỏi lại.

Tiếng gầm gừ, rồi tiếng khè ngắt lời Hannibal và làm cho ba thám tử quay lại.

- Trời đất! - Bob thốt lên - Cái gì vậy?

- Xin lỗi - Mike nói - Đáng lẽ mình phải báo trước cho các cậu. Nhìn này! Nó đẹp không?

Phía sau song chuồng, một con beo đen tuyền tuyệt đẹp đang nhìn chăm chăm nhóm bạn bằng ánh mắt sáng rực. Răng nanh trắng bóng nổi bật trong cái mồm màu hồng.

- Có, mình thấy nó đẹp thật - Bob tuyên bố.

- Nhìn cơ bắp nó kìa! - Peter khâm phục kêu - Con beo này, trông còn khỏe mạnh hơn Arthur nữa! Nếu hai đứa này mà đấu với nhau, chắc là xem đã lắm.

- Mình sẽ cá độ cho con beo - Bob nói - Loài beo nhanh nhẹn như tia chớp. Hàm răng rất dữ tợn và móng sắt như dao cạo.

- Cậu cá độ như vậy là thua chắc! - Mike lắc đầu nói - Tuy có bề ngoài dễ thương, Arthur vẫn là sư tử cỡ lớn và nặng gần hai tạ. Nó sẽ thắng con beo. Mà theo mình biết, không có con beo nào dám đương đầu với sư tử. Chỉ có cọp mới chiến thắng nổi vua loài vật!

Sau khi ngắm con beo một hồi, ba thám tử trẻ quay trở về chuồng, nơi con đười ươi tẩu thoát. Sau khi xem chuồng kỹ, Hannibal đột nhiên kêu lên:

- Nhìn này! Có kẻ đã đụng vào cái chuồng này! Mình không chắc Hank Morton là thủ phạm, nhưng chắc chắn phải có kẻ nào đó làm điều này.

- Sao cậu lại nói vậy? - Peter hỏi.

Bằng một động tác đầy kịch tính, Hannibal chỉ một bên chuồng.

- Cậu thấy cái này không? Một song sắt đã bị tháo bỏ đi. Còn hai song sắt kia, mỗi bên, đã bị dạng ra. Kẻ lấy song sắt này đã tạo cơ hội cho con đười ươi. Nó chỉ cần kéo thật mạnh hai song sắt bên cạnh là có lối ra. Trước khi con thú kịp ra khỏi chuồng, thủ phạm đã có đủ thời gian biến mất. Mike này, con đười ươi có to lắm không?

- Nó chưa trưởng thành, nhưng cũng khá lớn rồi. Gần bằng bọn mình, nhưng đừng tưởng! Nó mạnh gấp hai lần một người đàn ông.

- Nó từ đâu đến vậy? - Hannil hỏi.

- Từ Tanxanie... ở Đông Phi. Đáng lẽ bên đó phải gửi qua một con đười ươi trẻ từ lâu rồi. Chú Cal tưởng là sẽ không bắt nổi một con. Rốt cuộc chú cũng bắt được con này, nhưng phải làm một đồng thủ tục, rồi mới gửi đi được.

- Và đến hôm nay mới nhận được, một giọng vang lên phía sau kết thúc.

Jim Hall xuất hiện từ trong bóng tối và chào ba thám tử trẻ, trong khi Mike hỏi.

- Tìm ra chưa, hả chú Jim?

Jim Hall lắc đầu. Trông ông có vẻ mệt mỏi. Áo quần ông dính đầy bụi.

- Chưa! - Ông đáp - Theo tin mới nhất, người ta có thấy nó ở khu vực hẻm. Trước khi đến đó, chú ghé đây xem mọi chuyện ổn không.

- Không có gì bất thường hết, chú Jim à!

- Ông Feast đâu rồi? - Hannibal hỏi - Có phải Arthur đã thật sự tấn công Rock Randall không ạ?

Chú Jim cười.

- Làm gì có chuyện đó! - Ông kêu - Con sư tử tội nghiệp của chú bị vu khống. Dường như Randall vật lộn với một kẻ anh ta không nhìn thấy và kẻ đó vút anh ta té nằm dài xuống mấy khối đá làm cảnh. Anh ta bị trầy trụa bầm mình một chút. Nhưng Arthur không tội tình gì trong chuyện này hết.

Tiếng kêu gọi vang lên xa xa. Giám đốc sở thú có cử chỉ nóng nảy.

- Thôi - ông nói - chú phải tiếp tục đi tìm và bắt con khỉ lại, nếu không lại gặp rắc rối khác nữa bây giờ!

- Con đười ươi ấy... - Peter nói khẽ - Chắc là nó rất nguy hiểm... lỡ bọn mình gặp nó...

- Nó sẽ hoảng sợ nhiều hơn cháu! - Jim Hall trả lời - Nếu thấy nó, các cháu chỉ cần tránh xa đường đi của nó và đứng yên.

- Sao! - Bob không tin thốt lên - Ý chú nói nó vô hại à?

Jim Hall mỉm cười.

- Chú sẽ nói cho các cháu biết về đười ươi. Và điều này có thể áp dụng cho phần lớn thú hoang dã. Đười ươi hầu như không bao giờ tỏ ra hiếu chiến. Ô! chúng giả vờ rất tài! Chúng la hét trông rất dễ sợ và có khi xông tới... nhưng chỉ để làm cho thú khác sợ.

- Vậy chúng có thái độ thế nào đối với nhau? - Bob hỏi, luôn thích học hỏi thêm điều mới.

- Đơn giản, chúng coi như không biết nhau.

Jim Hall liếc nhìn đồng hồ. Tiếng còi xe vang lên gần đó.

- Bác sĩ Dawson tới rồi. Chào các cháu nhé!

Một hồi sau, nhóm bạn nhìn thấy chú Jim leo lên xe jeep. Bác sĩ thú y ngồi bên cạnh, tay cầm súng. Mike mỉm cười.

- Bác sĩ thú y của ta luôn sẵn sàng - Mike nói - Bác rất yêu thú vật và luôn theo dõi để không ai hại chúng.

- Vậy - Peter bắt bẻ - Tại sao bác ấy lại có súng? Trông bác như đang sẵn sàng hành động.

- Súng không bắn đạn, mà chỉ bắn tên có thuốc ngủ! Mike giải thích. Khi mũi tên trúng một con vật, nó ngủ mê dưới tác dụng thuốc và ta bắt nó về mà không hại đến ai, cậu hiểu không?

Hannibal nhìn xung quanh.

- Arthur có chuồng không?

- Không. Chú Jim vút bỏ chuồng Arthur cách đây khoảng một tháng. Như cậu biết, Arthur ngủ

trong nhà cùng với chú Jim và mình. Nói thật, nó cũng có phòng riêng, nhưng nó thích ngủ chung phòng với chú Jim hơn.

Hannibal quay đầu sang ngôi nhà có đèn sáng.

- Có lần có kẻ đã từng mở cửa cho nó, chuyện đó có thể xảy ra nữa không?

Mike lấy chìa khóa ra khỏi túi.

- Lần này cửa khóa rất chắc! Chỉ có chú Jim và mình giữ chìa khóa!

Hannibal suy nghĩ, rồi nói:

- Mike, cậu có nói rằng Arhur trở nên căng thẳng và ngồi không yên mỗi khi trời tối, đúng không? Mình đề nghị ta đi lục lạo tìm tòi đây đó để tìm hiểu nguyên nhân thái độ kỳ lạ của sư tử. Ta có thể bắt đầu xem xung quanh nhà trước.

- Đồng ý! Mike gật đầu.

Mike dẫn các bạn đến những nơi cần xem. Ban đêm yên tĩnh. Không còn nghe tiếng kêu, tiếng la nữa. Mặt trăng mới ló trên bầu trời không mây.

Khi đi một vòng ngôi nhà, nhóm bạn trở về bên mấy cái chuồng. Con beo đang nằm dài trong chuồng, đuôi vỗ đất.

- Bây giờ các cậu hãy đi theo mình - Mike nói - Ta sẽ xuống đồi, vào rừng. Mình sẽ chỉ cho các cậu những gì cần xem. Như vậy, lần sau, khi tới nữa, các cậu sẽ không bị lạc đường.

- Vực hẻm nơi thấy con đười ươi lần cuối cùng nằm chỗ nào - Bob hỏi - Hình như về phía bắc, phải không?

- Chính xác là về phía tây bắc, cách đây khoảng mười lăm phút. Đó là chỗ nhốt voi, bị giới hạn bởi một cái hồ rộng. Voi không ra được. Nghe kìa... voi đang ré... mình rất thích tiếng voi kêu.

- Mình cũng thích, - Peter nói - miễn sao chúng không tấn công ta được!

Có tiếng la lạc điệu. Ba thám tử trẻ nhìn Mike dò hỏi.

- Khỉ và cú mèo - Mike giải thích - Chúng tôi còn có chuồng rắn nữa. Nhưng rắn không gây ồn ào...

Mike đột nhiên nhận thấy Hannibal không nghe nữa. Thám tử trưởng lắng tai nghe rồi nói khẽ:

- Hiện ta đang cách nhà bao xa?

- Khoảng năm mươi mét. Cuối dốc này có hàng rào và...

- Suýt! - Peter ra lệnh - Ồ!... Cái gì vậy?

Tất cả đứng lại lắng tai nghe. Một âm thanh vừa thấp, vừa lớn và vừa kêu rít vang lên, cùng với tiếng rung động mạnh. Ba thám tử nhìn nhau. Âm thanh mạnh dần. Rồi một thứ tiếng động khác vang lên. Giống như tiếng rên the thé cao dần, cao dần, làm điếc tai.

- Hu! Mình không thích tí nào! - Peter nói khẽ - Giống tiếng khóc than của kẻ bị đày ở địa ngục.

Có lẽ bọn mình nên quay về.

Hannibal vừa sợ vừa tò mò.

- Tiếng này... Hannibal bắt đầu nói... là... là...

Hannibal đang tìm từ ngữ để nói, thì tiếng hét rùng rợn mạnh lên nữa, rồi trở thành một tiếng cao đến nỗi tất cả muốn bịt tai lại.

- Hihihihhi... Huhuhuhuhu... Hihihihhi!

Bob không chịu được nữa. Cậu quay gót bỏ chạy như bị ma đuổi. Hannibal và Peter cũng chạy theo Bob.

- Ê! Chờ đã! - Mike la lên.

Giọng Mike khẩn thiết đến nỗi ba thám tử trẻ đứng sững lại. Khi quay lại, ba bạn thấy Mike đang ôm bụng cười.

- Các cậu không có gì phải sợ hết! - Mike nói - Tiếng đó, chỉ là tiếng của máy nghiền xác xe.

11. Một chút hoảng sợ

Đúng lúc đó, tiếng la không có gì giống người giảm dần đến lúc chỉ còn là tiếng rít nhẹ.

- Máy nghiền xe à? - Hannibal hỏi lại.

Mike chỉ một hàng cây.

- Đúng. Phía bên kia hàng rào! Có bãi rác rộng lớn chất hàng tá xác xe và những đồ sắt phế thải to khác.

- Máy nghiền xe đó dùng để làm gì... ngoài chức năng hù dọa kẻ khác? Bob hỏi.

- Thu hồi kim loại - Mike giải thích - và làm sạch nghĩa địa xe.

- A! - Peter thốt lên - Chỉ thế thôi. Vậy mà tưởng như một đội quân đười ươi sắp ra trận!

Hannibal cắn môi.

- Chín giờ rưỡi - Hannibal thông báo sau khi xem đồng hồ - Mike, mình muốn biết có phải đúng giờ này Arthur bắt đầu có dấu hiệu căng thẳng không?

- Có khi sớm hơn, có khi trễ hơn... mình không thể nói chính xác. Nhưng chắc chắn là sau khi trời đã tối.

- Còn ban ngày, thì không bao giờ à?

- Không bao giờ! - Mike khẳng định - Không tính chiều nay: sư tử bị bệnh, do vết thương. Bệnh chứ không căng thẳng!

- Mình đoán cậu nghĩ gì rồi Babal à - Bob nói - Cậu nghĩ tiếng ồn của máy nghiền có thể làm cho Arthur lo sợ, phải không?

- Cũng có thể chứ - Hannibal thừa nhận - Thú vật nhạy cảm với tiếng động hơn con người.

- Không khớp - Mike tuyên bố - Máy nghiền thường hoạt động không đều, thường là vào buổi sáng hơn. Mà ở nhà hầu như không nghe tiếng máy.

- Hừm! Hannibal kêu. Máy này có ở đây từ bao giờ rồi?

- Bãi rác và xác xe có từ khá nhiều năm. Nhưng máy nghiền thì mới lắp cách đây khoảng một tháng thôi.

- Một tháng à! - Thám tử trưởng lặp lại - Thế con sư tử bị cơn căng thẳng từ bao giờ?

- Hai tháng rưỡi... ba tháng. Mình nhớ là chuyện bắt đầu từ mùa mưa, khi chú Jim quyết định cho Arthur vào nhà ngủ thường xuyên.

Hannibal nhíu mày suy nghĩ.

- Cậu đừng quên rằng không phải tối nào Arthur cũng bị căng thẳng. - Mike nói thêm - Có khi nó bị kích động mấy đêm liền. Rồi nó yên lại một thời gian. Nhưng tuần rồi, nó có vẻ căng thẳng hơn thường lệ... và chuyện này có vẻ kéo dài lâu hơn.

- Nó bị căng thẳng trước khi có máy nghiền, như vậy ta có thể loại bỏ máy nghiền khỏi danh sách thủ phạm - Bob đùa.

- Có thể Arthur không thích bị nhốt trong nhà - Hannibal nói - Cũng có thể, tùy theo tâm trạng nó, tiếng ồn của máy nghiền ít nhiều tác động đến thần kinh nó. Nhiều yếu tố có thể tác động đến thái độ của nó.

- Có thể nó bị căng thẳng khi nghĩ đến chuyện đóng phim - đến lượt Peter gợi ý - Các diễn viên thường có chứng hay lo sợ!

- Cậu quên rằng Arthur không phải người mà là thú. - Hannibal mỉa mai đáp - Chắc chắn nó không lo nghĩ về vai diễn... À, Mike này, ông Feast và đoàn quay phim có ở đây từ bao lâu rồi?

- Khoảng gần hai tháng. Nhưng cho đến nay, họ chỉ nghiền cứu địa hình, chọn chỗ tốt để quay, sửa quang cảnh, v.v... Họ chỉ mới bắt đầu quay thật sự cách đây mười lăm ngày.

- Họ có quay ban đêm không? - Hannibal hỏi.

- Cũng có.

- Khoan đã... Nếu mình hiểu đúng, trường quay của họ chỉ cách nhà có năm phút. Tiếng máy nghiền có ảnh hưởng đến việc thu thanh không?

- Mình không biết - Mike thú nhận - Không thấy ông Feast than phiền gì.

Bốn bạn tiếp tục đi theo hàng rào về phía bắc, xuyên qua đám cỏ cao và cây cối. Đột nhiên, Peter dừng lại.

- Có chuyện gì vậy? - Bob hỏi.

Peter mơ hồ chỉ khoảng trống phía trước mặt.

- Các cậu có nghe không? - Peter nói với một giọng sợ sệt. Máy nghiền vừa mới ngưng. Tất cả lắng tai nghe.

- Ở đâu hả Peter? - Hannibal hỏi khẽ.

- Phía này... Nghe đi!

Lần này, tất cả nghe thấy tiếng sột soạt khá lớn trong bãi cỏ, rồi tiếng thở mạnh.

- Đấy! Peter nói bằng một giọng yếu ớt.

Đột nhiên, bốn bạn nhìn thấy một hình bóng mơ hồ đang cựa quậy cách đó không xa.

Tất cả đứng yên tại chỗ, hầu như không dám thở. Cái bóng tiến đến gần. Nó di chuyển theo một dáng điệu lắc lư đặc biệt. Chẳng bao lâu ba bạn nhìn thấy một cái đầu màu nâu to tướng, giữa đôi vai đồ sộ.

- Đuôi ươi!

Jim Hall nói rằng, nếu gặp nó, thì không có nguy hiểm. Nhưng bây giờ, bốn bạn nghi ngờ điều này.

Con khỉ khổng lồ đang tiến tới đáng sợ quá!

12. Vụ bí ẩn thêm dày đặc

Hannibal hoàn hồn đầu tiên:

- Nhanh lên! Chạy trốn! - Hannibal hét lên.

Mike phân vân không biết có nên theo ba thám tử đang tháo chạy hay không.

Mike đứng đối mặt một mình với con đuôi ươi, lưỡng lự giữa nghĩa vụ và nỗi sợ.

Nhưng khi thấy cặp mắt đỏ ngầu và răng vàng của nó, Mike hiểu rằng con vật, chính nó cũng

đang hoảng sợ, có thể trở nên nguy hiểm. Mike bỏ chạy theo ba thám tử.

- Dường như nó sợ bọn mình cũng không kém gì bọn mình sợ nó. - Mike nói - Đi! Ta hãy về thẳng biệt thự!

Nhóm bạn đang bước thận trọng, bắt đầu rời xa khu vực nguy hiểm, thì con đười ươi lại đột ngột xuất hiện trước mặt, mồm há to, phát ra những âm thanh kỳ lạ. Hannibal, Bob, Peter và Mike đứng sững lại, như bị hóa đá.

- Nhanh lên! Nằm xuống đất - Có tiếng nói ra lệnh phía sau lưng.

Bốn bạn nhào xuống nằm úp mặt xuống đất. Ngay sau đó, một âm thanh điếc tai vang lên trên đầu cả bọn... Khi đó, bốn bạn nhìn thấy Jim Hall và bác sĩ thú y. Bác sĩ đang cầm súng và dường như vừa mới bắn.

Con đười ươi đi lảo đảo, nét mặt ngơ ngác. Rồi nó thở dài, run lên một tiếng. Cuối cùng nó gục xuống đất.

- Hi vọng không có ai bị thương chứ? - Jim Hall hỏi.

Bốn cậu lồm cồm ngồi dậy, khá xúc động.

- Không hả? Vậy thì tốt. Doc, anh bắn cừ lắm!

Bác sĩ thú y đến gần con đười ươi, cúi xuống khám cho nó. Con vật vẫn còn động đậy yếu ớt.

- Yên tâm đi! - Bác sĩ nói với nhóm người đang xúm quanh - Cần vài giây nữa, thuốc ngủ mới có tác dụng. Khi nó ngủ say, ta sẽ cho nó vào chuồng một cách nhẹ nhàng.

- Chúng tôi đã quay lui thật đúng lúc - Jim Hall tuyên bố - Người ta đã hướng sai chúng tôi sang vực hẻm. Thật ra, có lẽ con đười ươi vẫn ở đây suốt, trốn giữa cây.

- Vậy ai đã báo đười ươi đang ở phía vực hẻm - Hannibal hỏi.

- Jay Feast.

- Ê, anh Jim - Bác sĩ Dawson nói - Anh giúp tôi bê con đười ươi lên xe đi?

Hai người đàn ông tiến hành trói con khỉ to, rồi lôi nó đến xe jeep, và cực nhọc cho nó lên xe.

- Các chú mang nó đi đâu ạ? Hannibal hỏi.

- Về chuồng, chứ đi đâu nữa!

- Chú Jim ơi! - Khi đó Mike nói - Hannibal để ý thấy một song sắt chuồng bị tháo đi, còn hai song sắt bên cạnh bị bẻ cong. Nếu chú cho đười ươi trở về cái chuồng đó, chắc chắn nó sẽ trốn đi nữa!

Jim Hall nhìn Hannibal.

- Cháu làm công việc thám tử giỏi lắm. Vậy cháu đã phát hiện có sự phá hoại... Nhưng cháu hãy yên tâm. Chú cũng đã phát hiện việc này, và chú đã cho hai người sửa chuồng lại thật nhanh. Thôi! Lên đường nào!

Xe jeep rồ máy. Bốn bạn chạy lon ton phía sau, tò mò muốn xem sự việc tiếp diễn ra sao.

Khi về đến nhà, hai người công nhân vẫn còn đang sửa chuồng lại cho chắc. Một người công nhân cao lớn, đang hươ búa mạnh mẽ.

- Sắp xong rồi, ông chủ ơi! - Anh thông báo - Ông chủ đã tóm được nó rồi à? Hay quá!

Một lúc sau, chính Jim Hall kiểm tra độ chắc của cái chuồng.

- Tốt lắm! - Jim Hall hài lòng nói - Cám ơn các bạn... Bây giờ các anh hãy giúp chúng tôi một tay để chuyển King Kong về chuồng.

- Ngay thôi, ông chủ ạ! - Hai công nhân đồng thanh trả lời.

- Khoan đã - Bác sĩ thú y nói - Tôi muốn xem cái chuồng này. Tôi chán cứ phải chạy theo mấy con thú xông chuồng hằng ngày, hằng đêm rồi.

Nói xong, bác sĩ cầm cái búa nặng và tiến hành gõ từng song sắt một của cái chuồng trống. Mỗi lần, ông lắng tai nghe âm thanh dội lại của kim loại, như để kiểm tra xem có vết hay không. Cuối cùng, ông nắm các song sắt bằng hai tay và kéo thật mạnh.

- Tôi không hiểu làm cách nào người ta có thể tháo song sắt này ra được. Thôi, có lẽ nên kiểm tra luôn chuồng con beo.

Bác sĩ Dawson lại cầm búa bước thẳng đến chuồng con thú. Ngay lập tức, con beo đứng dậy và khè. Bác sĩ thú y không bận tâm đến nó và tiến hành gõ từng song sắt một.

- Bác sĩ tìm khuyết điểm trong kim loại - Hannibal giải thích cho bạn - Mình có nghe nói đến một khuyết tật có tên là "độ mỏi kim loại". Các bộ phận kim loại của máy bay cũng được thử nghiệm thường xuyên như thế này.

Sau khi gõ tùy ý đây đó, bác sĩ thú y dừng tay, có vẻ hài lòng.

- Ổn, anh Jim à! - Bác sĩ thông báo - Theo tôi thấy mấy song sắt này chắc và không có khuyết điểm. Ta có thể cho con đười ươi trở vào chuồng.

Tất cả làm ngay, Jim Han cởi trói cho con khỉ vẫn đang ngủ, rồi bước ra khỏi chuồng, đóng chuồng cẩn thận từ phía bên ngoài. Bác sĩ thú y leo trở lên xe jeep.

- Xong hết rồi, tôi về đây. Tôi còn phải khám một con ngựa nữa. Nếu cần tôi nữa, cứ gọi điện thoại nhé.

- Chào Doc. Cám ơn anh đã giúp!

Bác sĩ Dawson vẫy tay chào, rồi về. Bob dùng cùi chỏ húc Hannibal.

- Màn vui chưa kết thúc đâu - Bob nói khẽ - Jay Feast đến kìa.

- A! - Jay Feast la lên sau khi liếc thấy con đười ươi trong chuồng - Cuối cùng anh cũng bắt về được! Anh có biết là toàn thể thành viên đoàn làm phim khiếp sợ đến chết không?

- Đáng lẽ chúng tôi bắt lại được sớm hơn - Jim Hall buồn rầu giải thích - nếu không có kẻ chỉ sai hướng cho chúng tôi. Thật ra, con khỉ không ở chỗ vực hẻm, mà gần đây thôi.

- Thế à? - Nhà sản xuất nhún vai nói - Tôi chỉ lặp lại cho anh nghe những gì người ta đã nói với tôi. Có người đã thông tin cho tôi, tôi chuyển lại cho anh. (Giọng ông mạnh lên). Này! Làm sao tôi quay phim được nếu anh không chịu nhốt thú lại? Diễn viên của tôi cứ lo nghĩ là sẽ bị thú tấn công, nên không thể nào tập trung làm việc. Nhân viên quay camera cũng vậy.

- Xin lỗi anh Feast - Jim Hall bình tĩnh nói - Đúng là có một số sự cố, nhưng chưa có gì nghiêm trọng xảy ra. Bây giờ, mọi chuyện đã ổn. Anh hãy báo với người của anh là không có gì phải sợ nữa. Thôi! Anh hãy quay về quay phim và để chúng tôi yên. Sự có mặt của anh làm cho thú bị kích động.

Mặt của Feast đỏ lên, ông hươu nắm đấm trước mặt Jim.

- Anh khỏi phải cho tôi biết những gì tôi phải làm. Tôi đã thuê chỗ này của anh và... Ừa. Mấy thằng nhóc này ở đâu ra? Ông nói thêm khi phát hiện Hannibal, Peter và Bob.

- Tôi yêu cầu các cháu này đến đây - Jim đáp - Các cháu làm việc cho tôi.

- Không cần biết! Cái tôi muốn, là anh nhốt kỹ thú! Nếu không, anh sẽ hối hận đấy!

Nói xong, ông nhảy lên xe đi. Hannibal lắc đầu.

- Người này không giống nhà sản xuất phim chút nào - Hannibal nhận xét - Ông ấy nóng tính và hay cáu.

- Không nghe tiếng máy nghiền nữa - Bob nói - Hay ta trở lại đó xem kỹ hơn.

- Phải - Hannibal đồng tình - Ta hãy ghé qua đó trước khi về.

- Mình rất muốn đi cùng các cậu - Mike tuyên bố - nhưng mình còn nhiều việc lắm. Thôi chào nhé!

Hannibal nhìn đồng hồ đeo tay.

- Bọn mình sẽ không ở lại lâu - Hannibal thông báo - Và bọn mình sẽ cố gắng ngày mai trở lại để tham quan cho xong khu bảo tồn. Chào nhé!

Sau khi chào tạm biệt Jim Hall và những người trợ lý của ông, ba thám tử trẻ đâm vào bóng tối.

- Hy vọng máy nghiền sẽ không hoạt động - Bob nói - Lần sau, mình sẽ mang bông để nhét vào tai.

- Lần sau, mình sẽ ở nhà - Peter đang chậm rãi bước theo tuyên bố - Tối hôm nay, vui chơi như vậy là đủ lắm rồi. Mình không muốn có cuộc săn đuổi ươi thú nhồi.

Khi đến hết dốc, Hannibal núp sau cây.

- Cái gì? - Peter bắt đầu nói.

Hannibal đưa ngón tay lên môi. Bob và Peter ngồi chồm hổm cạnh thám tử trưởng. Máy nghiền không chạy nữa, nhưng có những tiếng động khác vang lên xung quanh.

Trước tiên là tiếng chân bước, rồi tiếng leng keng, cuối cùng là tiếng kêu rắc.

- Trong bãi rác - Hannibal nói khẽ - Có người. Các cậu có thấy không? Hình dáng có quen thuộc

không?

Peter và Bob thò cổ tới, cố nhìn xuyên qua tấm lưới hàng rào, xem những gì đang xảy ra đằng xa. Nhóm bạn mơ hồ thấy một kẻ di chuyển dưới ánh trăng. Kẻ đó đột nhiên dừng lại để chăm một que diêm. Trong chốc lát, khuôn mặt người đó hiện lên rõ ràng.

- Người đàn ông mặt dài! - Peter thì thầm - Chính người đã đến Thiên Đường Đồ Cổ.

- Đúng hẳn - Bob nói thêm - Ông ấy tự xưng là Olsen, phải không? Không hiểu ông ấy đang làm gì ở đây.

- Suyt! Nghe đi! - Hannibal nói nhỏ.

Một lần nữa, ba thám tử trẻ nghe tiếng kêu rắc, kèm theo tiếng khọt khẹt.

Olsen cúi đầu xuống một cái máy màu đen bóng đang cầm trong tay. Mũi ông mấp máy.

Tiếng khọt khẹt lại vang lên.

- Bộ đàm! - Hannibal kêu khẽ - Người này đang đàm thoại với một người mà ta không thấy.

13. Rượt đuổi

- Theo mình! - Hannibal thì thầm - Ta hãy đến đó. Có thể ta sẽ nghe được một cái gì đó.

Hannibal chỉ một bụi cây bạch đàn, gần hàng rào.

Hannibal bò dưới cỏ. Peter và Bob bắt chước.

- Đến đây với tôi... Tôi chờ anh...

- Được! Cái máy kêu khẽ, rồi tắt ngay.

Chẳng bao lâu một hình bóng di chuyển tiến tới, cẩn thận tìm đường giữa đồng xác xe và những đồ phế thải kèn càng khác. Kẻ mới đến cũng cầm bộ đàm trong tay.

- Vậy là anh cũng không may mắn hơn tôi, hả Dobsie? - Olsen thở dài.

- Tất tiếc là không! - Người kia đáp và quan sát những đồng kim loại trước khi bước qua - Tôi không tìm thấy gì hết.

- Chắc là giấu kỹ lắm. Biết đâu... có thể là chôn dưới đất.

Olsen cúi xuống lượm cái thanh bảo hiểm, rồi vút lại sau khi xem xét. Ông tiếp tục lục lạo trong đồng rác suốt một hồi. Người bạn của ông cũng tiến lại gần, vừa đi vừa xem xét những thứ trên đường đi. Cuối cùng hai người gặp nhau. Cả hai mặc đồ đen, có lẽ để dễ tránh ánh mắt tò mò.

- Y như mò kim dưới đáy biển! - Người tên Dobsie thở dài.

- Tôi biết! Nhưng bây giờ không phải lúc nản chí. Vấn đề quá lớn, ta không được chịu thua.

- Anh tìm chỗ kia chưa?

- Bãi đồ tình tình hả? Có... Ở đó, tôi cũng không tìm thấy gì, nhưng tôi vẫn nhớ theo dõi chỗ đó. Không hiểu thằng bé mập có nghi ngờ gì không. Ta sẽ lo đến nó sau.

Hannibal và hai bạn nhìn nhau. Theo ba bạn biết, “thằng bé mập” duy nhất có liên quan đến một bãi đồ tình tình chính là thám tử trưởng. Hannibal nuốt nước bọt. Thứ nhất, Hannibal rất ghét bị gọi là “mập”. Thứ nhì, cậu càng không thích sự đe dọa ngụ ý trong những lời cuối cùng của Olsen.

Bây giờ, mặt trăng chiếu sáng ngay vào mặt kẻ đến sau. Ba thám tử trẻ nhìn thấy một khuôn mặt tái xanh và vuông vức, mũi tẹt, như bị bẹp, và hai con mắt nhỏ như heo.

- Còn hai khách trọ mới của Jim Hall - ông hỏi - Ta có lo luôn không?

- Chưa.

Olsen rút mẫu giấy trong túi.

- Sẽ quá mạo hiểm, và sợ những chú chim của ta bay mất.

Olsen huơ tờ giấy.

- Ta vừa mới nhận được tin của thám tử Annie. Nội dung thế này: “Dox, Rox, Nox, Ex, Rex, Box”. Cái này có thể có mối liên quan với... một nửa triệu đô-la. Khoản tiền khá lớn, phải không Dobsie? Một đồng đá khá to!

Người đàn ông mắt heo nhún vai.

- Dĩ nhiên! Ông nói. Nhưng chờ lâu quá, sợ hư bột hư đường mất. Sao không tóm ngay tên ấy?

Olsen cất giấy trở vào túi.

- Ta sẽ chờ! Olsen nói dứt khoát - Sớm muộn gì hắn cũng cho ta cơ hội tìm ra được. Tối nay, có kẻ đã tỏ ra bất cẩn. Nếu bước đầu mà ta lấy được đá, thì thế nào về sau cũng tóm được hai tên kia.

- Tùy anh thôi! Anh là sếp mà.

- Bây giờ, tôi đề nghị kiểm tra xem Feast có tham gia cuộc chơi không. Ông ấy cũng cần tiền và có thể ông ấy đã thả con đười ươi vì mục đích riêng. Phải nhớ rằng Jim Hall sẽ mất một khoản tiền khá lớn nếu điều khoản hợp đồng không được tuân thủ.

- Tôi muốn anh giúp tôi trả thù thằng cha Feast ấy! - Người đàn ông mắt heo càu nhàu - Hắn đã đuổi tôi ra khỏi nhóm làm việc của hắn.

Olsen phá lên cười:

- Nhưng hắn sẽ không đuổi tôi được! Thôi nào Dobsie, can đảm lên! Hẹn ngày mai gặp lại cũng giờ này!

Peter húc cùi chỏ Hannibal và chỉ hàng rào kim loại nơi Olsen đang bước tới: một phần dài hàng rào nằm dưới đất... Olsen đến đó, thận trọng bước qua, rồi dựng hàng rào lại và cẩn thận cột vào cột kim loại bên cạnh. Làm xong ông lấy khăn chùi tay, rồi leo lên dốc về hướng nhà Jim Hall.

Ba thám tử trẻ chờ một hồi, rồi bước ra khỏi chỗ trốn. Bãi rác dường như bị bỏ hoang hoàn toàn cho cả buổi tối. Người đàn ông mắt heo cũng đã biến mất. Hannibal, Bob và Peter chậm chạp leo lên dốc đồi. Đột nhiên, Peter kêu "suyt". Cả ba dừng lại.

Cách đó không xa, cỏ rung động, rồi có tiếng bước. Không biết ai đang đến, ba thám tử trẻ bước lùi. Một hình bóng dễ sợ đột ngột tách ra khỏi lùm cây, bước thẳng về phía ba bạn. Ba thám tử trẻ xoay gót, bỏ chạy thật nhanh...

Không may! Một rễ cây làm cho Hannibal vấp té nằm dài xuống đất. Khi đang mò tìm một vũ khí để tự vệ theo bản năng, tay Hannibal đụng phải một vật cứng và lạnh, các ngón tay khép lại cầm vật đó. Tiếng kêu gừ vang lên phía sau lưng. Hannibal nhấc vật đó lên: đó là một thanh sắt.

Nhưng Peter đã quay lại kịp giúp bạn ngồi dậy và lôi đi thật nhanh. Tiếng kêu tức giận vang lên trong bóng tối. Rồi chùm sáng đèn pin chiếu vào ba bạn.

Một lần nữa, ba thám tử lại nghe tiếng chân bước nặng nề làm rung động nền đất cách đó không xa. Vẫn không thả vũ khí, Hannibal chạy, có Peter nâng đỡ.

Trước mặt, Bob chạy xuống dốc đồi, như có cánh. Nhưng đến lượt Bob vấp ngã, còn Hannibal và Peter té nhào đè lên người Bob. Một lần nữa, chùm sáng chiếu vào ba thám tử. Một giọng cục cằn gọi.

- Lại đây!

Nhưng thay vì vâng lệnh, cả ba đứng dậy trong nháy mắt và tiếp tục chạy trốn, nhanh hơn trước nữa. Cũng may là Peter có khiếu định hướng. Nhờ Peter chỉ đường băng qua rừng theo đường chéo, ba thám tử trẻ ra được đến ngay chỗ chú Warrington và xe Rolls đang chờ. Khi cả ba hỗn hển chạy đến xe, đèn pha xe sáng lên.

Hannibal mở cửa xe, lao vào trong.

- Nhanh lên! Cho xe chạy, chú Warrington ơi!

Bob và Peter ngồi vào xe theo Hannibal. Bác tài thản nhiên đáp:

- Tuân lệnh, thưa cậu Jones!

Xe rồ máy, rồi chạy. Khi đang chạy ra cửa, một người đàn ông bước ra khỏi rừng và ra hiệu bắt xe dừng lại. Warrington khéo léo tránh được người đàn ông và tăng tốc. Ba thám tử trẻ kịp nhìn thấy, trong nháy mắt, khuôn mặt tức giận của người đàn ông đang hươ nằm dấm đe dọa.

- Trời! Peter hỗn hển kêu. Ben Jenkins... người kế nhiệm Hank Morton!

Qua kính sau xe, ba thám tử thấy Jenkins tiếp tục hươ nằm dấm về hướng xe, với vẻ mặt đầy hận thù đến nỗi cả ba thụt lùi lại, như thể hẳn có thể chạy kịp theo.

Khi đến cổng, Peter vội vàng xuống xe mở cổng... Rồi đóng lại cũng vội vàng.

Sau đó, Peter trở lên xe cùng hai bạn và thắc mắc lắc đầu hỏi:

- Không hiểu chuyện này có nghĩa là sao? - Peter hỏi khẽ.

Hannibal không trả lời. Thám tử trưởng nhíu mày suy nghĩ, tay vẫn còn cầm vũ khí bất đắc dĩ.

Hannibal, Bob và Peter vừa mới bước qua ngưỡng cửa Thiên Đường Đồ Cổ. Sau khi đưa ba thám tử trẻ đến nơi, chú Warrington đã ra về, kín đáo như thường lệ.

- Cũng trễ lắm rồi, - Hannibal nói - nhưng mình đề nghị ta thảo luận tình hình. Kỷ niệm về buổi tối còn nóng hổi. Biết đâu, ta sẽ kết luận được một điều gì đó khi nhớ lại cuộc hội thoại Olsen-Dobsie.

Bob rút sổ tay ra khỏi túi.

- Mình nghĩ ta có thể bỏ qua đoạn Jenkins rượt theo bọn mình, Bob nói. Dường như không có liên quan gì với chính vụ bí ẩn. Còn người đó đang tức điên, chỉ có thể thôi!

- Đồng ý - Hannibal tán thành - Ta hãy quên Ben Jenkins đi. Chắc ông ấy đang tuần tra trong khu rừng. Có lẽ ông ấy có nhiệm vụ đuổi những kẻ đi lang thang làm cho thú mất ngủ.

- Nhưng bọn mình có phải là người lạ đối với ông ấy đâu - Peter kêu.

- Phải, cậu nói đúng - Hannibal thừa nhận - Nhưng cậu phải nhớ rằng trời đang tối. Có thể Jenkins không thấy ta rõ và nghĩ ta là đám thanh niên lang thang. Thôi, ta hãy bàn về cuộc hội thoại Olsen-Dobsie.

Ba thám tử trẻ ôn lại cuộc hội thoại nghe được giữa Olsen và Dobsie. Bob hí hoáy ghi chép vào sổ. Rồi cả ba thảo luận:

- Không hiểu họ tìm kiếm cái gì? - Peter nói - Chắc phải là một vật rất nhỏ, bởi vì họ so sánh với cái kim dưới đáy biển.

- Không nhất thiết phải nhỏ - Hannibal chỉnh - Cậu phải biết rằng không thể nào tìm một vật bé tí xíu trong đồng xe và vật phế thải to tướng chất đầy bãi rác.

- Không hiểu vật đó ra sao nhỉ? - Đến phiên Bob nói khẽ.

- Mình không biết, Bob ơi. Nhưng ta có một chỉ dẫn. Bob, cậu đọc lại bức thông điệp bắt đầu bằng Dox đi.

- Olsen đã nói thế này: "Ta vừa mới nhận được tin của thím Annie. Nội dung thế này: 'Dox, Rox, Nox, Ex, Rex, Box'. Cái này có thể có mối liên quan với... một nửa triệu đô-la. Khoản tiền khá lớn, phải không Dobsie? Một đồng đá khá to!..."

- Đúng, đó chính là lời Olsen nói - Hannibal đồng tình - Đây là bức thông điệp mã hóa, do một bà thím Annie nào đó gửi, thảo kiểu đánh điện tín, mình nghĩ thế.

- Khổ nỗi, bọn mình không biết chìa khóa mật mã - Peter nhận xét.

- Mình nghĩ không khó tìm ra lắm đâu - Hanniba đánh giá - Tất cả những từ này đều tận cùng bằng "X", nhưng nghĩa cũng có thể hiểu được. Ta hãy nghiên cứu kỹ hơn... Dox có thể đọc thành "docks": bến tàu, bến cảng. Rox đọc thành "rocks": đá. Còn "nox"... thì tiếng la tinh có nghĩa là đêm. "Ex", "Rex" nghĩa là ex-vua, tức là cựu vua, vua cũ. Còn "box": hộp, thì rõ nghĩa rồi, nhưng không hiểu là loại hộp nào?

- Cậu thấy loạt từ này có ý nghĩa hả? - Peter hỏi, không tin tưởng lắm.

- Tất nhiên là chưa rõ lắm - Hannibal thú nhận - nhưng mình có hường nghĩ.

Mắt Hannibal long lanh khi nhìn Bob và Peter:

- Mình nghĩ "rocks" là từ chủ chốt. Olsen có đề cập đến nửa triệu đô-la, và nói thêm rằng đó là một đồng đá khá to. Các cậu có nghĩ đến cái gì không?

- Đá trị giá nửa triệu đô la à? - Peter nói - Đá lượm dưới đất hả? Làm sao được? Ý mình nói ai chịu trả cái giá đó?

- Tùy theo giá trị của mấy cục đá ấy, Peter à... Mình nghĩ "rocks" trong bức thông điệp tương ứng với "đá" mà Olsen nói.

- Babal ơi, còn phần còn lại của bức thông điệp? - Bob nói.

- Chắc là để chỉ chỗ giấu cái mà Olsen và Dobsie đang tìm. Bob ơi, cậu đọc lại phần hội thoại tiếp theo đi.

- “Nếu bước đầu mà ta lấy được đá, thì thế nào về sau ta cũng tóm được hai tên kia”.

Hannibal lắc đầu.

- Lúc đầu họ nói đến một người duy nhất: “Sao không tóm ngay tên ấy”? Rồi sau đó, Olsen nói: “Sớm muộn gì hần cũng cho ta cơ hội tìm ra được. Tối nay, có kẻ đã tỏ ra bất cẩn”.

- Ai? Peter lặp lại. Ai vậy?

Bob lướt đọc phần ghi chép.

- Nếu ý nói bất cẩn là nói đến vụ đười ươi sống chuồng, thì thủ phạm có thể là ông Feast. Đường như Olsen và Dobsie nghĩ thế.

Hannibal nhú mày.

- Mình không nghĩ nhà sản xuất phim mạo hiểm thế đâu, Hannibal tuyên bố. Mình biết rằng, theo hợp đồng, Jim Hall phải trả cho ông ấy năm mươi ngàn đô-la nếu có tai nạn xảy ra tại Khu Bảo Tồn Hoang Dã. Nhưng Feast không ngu đến nỗi chịu một sự nguy hiểm lớn như thế. Bởi vì con đười ươi đó nguy hiểm mà? Mình nghĩ đúng hơn đây lại là một trò của Hank Morton.

- Cuối cùng bọn mình thảo luận cũng không đi đến đâu! - Peter rầu rĩ nhận xét.

Hannibal vừa gõ các ngón tay trên bàn vừa suy nghĩ.

- Ta đã quên mất một chi tiết quan trọng - Cuối cùng thám tử trưởng nói - Các cậu hãy nhớ lại tình huống khi ta gặp Olsen lần đầu. Ông ấy đến chính nơi này, tại Thiên Đường Đồ Cổ để mua chuồng. Mà các cậu hãy nhớ rằng tối nay, dường như ông ta đã nói đến mình và đến mấy cái chuồng...

Rõ ràng thám tử trưởng chưa quên được việc đề cập đến “thằng bé mập”!

- Có thể Olsen tưởng sẽ tìm được cái đang tìm trong mấy chuồng thú! - Peter cười vui vẻ gợi ý.

- Đùng cườì, Peter à - Hannibal nghiêm trang tuyên bố - Nhìn đây! Có từ “box” trong bức thông điệp mã hóa. “Box” rất có thể là cái chuồng!

- Làm sao cái chuồng có thể chứa cái gì đó quý giá được! - Peter phản đối - Mà mấy cái chuồng chú Titus muốn bán đâu có giá bao nhiêu, hư hỏng hết! Chính Olsen cũng ra giá có hai mươi đô-la!

- Đúng - Hannibal thừa nhận - Mình cũng không hiểu nữa. Nhưng có thể Olsen tìm một cái chuồng khác...

- Tất nhiên. Trong bãi xe nghĩa địa! - Peter cười nói - Thôi! Tất cả đều mệt và cứ nói lòng vòng, không đi đến đâu.

Hannibal đứng dậy vươn vai.

- Phải, Peter nói có lý. Thôi, ta hãy đi ngủ. Ta chưa kết luận được gì, nhưng mình chắc chắn một điều...

- Điều gì? - Bob hỏi.

- Ta đang nhằm một vụ to đấy!

14. Phát hiện của Bob

Sáng hôm sau. Bob xuống ăn sáng cùng cha mẹ.

Ông Andy, cha của Bob, đang cúi đầu vào đọc báo. Mẹ Bob đang lật một tờ tạp chí. Bob vừa uống cà phê sữa vừa nhìn xung quanh, tìm một cái gì đó để giải trí. Bob nhìn thấy một chồng báo trên ghế, ngay bên cạnh. Điều này là bình thường: ông Andy là nhà báo và ông nhận được khá nhiều nhật báo địa phương.

Bob lấy đại một tờ, và sau khi xem đoạn truyện tranh xong, liếc qua thử những dòng tít lớn. Đột nhiên, một dòng gây chú ý của Bob:

VỤ TRỘM KIM CƯƠNG LỚN

Bài viết sau đó có vẻ hấp dẫn. Bob đọc...

“Juan Ferraro, ở Johaunesburg, vừa mới bị bắt tại sân bay quốc tế Los Angeles. Từ lâu, cảnh sát đã nghi hắn đưa lậu vào nước ta những viên đá quý, xuất xứ từ các mỏ Nam Phi.

Cuối cùng, ngày hôm qua, hắn đã bị nhân viên hải quan bắt quả tang. Tên Ferraro đang mang theo người năm gói kim cương đã gọt, trọng lượng tổng cộng 659,14 cara, tương ứng khoảng 750.000 đô-la. Hắn bị tổng giam ngay và sẽ bị xét xử v.v.”

Bob không đọc tiếp. Bob khá ngạc nhiên.

- Trời! - Bob thốt khẽ - Không ngờ kim cương có giá thế!

- Con nói gì? - ông Andy ngược mặt ra khỏi tờ báo, uống hớp cà phê và hỏi.

- Ngày ba... Bài báo này... Ba có biết một cara là gì không?

- Tất nhiên là ba biết - Ông Andy trả lời - Đó là đơn vị trọng lượng dùng cho đá quý. Một cara bằng 2 dg.

- Ít quá, Bob thất vọng nói.

- Có thể, nhưng trị giá thì lại cao. Con cũng thấy qua các số liệu trong bài báo. Kim cương, cùng với ngọc bích, là loại đá có giá nhất trên thế giới. Tất nhiên là kim cương thô không có giá trị nhiều. Nhưng khi được gọt đẽo và đánh bóng, nó có thể có giá trị rất cao.

- Kim cương tự nhiên không đủ óng ánh sao ba? - Bob ngây thơ hỏi.

Ba của Bob mỉm cười:

- Tất nhiên là không. Trong các mỏ kim cương, kim cương có hình dạng như một cục đá tầm thường. Phải rút kim cương ra khỏi cái vỏ đất đá bao quanh và gọt đẽo một cách kỹ thuật. Khi được gọt xong, nó nhỏ hơn, nhưng óng ánh rất đẹp và giá trị cũng cao hơn. Giá trị kim cương còn phụ thuộc vào độ trong trẻo, cái mà ta gọi là "nước ngọc". Kim cương trắng hoàn toàn tinh khiết rất hiếm. Có cả màu xanh, màu hồng. Đúng, những cục đá ấy là cả gia tài đời người...

Nói xong, ông Andy lại cúi đầu vào báo đọc tiếp, Bob tròn mắt nhìn ba một hồi, như vừa mới nghe được một tin giật gân, rồi ngồi phốc dậy, lao ra khỏi phòng ăn để ra tiền sảnh gọi điện thoại.

- A-lô! A-lô! Hannibal ơi!... Bob đây! Cậu có biết rằng kim cương ở dạng thô trông giống như đá không? Mình vừa mới được biết, khi đọc bài báo... hay đúng hơn là sau khi đọc... Ba giải thích cho mình. Giống như đá, cậu nghe không! Cho nên, rất có thể Olsen đang tìm kim cương. Có lẽ "rocks" có nghĩa như vậy đó!

Bob kinh ngạc thấy Hannibal không hề xúc động và bình tĩnh trả lời:

- Tất nhiên! Mình thấy lạ rằng Peter và cậu không nghĩ ra sớm hơn! Các cậu không biết rằng tiếng lóng "đá" có nghĩa là "kim cương" sao? Nhưng mình xin có lời khen về suy luận của cậu. Phù hợp với của mình... Ngày, cậu có thể đến đây ngay không? Mike Hall vừa mới gọi. Arthur phải quay một đoạn phim dưới sự chỉ đạo của ông Feast, và Mike muốn ta có mặt ở đó.

- Mình muốn đi lắm - Bob đáp - nhưng mình tưởng cậu phải ở nhà hôm nay.

- Chú Titus đã quyết định ở lại cửa hàng hôm nay. Chú không cần mình nữa. May quá. Mình có cảm giác sẽ tiếp tục có chuyện không hay ở Khu Bảo Tồn Hoang dã khi ta chưa giải được vụ bí ẩn này...

Ba thám tử trẻ họp trong xe lán.

Hannibal nói chuyện một cách trịnh trọng và nghiêm trang, khiến Bob và Peter cảm thấy hơi lo sợ.

- Cậu muốn nói gì vậy? - Peter hỏi.

- Kết luận của cậu là sao? - Bob hỏi thêm.

Hannibal ra vẻ quan trọng.

- Từ thông tin do Bob cung cấp, mà chính Bob được thông tin qua một bài báo gì đó, và theo những suy luận sáng suốt của mình, mình tin chắc anh em Hall - chú Jim và chú Cal - có dính líu đến một vụ án mờ ám: Họ chuyển lậu kim cương.

- Cái gì? - Bob thốt lên.

- Chú Jim, chú Cal mà buôn lậu kim cương à! - Peter phản đối vì rất mến chú Jim Hall.

Hannibal có cử chỉ bực bội rồi nói tiếp:

- Theo mình, Cal Hall, người cung cấp thú hoang dã cho anh trai, lợi dụng những chuyến gởi thú để cùng lúc chuyển kim cương, và nhờ vậy không phải trả thuế cho hải quan.

Bob nhú mày.

- Babal à, nhưng kim cương xuất xứ từ Nam Phi, mà chú Cal Hall làm việc ở Đông phi mà, Mike đã nói vậy.

- Qua điện thoại mình có hỏi Mike chi tiết hơn. Chú Cal cư trú chính thức ở Tanzanie, nhưng công việc săn thú đòi hỏi chú phải đi đây đó nhiều. Bob à, cậu đừng quên rằng Nam Phi không phải là nước sản xuất kim cương duy nhất. Ở Zaire, Côte d'Ivoire, Ghana, và thậm chí ở Tanzanie cũng có đá quý.

Thám tử trưởng đứng dậy, đi lấy một quyển bản đồ thế giới và mở ra trước mặt Bob và Peter.

- Đây! Hannibal vừa nói vừa chỉ những quốc gia cậu vừa nói đến. Các cậu tự xem đi! Đừng quên rằng chú Cal là nhà thám hiểm và bắt thú. Hai nghề này cho phép chú đi nhiều nước. Và chú gửi thú từ Tanzanie... Tanzanie, các cậu có nhớ đến cái gì không?

- Tanzanie à? - Peter lặp lại - Không...

- Nếu cậu phát âm rõ ràng như thế thì tất nhiên là không. Nhưng cậu thử tưởng có ai đó nói từ ấy cách cậu khá xa... và nói không lớn lắm. Nghe thành...

- Thím Annie! - Bob la lên - Thím Annie! Đó là điều bọn mình nghĩ là bọn mình đã nghe được tối hôm qua... Nhưng thật ra, Olsen nói Tanzanie!

Hannibal cúi về phía trước.

- Ta không biết tại sao Olsen có được bức thông điệp từ Tanzanie. Theo mình nghĩ, đó là bức điện tín mã hóa mà chú Cal Hall gửi cho anh trai là chú Jim để báo là chú ấy đã gửi kim cương đi!

Mắt Hannibal sáng lên.

- Vậy từ đầu tiên trong bức thông điệp có ý nghĩa. "Dox", hay đúng hơn là "docks" chỉ điểm xuất phát của chuyến gửi, từ là cảng Dares-Salaam, cũng là thủ đô và bến cảng lớn nhất Tanzanie. Chuồng thú được vận chuyển bằng đường biển. Kim cương đã thực hiện một chuyến đi dài lắm, các cậu ơi.

Bob rút ra khỏi túi mẫu giấy có ghi bức thông điệp mã hóa. Ngay bên dưới, Bob ghi điều mà Hannibal cho là bản dịch đúng... theo kiểu điện tín:

DOX ROX NOX EX REX BOX
DOCKS ĐÁ ĐÊM CỬ VUA CHUÔNG

- Hai từ có nghĩa: đá và chuông, Bob tuyên bố. Tức là đá nằm trong chuông. Nhưng mình không hiểu chỗ nào! Docks chỉ là nơi gởi. Còn đêm và vua... thì mình chịu.

- Có gì lạ đâu - Hannibal kêu - Đêm thì tối tăm. Nhưng vua phải làm các cậu nghĩ đến một cái gì đó chứ?

- Vua... vua cũ... - Peter lăm bằm, nhăn trán cố gắng suy nghĩ - Hay là một vị vua thời Cổ Đại!

- Cậu bỏ qua từ "ex" - Hannibal gợi ý, mắt càng lúc càng sáng hơn. Chỉ xem từ "rex" có nghĩa là vua.

- Biết rồi! - Bob reo lên - Vua... vua của loài thú, tức là chúa sơn lâm, là sư tử!

- Không phải bất kỳ sư tử nào - Hannibal nói thêm - Sư tử mang tên một vị vua: vua Arthur!

- Vậy là phải đọc: "Kim cương đêm..." - Peter cúi xuống tờ giấy đọc.

- "Ex" tiếng la tinh có nghĩa là "bên ngoài" - Bob ngắt lời.

- Đúng "bên ngoài... chuông sư tử". Tóm lại: Kim cương phải được lấy ra từ chuông của Arthur - Peter hiểu ra và nói.

- Phải! - Hannibal hài lòng nói - Tuy nhiên, mình nghĩ kim cương đã bị thất lạc vì một lý do nào đó và những người cố gắng tìm lại lảng vảng bên chuông Arthur quá thường xuyên. Chính vì vậy mà con sư tử tội nghiệp của ta bị căng thẳng.

Peter gật đầu tán thành:

- Cậu nói đúng. Một con chó giữ nhà bình thường cũng gây ồn ào lên, nếu có kẻ lạ đến gần nhà vào ban đêm.

- Nhưng Jim Hall đâu phải người lạ - Bob bắt bẻ - Và nếu Hannibal không lăm, chính Jim Hall thuộc băng buôn lậu kim cương.

- Tất nhiên, Jim Hall không phải là người lạ đối với Arthur - Hannibal nói - Không phải chú Jim lăm cho sư tử bị căng thẳng. Vậy bắt buộc phải là kẻ khác.

- Jay Feast? - Peter gợi ý - Ông này có thể làm căng thẳng bất kỳ một ai.

- Cũng có thể là ông ấy - Thám tử trưởng thừa nhận - Nhưng ta không có bằng chứng.

- Vậy còn Olsen và Dobsie, thì sao? - Bob đề nghị - Hai người này có vị trí như thế nào trong bộ trò chơi ghép hình? Hai người này biết rõ cái mình tìm và thậm chí biết phải tìm chỗ nào!

- Rõ ràng Olsen và Dobsie là hai người khả nghi nhất - Hannibal tuyên bố - Rất có thể họ thuộc băng của chú Jim Hall.

- Vậy tại sao họ lại xem xét thật kỹ bãi rác? Peter hỏi.

Bob lật sổ ghi chép và đọc lớn tiếng:

- *“Nếu bước đầu mà ta lấy được đá, thì thế nào về sau ta cũng tóm được hai tên kia”*. Cậu giải thích câu nói này như thế nào, hả Babal? Câu này không giải thích Olsen và Dobsie đồng lõa với hai anh em Hall mà là ngược lại.

Hannibal bối rối lắc đầu.

- Mình quên mất câu này... Theo câu này, dường như Olsen và Dobsie là đối thủ của Cal và Jim Hall. Họ nói "tóm", tức là đe dọa. Có thể lúc đầu Olsen và Dobsie thuộc cùng một băng. Rồi họ tách riêng và chống lại đồng bọn cũ bằng cách tìm ra trước đồng kim cương bị thất lạc. Hoặc có thể đó là một băng nghịch với băng hai anh em Hall!

- Trời ơi! - Bob kêu - Rắc rối quá! Không biết Mike có biết gì về vụ này không?

- Mình nghĩ là không biết - Hannibal nói - Vậy ta không nên vội vàng tố cáo chú Jim, người mà Mike rất thương yêu, cả chú kia cũng vậy! Ta không được hành động, khi chưa có bằng chứng hẳn hoi. Rõ chưa?

Bob và Peter gật đầu. Hannibal đứng dậy, cho rằng cuộc họp chấm dứt.

- Vậy thì tốt. Đến lúc đi rồi. Anh Konrad đang chờ bên ngoài.

15. Cái chết đen

Mike đang chờ ba thám tử tại ngôi nhà trắng. Mike dẫn ngay ba bạn đi đường tắt, đến nơi Jay Feast đang quay phim. "Trường quay" náo nhiệt như tổ ong. Đoàn phim làm việc cực lực. Nhân viên kỹ thuật kéo dây cáp ra và chỉnh đèn chiếu. Feast, đứng giữa một nhóm diễn viên, đang chỉ đạo. Camera sẵn sàng hoạt động.

Bob chỉ các nhân viên kỹ thuật đang loay hoay.

- Họ bắt đầu quay chưa? - Bob hỏi Mike.

- Chưa. Trời chưa sáng. Cũng may là bắt đầu có chút nắng. Sắp bắt đầu quay rồi. Arthur đóng trong đoạn quay đầu tiên.

- Nó ngủ có yên giấc không? - Hannibal hỏi - Nó có bị căng thẳng nữa không?

- Nó ngủ ngon - Mike trả lời - Bác sĩ Dawson có chích thuốc an thần cho nó. Cũng may, vì con beo kêu cho đến sáng luôn.

- Ô là là! - Peter kêu - Cậu đừng nói là có thêm một vụ bí ẩn mới nhé... Vụ con beo căng thẳng! Sư tử là đủ lắm rồi.

- Trường hợp con beo là bình thường thôi, cậu yên tâm. - Mike mỉm cười đáp - Nó bị mệt do chuyển đi biển lâu và cần chút thời gian để thích nghi với cuộc sống mới, vậy thôi!

- Vết thương Arthur ra sao rồi? - Bob hỏi.

- Lành rồi. Hầu như không thấy dưới lớp lông.

Đột nhiên, Mike chỉ ba bạn nhìn trường quay. Jim Hall vừa mới đến, cùng với con sư tử to lớn. Jim Hall chào ba thám tử. Nhóm bạn bước từ từ, vừa đi vừa theo dõi Arthur. Con vật yên lặng ngồi, cặp mắt vàng mở to nhìn thẳng phía trước. Chủ gãi tai sư tử: nó vẫy đuôi.

- Chú rất vui là các cháu đến - Jim Hall thân thiện nói - Hôm nay, Arthur hoàn toàn khỏe mạnh. Chúng tôi đã diễn đoạn này nhiều lần rồi, nó thuộc bài lắm.

Jim Hall nóng lòng quay sang Jay Feast.

- Sao? - Ông nói. Quay chưa?

Feast băng qua trường quay, dừng lại bên chân vách đá để ra chỉ thị cuối cùng.

- Đây! Ông gọi. Bố trí camera.

Ông lật tập kịch bản trong tay, rồi giải thích:

- Đoạn này quan trọng và rất khó. Cần phải thành công ngay từ đầu. Hiểu không?

Đạo diễn ra hiệu cho hai diễn viên chính của bộ phim.

- Cô Stone, cô đứng đây, cạnh Rock Randall (đạo diễn chỉ một chỗ ngay dưới gò đá). Con sư tử sẽ đứng trên gò, nhìn chăm chăm vào hai người. Hai anh chị sẽ cãi lộn. Lúc anh Rock đến gần vách đá nhất, sẽ bị con thú nhào vào người. Rõ chưa? Cô Suzy có cần hỏi thêm gì không? Không hả? Còn anh Rock? Tốt.

Đạo diễn quay sang người quay camera.

- Anh cố gắng canh hình cho chính xác nhé. Nhớ quay rõ Arthur đang phóng xuống. Và phải quay kỹ khúc Randall vật lộn với con sư tử. Chỉ kéo dài vài giây thôi. Sau đó, Randall sẽ ngã xuống đất và sư tử đặt chân lên ngực anh. Vậy thôi. Anh ngưng quay, và Jim Hall gọi sư tử về, trấn an, dỗ dành nó nếu cần. Trong lúc đó, ta sẽ chuẩn bị quay đoạn kế tiếp với Suzy. Hy vọng con thú mắc dịch này sẽ không dở trò.

Jim Hall đỏ mặt, như thể chính ông bị xúc phạm.

- Arthur đã hiểu rõ những gì nó phải làm và nó sẽ làm đúng như vậy. Anh cứ yên tâm.

Nhà sản xuất phim nhún vai.

- Tôi cũng mong thế - ông cầu nài - Anh Rock, tôi mong anh có mua bảo hiểm về thú hoang dã!

Anh chàng diễn viên rùng mình.

- Không nên đùa kiểu đó, anh Jay. Làm đi!

Rock Randall bước về chỗ anh.

- Rock Randall có vẻ lo sợ quá - Hannibal nhận xét - Còn ông Feast thì càng không chịu trấn an anh diễn viên, mà còn nói thêm bóng gió những lời lẽ không hay.

Feast quay sang dặn dò cô diễn viên:

- Sau đoạn phim Rock và Arthur, sẽ đến phần cô, vẫn với con sư tử. Cô đang ngủ trong lồng. Arthur thò đầu vào và từ từ chui vào lồng... chỉ vì tò mò. Nhưng cô thức dậy, cô thấy nó và cô hét lên. Xong. Rõ không? Cô đừng có hành động ngốc nghếch, như đứng dậy hay đánh nó. Cô thấy cảnh tượng không? Cô ngồi dậy trên giường. Cô kéo chăn lại và hét lên. Hiểu không?

Suzy Stone đưa tay lên cổ.

- Đây là lần đầu tiên em làm việc với ác thú - Cô thở dài - Anh có bảo đảm là nó sẽ không hại em không?

Feast mỉm cười, rút tờ giấy trong túi ra, huơ trước mặt cô diễn viên chính.

- Đây là hợp đồng nói rằng anh Jim Hall, có mặt tại đây, là chủ nhân và người dạy sư tử Arthur, bảo đảm với đoàn làm phim chúng tôi rằng con sư tử vô hại. Giấy trắng mực đen.

Cô diễn viên có vẻ chưa tin tưởng lắm. Peter đặt tay lên vai Hannibal. Thám tử trưởng nhìn theo hướng Peter chỉ và thấy Olsen đang đứng với một nhóm kỹ thuật viên. Hannibal quay sang Mike hỏi:

- Người đàn ông... đằng kia... cậu có biết là ai không?

- Người mặt dài hả? Ông ấy tên là Dunlop, làm cho ông Feast.

- Dunlop à? Cậu có chắc không? Chứ không phải Olsen sao?

- Mình đã nói là Dunlop mà! Mình có nghe ông Feast gọi mấy lần. Dường như ông này là chuyên gia về súng và được thuê làm cố vấn kỹ thuật cho những cảnh săn bắn.

Hannibal nhìn Peter và Bob xem hai bạn có nghe rõ không. Hai bạn gật đầu.

Trong lúc đó, người tự xưng là Dunlop đang bình tĩnh nói chuyện.

Hannibal nhú mào. Cậu nhớ lại rằng tối hôm qua, người đàn ông mặt dài có tuyên bố rằng “sẽ lo đến thẳng bé mập sau”. Biết rằng kẻ bị tình nghi của mình là chuyên gia về súng không làm cho Babal yên tâm lắm.

- Thế còn Hank Morton? - Hannibal hỏi khẽ - Hẳn còn lảng vảng đây không?

Mike nhún vai.

- Làm sao hẳn dám! Doc Dawson tài lắm mới chữa được cho Arthur để nó đóng phim được hôm nay!

- Mình nhớ đến một chuyện - Hannibal nói tiếp - Còn cái chuông Arthur sao rồi? Cái chuông mà chú Jim vứt bỏ ấy.

- Mình không biết - Mike trả lời - Chắc là chú Jim và trợ lý đã quăng qua hàng rào bãi rác. Chú

thường hay làm như vậy đối với những thứ mà chú không cần nữa. Sao cậu lại hỏi?

- Ồ! Để biết thôi...

Đột nhiên, Jay Feast búng ngón tay.

- Sẵn sàng, anh Hall ơi! Mọi người sẵn sàng quay rồi. Anh cho con sư tử leo lên gờ đá đi. Rồi! Quay!

Jim Hall gật đầu rồi dịu dàng gãi đầu Arthur nói:

- Nào, Arthur, đi thôi! - Chú Jim nói với nó - Làm việc nhé!

Chú Jim bước đến vách đá, con sư tử theo sát gót. Đến đó, ông dừng lại, cúi xuống con thú thì thầm vài lời vào tai nó, rồi búng ngón tay chỉ gờ đá. Arthur vâng lời ngay lập tức và nhẹ nhàng nhảy lên gờ đá. Nó đứng yên tại đó trong tư thế uy nghi. Nó diễn vai chúa sơn lâm rất đạt. Hannibal và các bạn khâm phục ngắm nó.

Jim Hall huýt sáo khê và làm một động tác tay. Con sư tử kêu gừ gừ nhẹ rồi nhìn ra xa, đuôi vểnh.

Rock Randall và Suzy Stone cũng theo chỉ thị đạo diễn ra đứng dưới vách đá. Jay Feast gật đầu tán thành. Một người la lên:

- Sẵn sàng chưa? Im lặng, quay!

Mọi người chăm chú nhìn các diễn viên. Hannibal lợi dụng ra hiệu cho hai bạn đi theo mình. Thám tử trưởng lôi hai bạn ra xa một cách kín đáo và im lặng. Bob và Peter miễn cưỡng bước theo sếp.

Khi cả ba đã đi khá xa trường quay, Peter càu nhàu:

- Sao lại bỏ đi lúc hay nhất? Đúng lúc Arthur sắp ra tay...

- Chính vì vậy! Mọi người lo nhìn sư tử và ta sẽ lợi dụng để điều tra mà không sợ ai thấy.

- Ở đâu? - Bob hỏi.

Hannibal chỉ ngón trỏ về hướng nhà Jim Hall:

- Tại xứ sở kim cương. Bob à!

Ba thám tử trẻ thận trọng bước đến gần nhà.

- Chuồng mới ở phía bên kia - Hannibal thì thầm - Mình muốn xem đó trước. Chắc là người ta không dùng một mình chuồng của Arthur để chuyển lậu kim cương. Ta hãy hành động hết sức thận trọng và đừng để ai thấy.

Bob không nén được sự ngạc nhiên.

- Thấy à? - Bob lặp lại - Ai có thể thấy bọn mình? Mọi người đều ở trường quay.

- Không, không phải mọi người - Hannibal nói một cách khó hiểu.

Làm theo sắp, Bob và Peter đứng lại một hồi ngay góc nhà để lắng nghe. Rồi hai bạn quẹo thật nhanh, tiến tới, cúi người thật thấp mỗi khi đi qua cửa sổ.

Hai chuồng nằm cách nhau khá xa. Ba thám tử đến gần chuồng đầu tiên, nhìn vào bên trong.

- May quá! - Bob nói khẽ - Đười ươi đang ngủ.

Con khỉ to tướng đang nằm thu mình trong một góc, không động đậy.

- Làm gì bây giờ? - Peter hỏi nhỏ - Hy vọng cậu không có ý định chui vào trong chuồng tìm kim cương chứ?

Thám tử trưởng chậm chạp đi vòng quanh chuồng, xem xét chuồng thật kỹ, rồi mới trả lời.

- Nếu bọn buôn lậu gửi "đá" châu Phi trong mấy cái chuồng này, thì bọn chúng làm cách nào? Ta có thể giả thiết chúng chừa lớp đáy kép hoặc trần kép, các cậu nghĩ sao?

Peter thở phào nhẹ nhõm.

- Trời! Có lúc mình tưởng cậu thật sự định chui vào hang cọp!

Nhưng Hannibal đang bước về chuồng beo.

- Bây giờ, ta hãy xem cái chuồng này! - Hannibal nói khẽ - Có thể ta sẽ tìm thấy một cái...

Hannibal nín thở, đột ngột dừng lại.

- Ê, Babal! Cậu làm sao thế? - Bob ngạc nhiên hỏi.

- Suyt! - Hannibal kêu khẽ - Đừng động đậy! Đừng có làm động tác gì đột ngột và nhất là đừng có bỏ chạy!

- Có chuyện gì vậy? - Peter hỏi nhỏ.

- Nhìn phía trước kia... đằng kia... Chuồng con beo đen mở cửa... và không còn con beo trong đó nữa.

Qua vai Hannibal, Bob và Peter nhìn thấy cái chuồng trống không. Ba thám tử ớn lạnh xương sống. Cả ba cảm thấy rụng rời tay chân. Đột nhiên, ba bạn hoảng hốt nghe tiếng kêu mà cả ba đang sợ sẽ phải nghe: tiếng gầm hoang dại, khủng khiếp, ngay phía sau lưng!

Hannibal đầu tiên tập trung đủ can đảm để quay lại.

- Con... con... be... beo... con beo đang ở trên cây cách ta không đầy hai mươi bước - Hannibal nói cà lăm. Cơ may duy nhất của ta là chạy trốn theo ba hướng khác nhau. Mình sẽ đếm đến ba rồi...

Hannibal ngưng nói khi nhìn thấy đám cỏ cao nhấp nhô trước mặt. Một kẻ thù khác đang tiến tới. Ba thám tử nhìn thấy tia sáng nòng súng. Vũ khí chậm chạp đưa lên cao. Rồi một giọng sáng ra lệnh:

- Đừng nhúc nhích!

Một người đàn ông hiện ra. Ba thám tử nhận ra bác sĩ Dawson.

Cặp mắt xám của bác sĩ thú y sáng lên. Bác sĩ bước thêm một bước, về phía trước, ngón tay sẵn sàng trên cò súng. Đột nhiên, một tiếng kêu khủng khiếp vang lên phía sau lưng ba thám tử, nhưng cùng lúc đó có tiếng súng nổ.

Hannibal, Bob và Peter nhào xuống đất, như để tránh con beo. Con beo rơi nặng nề xuống đất. Thân hình đen bóng của nó giật lên mấy cái, rồi bất động.

Bác sĩ Dawson tiến lại gần. Bác sĩ vừa tức giận vừa chán nản. Đôi giày dính đầy bụi của ông dừng lại ngay sát bên hai mép đỏ hồng để lộ răng nanh trắng của con beo.

- May cho các cậu là tôi bắn giỏi! - Bác sĩ thở dài.

Peter hít vào thật mạnh.

- Con beo có... có bị..?

- Có! Nó chết rồi, cậu à! Lần này, tôi đã buộc phải bắn đạn. Tôi không ngờ là có ngày sẽ giết chết một khách trọ của anh Jim.

Bác sĩ buồn bã thở dài. Hannibal nuốt nước bọt, rồi rời mắt khỏi con beo để nhìn vị cứu tinh.

- Cám ơn bác sĩ ngàn lần. Nhưng... làm thế nào con beo trốn ra được?

Bác sĩ thú y lắc đầu.

- E rằng lỗi do tôi. Tôi định khám cho con beo. Tôi chích thuốc ngủ cho nó. Trong khi đang khám, tôi đi vắng một phút và khi về thấy nó tỉnh rồi... và đã ra khỏi chuồng. Vì một lý do nào đó, thuốc đã không tác dụng như dự kiến. Tôi chạy đến xe jeep để lấy súng... súng mà tôi thường dùng để bắn chim tham mồi.

- Bác không nghĩ rằng có kẻ đã cố tình thả con beo ra à? - Hannibal hỏi.

- Phải điên nặng mới dám làm một chuyện như vậy! - Bác sĩ thú y la lên - Kẻ nào dám đùa như thế sẽ bị xé xác ngay lập tức. Không. Chắc là tôi đóng cửa không kỹ trước khi đi.

- Nhưng... còn thuốc mà bác sĩ chích cho con beo... có khả năng một ai đó đã phá để làm giảm tác dụng không?

Bác sĩ thú y nhìn chằm chằm Hannibal bằng cặp mắt sắc sảo như điều hâu.

- Chuyện đó thì có thể, cậu à. Tôi thường để túi đồ nghề lẫn lóc đây đó. Cho đến nay, thì tôi không việc gì phải đề chừng những người xung quanh.

Bác sĩ lắc đầu.

- Dù sao, chuyện này mờ ám quá. Dường như có ai muốn phá hoại anh Jim Hall. Tại sao thì tôi không biết. Không ai tốt bằng anh Jim.

Đột nhiên, bác sĩ nghiêm trang nhìn ba thám tử với vẻ đầy giận dữ.

- Nhưng còn chính các cậu, các cậu đang làm gì ở đây vậy, hả? Anh Jim nói với tôi các cậu đến xem Arthur đóng phim mà...

- Dạ đúng, tụi cháu có xem - Hannibal xấu hổ trả lời - Nhưng rồi sau đó, tụi cháu... ờ ờ... cháu nghĩ tụi cháu có thể đi xem một vòng...

Dawson lần lượt nhìn Hannibal, Bob rồi Peter.

- Theo anh Jim nói, các cậu là bộ ba thám tử kỳ tài - Cuối cùng ông nói.

Ông mỉm cười.

- Tôi có thể hỏi thăm các cậu đã phát hiện gì chưa?

Hannibal lắc đầu.

- Dạ không, rất tiếc là chưa. Tụi cháu còn đang mịt mù.

- Sẽ không ai trách các cậu đâu. Thời gian gần đây, có những chuyện lạ lùng xảy ra... những sự kiện không đầu không đuôi. Các cậu có muốn biết chuyện nào là lạ lùng nhất không?

Hannibal, Bob và Peter đồng lòng lắc đầu.

- Chuyện lạ lùng là, mỗi khi các cậu đến đây, thì chỗ chúng tôi lại có một con thú xổng chuồng. Tôi nói có đúng không?

Ba thám tử hoảng hốt nhìn nhau. Bác sĩ Dawson phá lên cười:

- Tôi nói đúng, phải không? Các cậu không chối được!

Bác sĩ đá vào con beo đen.

- Thôi tôi lo dẹp con này. Nhưng trước khi các cậu đi, tôi xin có lời khuyên...

- Lời khuyên nào, thưa bác? - Bob hỏi.

- Hãy cảnh giác, mở mắt và bảo trọng!

Nói xong, bác sĩ thú y xoay gót bỏ đi. Đám cỏ cao như nuốt lấy ông.

16. Phát hiện... rồi thất vọng

Khi bác sĩ Dawson vừa mới biến mất, thì Hannibal lại kéo các bạn xuống dưới chân đồi, đến hàng rào bãi rác. Cả ba nhìn qua tấm lưới và thấy công nhân đang làm việc trên công trường.

- Bọn mình ra đây làm gì vậy? - Peter hỏi.

- Thử tìm kim cương bị thất lạc! - Hannibal đáp. Và cái chuồng cũ của Arthur nữa.

- Cậu nghĩ kim cương có thể còn trong chuồng à? - Bob ngạc nhiên kêu.

- Chắc là không đâu. Chuồng nằm ở khu bảo tồn quá lâu, nên có lẽ người ta đã lấy đi kho báu chứa trong đó rồi. Nhưng ta có thể nghĩ ra một cái gì đó khi xem xét cái chuồng.

- Nếu đã không có trong chuồng, thì ở đâu? Peter hỏi - Bọn mình phải tìm cái gì? Một cái gói nhỏ hả?

Hannibal chau mày.

- Peter à, thật ra mình không biết kim cương chứa trong cái gì. Mình nghĩ Olsen và Dobsie cũng không biết. Nếu không họ đã tìm ra được từ lâu rồi.

- Tối hôm qua cả hai đã kiểm thật kỹ trong bãi rác - Bob nhắc lại - mà không tìm được gì. Sao cậu lại nghĩ bọn mình có thể may mắn hơn, hả Babal?

- Bây giờ là ban ngày - Hannibal đáp - Đó là một lợi thế!

- Điên rồi - Peter lầm bầm.

Một công nhân, nãy giờ làm việc gần hàng rào, tự nhiên bỏ đi, giải phóng đường cho ba thám tử.

- Đi! - Hannibal kêu khẽ.

Ba thám tử trở nhanh chóng tìm ra đoạn hàng rào mà Olsen đã dịch chuyển tối hôm qua. Tháo lưới rào ra khỏi cột cũng là một việc dễ làm... Một hồi sau, ba bạn đang lăm la lăm lét đi giữa hai đồng xác xe để đến gần công trường.

Phía bên kia công trường, có tiếng kim loại leng keng và tiếng âm cao vang đến.

- Ta hãy đến xem máy nghiền hoạt động như thế nào - Hannibal đề nghị.

Hannibal chỉ một cần cầu khổng lồ cách đó không xa.

Khi đến gần, ba bạn nhìn thấy nhân viên điều khiển cần cầu ngồi trong buồng lái. Cái máy kêu rên. Một móng vuốt to tướng bằng thép xuất hiện từ phía sau một đồng đồ phế thải: nó đang quặp chắc chắn một chiếc xe cũ.

Nhân viên điều khiển cần cầu kéo một tay cầm: cần di chuyển sang một bên rồi đứng yên lại. Móng vuốt mở và thả xác xe ra. Xác xe rơi xuống gây tiếng ầm, ngay sau đó là tiếng phanh phạch. Rồi máy bắt đầu chạy.

Peter leo lên một đồng sắt phế thải để nhìn cho rõ và giải thích:

- Chiếc xe cũ vừa mới được đặt xuống băng tải chở nó về cái nhà chòi đằng kia...

Trên băng tải có nhiều xác xe khác. Khi tất cả đã biến mất vào nhà chòi, băng tải dừng lại. Ngay sau đó, một tiếng động khủng khiếp vang lên từ trong nhà... một thứ tiếng xé tai.

- Máy nghiền lại hoạt động. - Hannibal nhận xét.

- Mấy chiếc xe kêu to quá, tưởng như xe bị nuốt sống! - Peter nói.

Một hồi sau, nhân viên cần cầu lại làm việc tiếp, nâng một xác xe khác, thả xuống băng tải. Đủ để hả cơn đói của máy nghiền. Hannibal chấm dứt quan sát.

- Giờ ta đã biết cái này hoạt động như thế nào rồi, ta hãy làm việc của ta. Tìm kiếm!

Ba thám tử trẻ lén lút ra khỏi bãi rác.

- Bọn mình có thể làm việc tốt hơn nếu biết đang chạy đuổi theo cái gì - Peter thở dài.

- Can đảm lên, Peter! - Hannibal đáp - Dường như mình tìm được một cái gì rồi.

Hannibal chỉ một vật trước mặt.

- Giống cái chuồng - Bob nói - Hay đúng hơn là mảnh chuồng.

- Một cái chuồng phải có song sắt, còn cái này đâu có. - Peter bắt bẻ - Giống cái hộp bị tháo tung.

- Có thể cái máy tách kim loại đã qua đây rồi - Hannibal nói.

- Có thể... Chờ một chút! Dường như máy chưa làm việc xong.

Peter cúi xuống lượm một thanh sắt dài.

- Kim loại đây, chứ còn gì nữa.

Hannibal reo lên vui mừng.

- Hay quá, Peter ơi! Có thể đây là cái ta đang tìm. Cho mình xem đi!

Peter đưa thanh sắt, nhưng Hannibal vừa mới cầm thì thả ra ngay, xém bị dập ngón chân.

Peter trêu:

- Trời, chắc là cơ bắp cậu làm bằng bánh da lợn quá!

- Thì... mình không ngờ... - Hannibal giải thích và cầm thanh sắt lên. Nặng thật!

- Tất nhiên là nặng rồi! Lúc mình phải dỡ cả một chiếc xe tải thanh sắt như thế này cho chú Titus, mình than phiền đâu phải để giỡn chơi đâu.

Hannibal im lặng, mắt dán vào thanh sắt. Mắt thám tử trưởng sáng lên một cách lạ lùng.

- Mình không chú ý - Cuối cùng Hannibal nói - Nhưng mình chắc chắn là thanh sắt mà mình lượm để cất riêng hôm ngày đầu không...

Hannibal ngưng nói, miệng vẫn há to.

- Có chuyện gì vậy Babal? - Bob hỏi.

- Kh... không có gì.

Hannibal để thanh sắt lên vai, rồi hối thúc:

- Nhanh lên! Về nhà ngay!

- Để làm gì? - Peter phản đối - Nếu chỉ một thanh sắt thôi làm cho cậu thấy hạnh phúc, thì ta hãy cố tìm thêm mấy thanh nữa.

- Chắc chắn mấy thanh khác sẽ không giống thanh mình nghĩ...

- Nghĩa là sao?

- Có thể thanh không bông... tức là được làm rỗng để chứa một lô kim cương!

Hannibal chạy ra hàng rào...

Ba Thám Tử Trẻ nhanh chóng tìm ra anh Konrad và lên đường về Rocky. Suốt dọc đường, Hannibal không hé miệng. Dù Bob và Peter có vặn hỏi cũng vô ích. Hai bạn đã quen với tính khí bất thường của sếp nên đành lòng. Hannibal dăm chiêu gạt đầu, như đang tán thành những suy nghĩ thầm kín. Hannibal chỉ chịu nói khi nào tin chắc về sự chính xác giả thiết của mình.

Xe vừa mới đến Thiên Đường Đồ Cổ là Hannibal nhảy xuống xe, lao đến xưởng sửa chữa vật. Khi đến đó, Hannibal đứng sững trước bàn thợ, thốt một tiếng kêu tuyệt vọng.

- Mất rồi!

- Cậu nói về cái gì vậy? - Bob hỏi.

- Thanh sắt mà mình lượm được tối hôm qua, khi bị Ben Jenkins đuổi theo... Và thanh sắt kia cũng mất luôn!

- Có quan trọng lắm không? - Peter hỏi thăm.

Hannibal có một cử chỉ bực bội.

- Mình sẽ giải thích các cậu sau. Đi! Ta hãy đi tìm chú Titus. Có thể chú ấy sẽ thông tin cho ta.

Chú Titus đang ở nhà riêng, ngay phía bên kia đường. Khi thấy ba thám tử tới, chú Titus mỉm cười.

- Sao hả các cháu, đi chơi có vui không?

- Vui lắm, cảm ơn chú. Cháu muốn hỏi chú...

- Hỏi thăm xem chú buôn bán có tốt trong khi các cháu đi vắng không hả? (nụ cười chú Titus nở rộng hơn). Tốt lắm, Hannibal ơi!

- A! Thế chú bán được gì hả chú? Có phải... thanh sắt không ạ?

- Cái gì cháu cũng biết cả, không giấu được! Đúng, thanh sắt? Thím mày và anh Hans đã lục soát cả kho bãi để tìm những thanh sắt còn lại. Rất cần, cháu à, chú Titus nháy mắt nói.

- Để làm gì hả chú Titus? - Bob hỏi thử.

- Để làm gì à? Làm chuông, chứ làm gì nữa. Hôm bữa chú đã nói là chú định sửa chữa và lắp ráp lại vài cái mà! Hôm nay, trong khi Hans và chú đang làm việc ấy, thì có khách đến.

Hannibal tái mặt. Cậu hỏi bằng một giọng không bình tĩnh:

- Khách... có phải là ông khách hôm bữa... cái ông tự xưng là Olsen?

- Không phải. Người khác. Có vẻ dễ thương. Ông ta nói là làm cho gánh xiếc, mà chú thì đang định bán chuồng cho gánh xiếc, nên chú cố làm nhanh để vừa lòng ông khách.

- Thế à? - Hannibal cảm thấy muốn ngất xỉu.

Titus Jones gạt đầu với vẻ hài lòng, hít một ngụm khói, phà ra với vẻ mặt sáng khoái, rồi nói thêm.

- Chú thấy mến ông khách này, mà ông ấy lại có vẻ buồn phiền, nên chú quyết định làm hết sức để giúp ông. Mọi người đã làm như điên để sửa mấy cái chuồng và lũng tìm thanh sắt. Thím mày nhớ có nhìn thấy một hai thanh sắt trên bàn thợ, và đi lấy để dùng.

- Ô! Chính thím Mathilda đã...

- Phải. Cũng may là thím có trí nhớ tốt. Không có hai thanh sắt đó là kẹt lắm... Cuối cùng, ông khách hài lòng đến nỗi trả ngay một trăm đô-la tiền mặt và lấy ngay chuồng đi, không chờ chú sơn lại nữa! Ông ấy nói thú có nhà là vui lắm rồi, màu sắc không quan trọng... ha ha ha!

- Mấy cái chuồng mà chú sửa lại, có phải là chú mua ở Chatwik Valley không?

- Đúng. Trong một bãi rác không quan tâm đến chuồng thú. Việc của họ. Ở chỗ đó là làm bẹp dẹp những xác xe cũ. Họ còn có một máy nghiền rất hay. Mớ sắt vụn ấy mà cũng có việc làm đấy!

Hannibal có vẻ hết sức tuyệt vọng. Thật vậy, giả thiết của thám tử trưởng đã được xác minh. Nhưng sự việc lại diễn ra không đúng ý cậu.

Titus Jones định tiến hành đọc báo tiếp, nhưng cháu ông còn một câu hỏi.

- Chú Titus ơi... người khách mua chuồng thú... có cho biết tên không?

- Tất nhiên là có. Xem nào, để chú nhớ lại... À nhớ rồi! Ông ấy tên là Hall... Jim Hall!

17. Hannibal giải thích

Hannibal quyết định trở lại Khu Bảo Tồn Hoang dã và gọi điện thoại đến hãng thuê xe nơi chú Warrington làm việc... chú tài hoàn hảo đang rảnh và hứa đến rước ba thám tử bằng xe Rolls ngay. Trong khi chờ, ba bạn ăn ngón ngỗng bữa ăn trưa mà thím Mathilda dọn trong nhà bếp.

Khi đã ngồi sau xe, Bob tấn công ngay:

- Này Babal! Cậu có chịu nói cho bọn mình biết cậu đang nghĩ gì không?

- Đơn giản thôi - Hannibal đáp - Mình đoán ra được chỗ giấu kim cương! Anh em Hall giấu kim

cương trong một số bọng sắt rỗng của chuồng thú.

- Rỗng hả? - Peter kêu - Nhưng thanh sắt mà mình lượm ở công trường và đưa cho cậu rất nặng mà.

- Thanh đó thì đúng là nặng, vì nó đầy. Chính vì nó nặng nên mình mới nghi ngờ. Trọng lượng khác nhau nhiều quá. Mình hiểu ra rằng có một số thanh sắt rỗng và có lẽ chú Titus đã mua song sắt và chuồng đúng bãi rác nơi Jim Hall vứt cái chuồng của Arthur và, có thể, trước đó có vứt những chuồng khác nữa. Vì vậy mà ta đã về nhanh như thế: mình muốn xem kỹ hơn mấy thanh "của mình"! Bây giờ mình biết rằng Jim Hall đã đến mua cả lô, và nghi ngờ của mình đã được xác nhận!

Bob và Peter lắng nghe Hannibal nói tiếp:

- Nếu không còn một số kim cương còn lại bên trong, thì không bao giờ Jim Hall trở lại mua mấy cái chuồng đó đâu. Biết đâu, có thể kim cương nằm trong mấy thanh sắt mà thím Mathilda lấy trên bàn thợ.

Peter có vẻ hoài nghi.

- Mình không hiểu, Babal à. Nếu chú Jim biết rằng kim cương nằm trong song sắt chuồng thú, thì tại sao chú lại đem vứt bỏ?

- Mình cũng tự hỏi... Có thể chú sợ người ta tìm thấy kim cương trong nhà chú. Nên chú mới nảy ra ý để tạm thời ở bãi rác bên cạnh và định lấy lại sau này. Thường, những người buôn bán sắt vụn ở bãi rác chỉ quan tâm đến xe cũ. Nhưng xui cho chú Jim là chú Titus đang đi ngang đó và lại thích mấy cái chuồng. Chú mua với giá rẻ như cho không.

- Có thể, Bob thừa nhận. Nếu vậy, khi thấy mất chuồng, có lẽ chú Jim hoảng hốt đi hỏi và biết được địa chỉ chú Titus. Phần mình, Olsen và Dobbie đã lần theo cùng một hướng dẫn đến Thiên Đường Đồ Cũ. Thậm chí Olsen đã là người đầu tiên đến hỏi mua thanh sắt, cậu nhớ không?

- Tất nhiên! Không hiểu người mua vô danh có phải chú Jim hay Dobsie không?

- Người mua vô danh nào? - Peter tò mò hỏi.

- Người đã lấy lô thanh sắt mà thím Mathilda bán được giá... trong khi ta đang đến Khu Bảo Tồn Hoang Dã lần đầu. Trong đồng thanh sắt ấy, có thể một số chứa kim cương.

- Chắc là không có đâu - Peter nói - Cậu đừng quên rằng chính bọn mình đã khiêng hàng xuống xe và tất cả thanh sắt đều rất nặng. Nặng và dài hơn thanh sắt của mấy cái chuồng hư.

- Mình cũng nghĩ như cậu - Hannibal thở dài - Có thể đó là những thanh sắt hết sức tầm thường, do một khách hàng vô hại mua. Dù sao, việc Olsen và Jim Hall trở lại chỗ chú Titus sau này chứng minh rằng họ vẫn chưa tìm ra "đá".

- Nhưng còn cái thanh sắt khả nghi mà cậu lượm được tối hôm qua - Bob hỏi - Theo cậu thì từ đâu ra?

- Ồ... thanh đó à! Chắc là sút ra từ một cái chuồng mà Jim Hall đã quăng qua hàng rào bãi rác. Ít nhất, bây giờ ta cũng biết chính xác ta đang tìm cái gì... kim cương chứa trong một thanh sắt chuồng thú! Còn phải biết cần tìm bao nhiêu thanh sắt nữa thôi!

- Mọi thanh sắt đều giống nhau! Bob thở dài - Làm sao xác định được thanh bọn mình cần. Khi

Cal Hall gọi chuông thú đến chỗ chú Jim, mọi thanh sắt đều nằm đúng chỗ. Thậm chí không hiểu làm thế nào chú Jim nhận ra những thanh sắt mà em trai chú đã biến thành hộp chứa nữ trang...

Hannibal mỉm cười.

- Có cách...

Nhận thấy Hannibal không chịu nói thêm nữa, Bob và Peter trừng trừng nhìn cậu.

Tất nhiên là như thường lệ, Hannibal chờ đến giây phút cuối cùng mới chịu tiết lộ bí mật...

- Ta sẽ biết đầu đuôi câu chuyện khi mọi mảnh trong trò chơi ghép hình nằm đúng chỗ! - Hannibal nói - Có thể chính Jim Hall đã thả sư tử ra hôm ta đến lần đầu tiên... để tạo nghi binh. Cũng có thể chính chú ấy mở cửa chuông dưới ư. Cuối cùng, chú đã tìm ra dưới ư nhanh hơn ta nghĩ.

- Và chú ấy dẫn bác sĩ Dawson đi cùng, bác sĩ đã kịp thời hành động để cứu mạng bọn mình, Peter nói thêm.

- Nhưng sáng nay - Bob bắt bẻ - Jim Hall đang ở trường quay cùng Arthur khi con beo xổng chuông. Vậy không phải chú là thủ phạm! Và mình không nghĩ bác sĩ Dawson bao che cho chú ấy khi tuyên bố rằng chính mình có lỗi, chính mình đã đóng cửa chuông không chắc.

- Tất cả đều có thể - Hannibal dăm chiêu nói khẽ - Cũng có thể Doc Dawson nghi ngờ về vụ buôn lậu của chú Jim. Nếu vậy, bác sĩ sẽ bao che cho chú Jim để bảo vệ cho Mike đáng thương. Dù sao, có thể nói rằng bác sĩ thú y luôn có mặt khi ta cần đến bác ấy... Nếu những mối hoài nghi của bác ấy chính xác hơn, thì có thể bác ấy cũng đoán ra được điều sắp xảy ra bây giờ...

Rolls-Royce nhanh chóng đến Khu Bảo Tồn Hoang Dã.

- Chú hãy chờ tụi cháu dưới con đường mòn ngay chân đồi, như mọi khi - Hannibal dặn chú Wanington - Tụi cháu cần vào một cách kín đáo.

Đến ngôi nhà trắng, ba thám tử dừng lại để lắng nghe.

- Không nghe gì hết! - Peter thì thầm - Có thể Jim Hall đã bỏ chạy cùng kim cương! Ta cứ gõ cửa thử!

Hannibal đang đưa tay lên, thì đột nhiên dừng lại.

- Mình có nghe một tiếng gì đó! - Hannibal nói nhỏ - Phía bên mấy cái chuông thú... Ta hãy đi xem.

Bob và Peter bước theo Hannibal.

- Có vẻ ổn cả, Bob thì thầm. Không có gì...

Bob bị ngắt lời bởi một vật ấm, mềm và nặng sà xuống đầu y như cái lưới đánh cá.

Đó là tấm chắn. Một bàn tay khỏe mạnh nâng Bob lên.

Phần mình, Hannibal và Peter cũng chịu số phận y như vậy. Ba thám tử trẻ la hét và giãy giụa vô ích. Tấm chắn át đi tiếng kêu, và những kẻ bắt cóc túm rất chặt.

Ba bạn bị chìm trong bóng tối và hiểu rằng mình đang bị mang đi...

18. Mắc bẫy...

Ba thám tử bị nghẹt thở dưới tấm chăn dày và có cảm giác đang bị vận chuyển theo một lộ trình đầy cam go. Thậm chí có lúc, một tên bắt cóc bị vấp phải một chướng ngại vật và bắt đầu rên, thì có giọng sáng ra lệnh hăn im. Cuối cùng cũng dừng. Ba bạn bị trói chung lại, rồi bị ra lệnh phải bước tới. Bộ ba đi tới cực nhọc y như một con cua to tướng và có cảm giác như đang bước trên một bề mặt có cỏ.

Rồi ba tù nhân bị đẩy vào bên trong một chỗ nhỏ hẹp: ba bạn ngã xuống một cái gì giống như yên có lò xo... có thể là nệm giường. Sau đó có tiếng cửa đóng rầm sau lưng.

- Ta sẽ không bị chúng vướng vào chân nữa. Một giọng nói.

Tiếng chân bước xa dần, rồi lại im lặng. Ba bạn bắt đầu giãy giụa, thì tiếng huýt sáo vang lên khiến ba bạn giật mình. Cú giật làm ba thám tử bị bắn ra phía trước. Dường như chỗ nhốt vừa mới bị một tên khổng lồ chụp lấy và lắc lư. Tiếng huýt sáo biến thành tiếng kêu rên rùng rợn. Chỗ nhốt ba thám tử đang đi lên giống như thang máy.

- Quý! Hannibal kêu. Như vậy có nghĩa là sao đây? Nhanh lên! Ít nhất ta phải vút bỏ được cái tấm chăn làm ta nghẹt thở. Ta sẽ thấy được ta đang ở đâu và ta sẽ kêu cứu!

Ba bạn giãy giụa kịch liệt để thò đầu ra khỏi tấm chăn. Trong khi đó, tiếng động diếc tai cứ lớn dần: chỗ nhốt lắc lư càng lúc càng mạnh hơn.

- Cầu! Peter thoát ra được trước tiên và hét lên.

Rồi đầu của Bob và Hannibal lộ ra khỏi tấm vải nặng nề. Phía trên đầu, ba bạn nhìn thấy bầu trời... và cần cầu. Chỗ nhốt ba bạn là một chiếc xe ô tô cũ. Phía dưới, ba bạn nhìn thấy xác xe chất thành đống.

- Ta sắp vào máy nghiền! - Bob hoảng hốt la lên.

Cả ba xúm nhau hét thất thanh. Chẳng may, tiếng ồn công trường lấn át tiếng kêu.

Hannibal buồn bã lắc đầu.

- La hét cũng vô ích thôi. Người lái cần cầu không thấy, không nghe chúng ta. Ta nhất định phải thoát khỏi sợi dây này...

Một lần nữa, ba thám tử giãy giụa dữ dội. Hoài công. Dây trói buộc quá chặt. Tiếng huýt lại vang lên nữa. Cần cầu kêu cọt kẹt khủng khiếp và đưa ba bạn xuống đất. Chiếc xe cũ như nảy lên. Rồi nó lại tiến về phía trước cà rịch cà tang.

- Ta ở trên cái băng tải đang di chuyển! - Hannibal nói - Không còn bao nhiêu thời gian. Máy

nghiền chờ ta ở cuối đường đi.

Nhưng bất chấp nỗ lực, sợi dây vẫn giữ chặt. Cái đích khủng khiếp đang đến gần.

Ba thám tử la hét nữa, nhưng vô ích.

- Cửa xe! Hannibal đột nhiên hét lên. Ta hãy thử mở bằng chân.

Rất tiếc. Ba bạn bị trói chặt nên không đủ sức đá cửa xe. Cuối cùng, ba thám tử kiệt sức, chịu thua.

- Vô ích - Peter hốt hển nói - Hy vọng duy nhất là có công nhân ở chỗ máy nghiền. Khi ấy, người công nhân sẽ thấy và giải thoát cho bọn mình.

- Công nhân à! - Hannibal đáp - Đừng hy vọng. Tất cả đều tự động. Ta sẽ bị nghiền nát cùng với chiếc xe này. Và khi cái máy tách kim loại ra... khỏi phần còn lại, thì đã quá trễ cho ta.

- Lý luận rất đúng - Có giọng nói.

Kinh ngạc và không dám tin, ba thám tử mở mắt thật to khi nhận ra người vừa mới xuất hiện bên cạnh: đó là người đàn ông mặt dài.

- Cửa này bị kẹt rồi! Thử phía bên kia! Nhanh lên, Dobsie ơi! - Olsen nói với người đi cùng.

Cửa mở ra. Điều lạ lùng là nhóm cứu hộ chụp lấy ba thám tử và nhẹ nhàng đặt xuống bãi cỏ thừa của công trường. Vừa kịp! Xác xe chui vào nhà chòi có máy nghiền. Tiếng động khủng khiếp vang lên. Hannibal, Bob và Peter rùng mình. Rồi thám tử trưởng thở phào nhẹ nhõm và quay sang hai người đàn ông, chuẩn bị nói lời cảm ơn.

Đột nhiên, nụ cười sắp nở trên môi Hannibal sựng lại: Dobsie đang cầm con dao trong tay.

- Đừng hoảng hốt, các bạn trẻ à - Olsen ngọt ngào nói - Nếu các bạn muốn được cởi trói, thì phải cắt dây chứ, đúng không?

Hannibal im lặng gật đầu. Hannibal nhìn hai bạn. Bob và Peter đang chững chạc không kém gì thám tử trưởng. Bỗng vài cú dao bén, Dobsie giải thoát cả ba. Trong khi ba thám tử xoa bóp tay chân cho máu lưu thông trở lại. Olsen lạnh lùng nhìn chằm chằm ba bạn.

- Dường như chúng tôi đến vừa đúng lúc - ông nói - Xem nào. Chuyện gì đã xảy ra?

- Một kẻ nào đó đã dùng tấm chắn trùm chúng tôi lại, trói bằng dây, rồi nhốt vào xác xe này - Hannibal giải thích - Tôi không biết hẳn có ý định cho chúng tôi vào máy nghiền hay không. Dù sao, chúng tôi rất cảm ơn các ông đã cứu sống chúng tôi.

- Các cậu có thấy mặt kẻ tấn công, hay đoán là ai không?

- Chúng tôi không biết! Chuyện xảy ra quá nhanh! Chúng tôi vừa mới quẹo ở góc nhà chú Jim Hall...

Hannibal đột ngột ngưng nói để hỏi:

- Làm sao các ông biết chúng tôi ở trong chiếc xe kia?

- Chúng tôi đang đứng bên kia công trường, thì anh Dobsie đây thấy mấy người đàn ông nhét

một cái gói đang cựa quậy vào xác chiếc xe. Chúng tôi thấy khả nghi. Chúng tôi đến xem thử. Trong khi đó, cần cầu đã nâng bổng các cậu lên và đặt lên băng tải. Ở đây ồn ào quá, không thể nào gọi người điều khiển xe cầu được. Chúng tôi nghĩ tốt hơn là tự đi giải thoát các cậu.

Peter rùng mình.

- Không ngờ hẳn định giết chết bọn mình! - Peter tuyên bố - Không, không thể tin nổi.

- Cậu nói ai vậy? - Người đàn ông mặt dài nhanh nhẹn hỏi - Nói chung, các cậu biết điều gì nguy hiểm mà có kẻ lại muốn khử các cậu?

Hannibal kiêu hãnh ngẩng đầu lên.

- Chúng tôi đang thực hiện một cuộc điều tra - Hannibal nói - Chúng tôi có một số nghi ngờ, nhưng chúng tôi chưa thể chỉ tên thủ phạm một cách chắc chắn.

- Thế à? Olsen-Dunlop nén một nụ cười hỏi lại - Có lẽ chúng tôi nên đứng ngoài vụ này và để các cậu tự do điều tra theo ý trong... cái này!

Olsen chỉ máy nghiền đang ồn ào nhai xe.

Hannibal không chịu thua dễ dàng.

- Thật ra, - Hannibal bình tĩnh nói tiếp - hành động của ông và bạn ông cũng đã làm cho chúng tôi nghi ngờ. Tuy nhiên, tôi không nghĩ các ông dính líu đến vụ buôn kim cương... Nếu không, các ông đã không cứu giúp chúng tôi.

Người đàn ông mặt dài quay sang Dobsie:

- Tôi đã nói anh mà... Thằng bé này đang có hướng tìm...

Ông nhìn Hannibal và phá lên cười.

- Tôi nghĩ các cậu có thể nói cho chúng tôi biết các cậu đã tìm ra được cái gì. Xem nào, theo cậu nghĩ, ai là thủ phạm? Các cậu có biết thật không?

- Có, tôi nghĩ tôi đã biết - Hannibal trả lời - Nhưng tôi sẽ không nói cho ông.

Olsen-Dunlop nhún vai, rồi quay sang bạn:

- Thôi! Ta đi, Dobsie ơi. Ta đang mất thời gian. Trong khi đang đứng đây nói chuyện tào lao, thì bọn chúng có thể đã chuồn mất.

Người đàn ông có mắt giống heo đến sát gần Hannibal, và chỉ ngón tay vào mặt Hannibal đe dọa:

- Vụ này quá nghiêm trọng cho những thằng nhóc như các cậu! Đừng có xen vào! Hiểu chưa, mấy thằng nhỏ? Nếu không sẽ hối hận đấy!

Trông ông ấy có vẻ dữ tợn đến nỗi ba thám tử cảm thấy sợ. Ba bạn nhìn Dobsie quay lưng bỏ đi nhanh cùng Olsen-Dunlop.

19. Vạch mặt

Mike mở cửa cho ba thám tử và có vẻ ngạc nhiên:

- Chào các bạn! Vào đi! Mình không nghĩ các cậu sẽ đến hôm nay.
- Mình biết - Hannibal nói - ông Olsen, người mà cậu gọi là Dunlop, có đến đây với một người khác không?
- Không có! Tại sao vậy?
- Còn chú Jim, chắc là cũng không có ở đây phải không?
- Tất nhiên là có. Chú đang nghỉ trong phòng, cùng Arthur. Chờ một chút. Để mình đi gọi chú.

Mike vừa đi, thì Hannibal nhìn Bob và Peter.

- Mình không hiểu gì hết - Peter nói nhỏ - Mình cứ tưởng Olsen và Dobsie đến thẳng đây chứ.
- Có thể họ còn đang tìm kiếm mấy cái chuông - Bob gợi ý.
- Mấy cái chuông nào, hả các cháu? - Một giọng vui vẻ nói.
- Mấy cái chuông cũ của chú - Hannibal trả lời.

Khi thấy ông Jim Hall ngạc nhiên, Hannibal nói thêm:

- Thôi? Chú không cần giả vờ nữa. Chính chú đã mua lại của chú Titus cái chuông cũ của Arthur và vài cái khác.
- Chú à! Chú đã mua lại?... Cháu muốn nói gì vậy?
- Hannibal nói đúng - Bob cắt ngang - Chú đã mua lại chuông của ông Jones... mấy cái chuông có một số thanh sắt chứa kim cương lậu!

Jim Hall, nét mặt chùng hững, nhìn từng thám tử một. Rồi ông bình tĩnh lại:

- Được rồi - ông nói - cháu hãy nói lại đi! Dù sao, có thể hôm nay tai chú nghe không được rõ lắm?

Peter đau khổ nhìn ông Jim Hall:

- Cả nếu như chú là người buôn lậu kim cương, cháu không tin nổi rằng chú đã cố tình cho máy ghiền xe đè bẹp tội cháu!

Jim Hall quay sang Mike:

- Cháu có biết ba bạn đây đang nói về cái gì không? Hay tất cả đều điên hết rồi?
- Chú đã nói với tội cháu rằng chú gặp phải một vấn đề! Bob nhắc lại. Chú đã yêu cầu tội cháu làm rõ một vụ bí ẩn. Đây là nguyên nhân làm cho con sư tử của chú bị căng thẳng? Mà hóa ra,

vụ bí ẩn này ẩn giấu một vụ khác: chú Cal, em trai của chú, gửi kim cương cho chú từ Châu Phi sang đây... qua đường dây thú hoang đã bắt cho chú. Chú Cal giấu kim cương trong một ổ song sắt rỗng của chuồng thú. Rất xui cho chú là một phần kim cương bị thất lạc, vì vậy mà chú đã mua lại chuồng từ chỗ chú Titus, chú của Hannibal, chính ngày hôm nay.

- Cậu điên rồi! - Mike kêu lên - Từ sáng nay, mình không hề rời chú Jim một bước. Chú Jim chưa ra ngoài!

Hannibal đắm chiêu nhìn ông Jim Hall.

- Có đúng vậy không ạ?

- Hoàn toàn đúng.

- Chú Titus khẳng định rằng chuồng thú đã được bán cho một người tên là Jim Hall. Cháu rất tiếc là quên không nhờ chú Titus mô tả người mua. Tuy nhiên, bây giờ cháu nghĩ cháu đã biết người đó là ai rồi...

- Dobsie hả? - Peter nói khẽ.

- Có thể - Hannibal thở dài - Chú Titus khẳng định rằng không phải Olsen-Dunlop, có thể là Dobsie...

Hannibal quay sang Jim Hall:

- Chú không biết gì về vụ buôn lậu kim cương à? - Hannibal nặng nề hỏi.

- Thậm chí chú không biết cháu nói về cái gì nữa!

- Tại sao chú lại vứt cái chuồng của Arthur?

Jim Hall nhún vai.

- Chú thấy hết sức vô lý khi phải nhốt nó trong khi chú có thể dạy dỗ nó bằng cách nói chuyện nhẹ nhàng và kiên nhẫn với nó. Dường như chú bị mất mối quan hệ tình cảm với nó mỗi khi nhốt nó vào cái chuồng đó! Khi chú biết chắc rằng nó đã thuần hóa, chú vứt bỏ cái chuồng đi. Chú quãng qua khỏi hàng rào bãi xe nghĩa địa và chú quên đi mất. Từ đó, Arthur trở thành thành viên trong gia đình... Cả ba chúng tôi sống dưới cùng một mái nhà: Mike, chú và nó.

- Nhưng cái chuồng vẫn nằm gần nhà chú một thời gian sau khi sư tử đến sống chung với chú à? - Hannibal hỏi thêm.

- Đúng. Chú quyết định nhận Arthur về nhà và tổng khứ hẩn cái chuồng đi, khi Jay Feast đề nghị con sư tử để quay phim. Chú không muốn ông ta coi Arthur như một con thú dữ, mà phải coi nó như một con vật nuôi trong nhà, giống như con chó nhà to vậy.

Hannibal tỏ ra lúng túng.

- Cháu phải xin lỗi chú! Cuối cùng, cháu đã dựng nên một giả thiết không đúng.

- Con người ta, ai cũng bị nhầm lẫn, Hannibal à. Bây giờ, cháu hãy giải thích cho chú nghe xem có chuyện gì vậy?

Hannibal bắt đầu kể việc mấy chuồng bị tháo tung đến Thiên Đường Đồi Cổ, rồi nói về Olsen.

- Mike khẳng định ông ấy làm việc cho ông Feast và tên là Dunlop. Đó là một người đàn ông cao gầy, mặt dài.

- Chú không quen nhiều - Jim Hall nói - nhưng dường như chú có thấy ông ấy trên trường quay.

- Tối hôm qua ông ấy lục lạo tìm kiếm trong bãi xe nghĩa địa, đến lượt Bob giải thích. Có một người tên Dobsie đi cùng. Cả hai nói về kim cương vượt biên lậu. Nhưng tội cháu không hiểu họ có thuộc băng buôn lậu hay không. Nhưng nhờ họ mà tội cháu thoát chết! Lúc này họ đã cứu mạng tội cháu, khi tội cháu sắp rơi vào máy nghiền...

Jim Hall chăm chú nghe bản tường thuật chi tiết của ba thám tử. Khi nghe xong, chú Jim lắc đầu.

- Rất tiếc, các cháu à, chú không hiểu gì hết trong câu chuyện này. Có thể những gì các cháu vừa mới kể là có thật, nhưng dù các cháu có nghĩ thế nào đi nữa, chú cam đoan là em trai chú lương thiện! Cal là một người tuân thủ luật pháp. Cậu ấy không bao giờ buôn lậu!

Hannibal suy nghĩ một hồi, rồi nói:

- Chú có thể cho cháu biết chú đã vứt bỏ bao nhiêu chuồng thú trong mấy tháng vừa qua không ạ?

- Năm rồi, thì hai ba cái, nhưng mới đây, thì chỉ có một: chuồng sư tử.

- Dường như cái chuồng này là bước khởi đầu của đường dây buôn lậu... À, mà hôm nay sức khỏe Arthur thế nào?

Jim Hall mỉm cười:

- Hoàn toàn khỏe mạnh. Sáng nay, nó đã diễn vai trên trường quay một cách xuất sắc. Rồi sau đó, nó nằm yên một chỗ. Bây giờ nó đang ngủ trong phòng. Bác sĩ Dawson có ghé qua chích thuốc an thần cho nó.

Hannibal ra hiệu cho Bob và Peter:

- Vậy thì có lẽ tội cháu nên về! Tội cháu còn nhiều việc lắm.
Mike Hall nhất định tiễn ba bạn một đoạn đường.

- Các cậu nhớ quay lại ngay khi được. Mình tin chắc chú Jim không giận các cậu đã nghi ngờ chú đâu.

- Đáng lẽ chú ấy có quyền giận - Hannibal thở dài - Mình không có quyền buộc tội, khi chưa có bằng chứng hẳn hoi. Mike, cho mình xin lỗi một lần nữa nhé!

Nhưng Mike không còn nghe nữa. Cả bọn đã đến nửa đường trên đồi và Mike vừa mới nhìn thấy chiếc Rolls sáng bóng dưới ánh nắng.

-Ồ! Vậy là... các cậu nói thật à... Còn tài xế...

- Tài xế của bọn mình đấy - Hannibal khiêm tốn thú nhận.

Khi ấy, Bob giải thích cho Mike về những điều khoản cho phép ba thám tử được phép đi xe ô tô sang trọng. Đúng lúc đó, Hannibal đi trẹo chân, té ngã và bị cục đá đâm vào lòng bàn tay. Khi

nhìn thấy máu chảy, Mike quên ngay chiếc xe Rolls lộng lẫy để giúp bạn.

- Ta hãy trở về biệt thự, Babal ơi! Thế nào mình cũng tìm ra thuốc để khử trùng và băng vết thương.

Vốn có tính đau tí đã kêu, nên Hannibal nhận lời ngay. Khi đến trước biệt thự, Mike kêu lên.

- Mình định nói là tiếc rằng Doc Dawson không có đây để lo cho cậu, nhưng ta không cần bác sĩ. Nhìn kìa! Doc Dawson bỏ quên túi dụng cụ ở đây!

Mike chỉ một cái túi da đen đặt trên ghế.

- Cậu nghĩ bọn mình lấy được một chút cồn và bông không?

- Tất nhiên! Hannibal, mời cậu, cứ tự nhiên.

Hannibal mở túi ra. Hannibal vụng về tìm lấy một gói băng khử trùng, rồi làm rơi. Một mẩu giấy vàng bay ra. Mike lượm lên.

- Cậu đừng làm thất lạc toa thuốc của Doc Dawson - Mike vừa cười vừa nói - Doc sẽ giận đấy.

Hannibal nhìn tờ giấy Mike đưa. Mắt thám tử trưởng tròn lại. Mối Hannibal nháy vài từ...

- Có chuyện gì vậy Babal? - Bob hỏi.

Hannibal lắc đầu, như đang thức tỉnh sau một giấc ngủ dài.

- Mình không dám tin - Hannibal khẽ nói - Tuy nhiên... dĩ nhiên rồi! Khớp cả...

- Cậu không dám tin cái gì? - Peter hỏi - Cái gì khớp?

Hannibal đưa tờ giấy cho Peter.

- Này! Tự đọc lấy đi!

Bon và Mike cuối xuống cùng lúc để đọc chung với Peter:

- "Dox Rox Nox Ex Rex Box."

Mike Hall mở mắt thật to:

- Có nghĩa là sao? - Mike nói nhỏ.

- Có nghĩa rằng một người mà chúng ta chưa hề nghi ngờ lại có dính líu đến vụ buôn kim cương. Hannibal trả lời.

- Ý cháu muốn nói gì, hả Hannibal? - Jim Hall đến gần hỏi.

- Chắc chắn chú sẽ không thích điều cháu sắp nói ra, thám tử trưởng thở dài. Thủ phạm chính là... bác sĩ Dawson!

Jim Hall độ lượng mỉm cười.

- Chú nghĩ cháu lại lầm một lần nữa. Doc Dawson là một người bạn chú biết từ lâu lắm rồi. Đưa

chú xem tờ giấy đó!

Jim Hall đang đưa tay tới, thì cánh cửa mở ra. Một bóng người to lớn xuất hiện trong khung cửa. Đó là Ben Jenkins.

- Tôi đến lấy túi đồ nghề của bác sĩ Dawson, Ben Jenkins thông báo. Doc bỏ quên ở đây.

Đột nhiên, khi nhìn thấy tờ giấy vàng trong tay Hannibal. Ben Jenkins nheo mắt lại và méo miệng tức giận.

- Đồ lục lạo! Ben gầm lên. Trả lại đây!

Trước khi Hannibal kịp động đậy, Ben Jenkins giật lấy tờ giấy khỏi tay cậu. Ben Jenkins nhàu tờ giấy lại trong nắm tay đồ sộ và chụp lấy túi đồ của bác sĩ thú y.

Jim Hall mỉm cười can thiệp.

- Khoan đã Ben! Có chuyện gì đó mờ ám...

Jenkins đột ngột rút súng ra khỏi túi.

- Hall, nếu anh muốn sống lâu, thì anh đừng có xen vào chuyện này! Chúng tôi đã có được cái đang tìm và không ai có thể cản được chúng tôi đi.

Hannibal trấn tĩnh lại.

- Hoá ra là ông - Hannibal tố cáo - Chính ông đã mua chuồng thú của chú tôi... và tự xưng là Jim Hall.

- Tự mày nghĩ ra đó hả, thằng nhóc?

Thấy Ben Jenkins chuẩn bị rút lui, Jim Hall huyết sáo thật khế. Tiếng bước nặng nề vang lên trong phòng bên cạnh. Rồi tiếng gầm đầy đe dọa khiến Jenkins vội vàng quay lại. Người đàn ông tái mặt. Quai hàm xệ xuống.

Một con sư tử to tướng vừa mới xuất hiện và đang nhìn Jenkins bằng ánh mắt sáng rực. Sư tử gầm lên một lần nữa.

Vũ khí bắt đầu run trong tay Jenkins.

- Anh hãy từ bỏ mọi hy vọng trốn khỏi đây - Jim Hall bình tĩnh nói. Thêm một bước là Arthur sẽ nhai anh như một hạt dẻ. Đúng không Arthur?

Con sư tử từ từ hạ mồm ra và tiến vào gian phòng.

- Đừng hòng bắn nó - Jim Hall nói thêm - Dù có bị thương, nó cũng ăn thịt được anh trong nháy mắt!

Một tiếng va vào sàn nhà: Ben Jenkins vừa mới bỏ rơi khẩu súng.

- Thế thì tốt hơn! Jim Hall nói khế.

Ông cúi xuống, lượm vũ khí, rồi dùng nòng súng chỉ một cái ghế cho tên cướp đang run.

Khi đó, Arthur đến gần hần, ngồi bên cạnh, nhe răng liên tục, y như một con chó.

- Ben ơi, giờ anh hãy kể cho chúng tôi nghe về chuyện buôn lậu kim cương đi - Jim Hall nói bằng giọng trò chuyện bình thường.

Ba Thám Tử Trẻ và Mike lắng tai chăm chú nghe...

20. Bộ ghép hình đã được hoàn chỉnh

Jim Hall và bốn cậu bé chuẩn bị đến thăm bác sĩ Dawson. Khi đến gần nhà ông, mọi người nghe tiếng búa. Hannibal mỉm cười.

- Mặc sức mà đập - Hannibal nói khẽ - Chú Titus mà làm là kiên cố lắm.

- Ý cậu nói sao? - Mike hỏi.

- Chờ một chút, sẽ biết!

Chiếc xe tải nhẹ dừng trước sân nhà bác sĩ. Có lẽ xe dùng để chở bốn chuồng thú nằm dưới đất. Doc Dawson đang đứng bên cạnh một chuồng, đập mạnh vào một song sắt. Khi thấy có khách, ông dừng tay.

- Chào anh Jim! Có chuyện gì không?

- Không có gì! Tôi chỉ đến trả anh túi đồ nghề. Anh bỏ quên ở nhà tôi.

- Cám ơn anh... nhưng tôi đã cho Ben Jenkins đi lấy mà... Tôi cần Ben giúp... làm mấy cái chuồng này...

- Hiện Ben bận rồi, Doc ơi, nhưng tôi có thể giúp anh. Phải làm gì đây?

- Ô! Tôi chỉ muốn kiểm tra xem mấy song sắt này có chắc không. Sợ mấy con thú khác lại xổng chuồng. Nếu có tai nạn xảy ra, anh sẽ phải tốn nhiều tiền cho ông Feast đấy.

- Doc à, anh thật tử tế, anh lo cho tôi quá. Tôi rất biết ơn anh... Xem nào, Hannibal ơi, có thể tìm ra mấy song sắt mà cháu nói không?

- Cháu nghĩ là được, thưa chú! Nhưng cháu cần búa.

- Doc, anh có thể cho anh bạn trẻ này mượn búa không?

Bác sĩ thú y có vẻ do dự, rồi đưa dụng cụ cho Hannibal.

- Chắc anh còn nhớ - Jim Hall nói tiếp - rằng tôi đã thuê ba thám tử này để làm sáng tỏ vụ bí ẩn Arthur bị căng thẳng. Hóa ra, dường như các cháu lại phát hiện ra một vụ chuyển kim cương mờ ám nào đó... kim cương buôn lậu...

- Các cháu này tìm kim cương à? - Bác sĩ thú y chớp mắt nói khẽ - Các cháu này có biết kim cương nằm chỗ nào không?

- Dạ biết - Hannibal nói - Xin bác lùi ra một chút...

- Tất nhiên! - Dawson vừa nói vừa dang ra xa - Nhưng cậu hãy cẩn thận khi dùng búa nhé. Tôi không muốn cậu làm lung lay mấy song sắt mà tôi đã nhọc công gắn cho chắc.

- Không phải bác gắn song sắt cho chắc - Hannibal lạnh lùng đáp - Mà là chính chú Titus của cháu và anh Hans, phụ tá của chú ấy, tự làm.

Bác sĩ Dawson có vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Xin bác lưu ý rằng chú Titus của cháu không lắp lại mấy song sắt y như cũ - Hannibal nói tiếp - Chú Titus luôn muốn tránh bị khách chê bai, và chú ấy đã gắn chặt đến nỗi song sắt không còn lỏng lẻo như trước.

- Hay quá! - Bác sĩ thú y nói khẽ.

- Cho nên - Hannibal tiếp tục nói - ta không còn dễ dàng tháo song sắt ra được nữa. Và búa chỉ còn có thể dùng để làm điều này...

Hannibal đi vòng quanh chuồng, gõ vào từng song sắt một. Song sắt thứ tư và một song sắt khác, xa hơn một chút, thu hút sự chú ý của Hannibal. Sau đó, Hannibal quay sang nhóm nhỏ đang im lặng quan sát mình.

- Trong cái chuồng này có hai song sắt khả nghi - Hannibal tuyên bố.

Dawson nhìn Jim Hall.

- Thằng bé này nói cái gì vậy? Anh có biết không, anh Jim?

- Kiên nhẫn một chút. Doc à, rồi anh cũng sẽ hiểu ra.

- Phần lớn các song sắt này bị sét rỉ nhiều lắm - Hannibal nói tiếp - vì nằm ngoài mưa gió lâu. Song sắt có thể thuộc bất cứ chuồng nào mà chú Jim Hall đã vứt bỏ. Song này (Hannibal chỉ song sắt thứ tư) có tiếng khác mấy song sắt bên cạnh... Nó rỗng! Nếu cháu suy luận đúng, song sắt này xuất xứ từ cái chuồng của sư tử Arthur!

Rồi thám tử trưởng chỉ vào song sắt kia:

- Cái này cũng rỗng (Hannibal vừa nói vừa dùng búa gõ). Trông nó còn tốt hơn, vì trước kia là của chuồng đười ươi. Ben Jenkins đã rút song sắt này khỏi chuồng đười ươi vào ngày con khỉ đến nơi. Đười ươi đã lợi dụng để bẻ hai song bên cạnh chỗ trống và xổng chuồng. Thậm chí, cháu còn nghĩ đười ươi đã rượt theo Ben, khiến ông ta hoảng hốt thả cái thanh có kho báu để bỏ chạy cho nhanh. Do ngẫu nhiên, ít lâu sau, chính cháu đã lượm được thanh sắt này.

- Nhưng làm sao Ben Jenkins biết được cậu có song sắt quý báu? - Mike hỏi.

- Tối hôm qua, ông ấy cố gắng tìm lại, thì bắt gặp tui mình trong chùm sáng đèn pin của ông, và nhìn thấy cái ông ta tìm nằm trong tay mình. Trước kia, ông ấy đã từng gặp chúng ta rồi, có lẽ Doc Dawson đã cho ông ta biết ta là ai và từ đâu đến. Khi đó, ông ta đã đến Thiên Đường Đồ Cổ và thấy chú Titus của mình đang khôi phục mấy cái chuồng thú. Hãy tưởng tượng mắt ông ấy đã sáng lên như thế nào, khi biết ta đang bị thiếu song sắt và sẽ lục tung đồng đồ tinh tinh để tìm cho ra! Nếu may mắn, ông ta có thể hy vọng lấy lại được thanh bị mất. Nhưng ông ta không ngờ nổi rằng thanh của Arthur cũng sẽ nằm trong lô ấy.

- Cậu có tin chắc là đã xác định đúng các thanh không? - Mike hỏi.

- Có lẽ là đúng, bởi vì mình đã hiểu ra phương pháp mà chính bọn buôn lậu sử dụng để tìm ra. Tuy nhiên, mình vẫn chưa chắc chắn khi mà chúng ta chưa rút và xem xét mấy song sắt này.

- Cậu nói đến phương pháp nào vậy?

- Thì bức thông điệp mã hóa đã cung cấp cho mình thông tin cần thiết... về mọi chủ đề. Bởi vì mình đã đọc ra được toàn bộ bức thông điệp một cách chính xác. Mình xin nhắc lại nội dung: "Dox Rox Nox Ex Rex Box". Đây là lời văn khó hiểu, kiểu khi đánh điện tín làm cho mình hiểu sai lúc ban đầu. "Dox" không có nghĩa là "docks" như mình tưởng... mà là "Doc", và chỉ người nhận bức thông điệp. "Rox" hay "rocks" làm cho ta nghĩ đến "đá", "kim cương". Còn "nox", lúc đầu mình tưởng là từ la tinh có nghĩa là "đêm" phải được dịch là "knock", có nghĩa là "đập", "gõ" mà ta gặp trong thuật ngữ "knock out" của môn quyền Anh. Và đó là điều cần phải làm: gõ để biết "đá" nằm ở đâu. Cuối cùng là ex rex box, nghĩa là "ngoài vua hộp", tức là "từ chuồng sư tử", hay "sau khi lấy sư tử ra khỏi chuồng". Dù sao đi nữa, ý nói chuồng là phương tiện vận chuyển của kim cương. Cho Arthur ra khỏi chuồng là biện pháp thận trọng hiển nhiên để lấy lại hàng một cách an toàn.

Hannibal ngưng một hồi, trước sự im lặng của mọi người, rồi nói tiếp:

- Còn bây giờ, mọi người hãy nhớ lại những gì Doc Dawson đã làm tối hôm qua, sau khi bắt lại được con đười ươi... Ông đã bắt đầu dùng búa thử song sắt chuồng đười ươi. Rồi ông thử chuồng con beo, cũng giống y như vậy. Mọi người tưởng ông thử độ chắc của kim loại. Thật ra, ông đang thử xác định kim cương nằm chỗ nào... Có thể ông muốn kiểm tra xem Jenkins có lấy đúng thanh sắt không... Hay xem có còn thanh sắt nào khác không. Mật mã đã chỉ cho ông biết cách làm: gõ! Thanh nào nghe rỗng, tức có chứa kim cương.

Jim Hall như đang thức tỉnh sau một giấc mơ dài.

- Gõ vào thanh cũng không lấy kim cương ra được - ông nói - trừ khi mạnh khỏe y như Jenkins. Tốt hơn hết là vặn ra từ phía trên...

Dưới chân bác sĩ Dawson có túi đồ nghề với đủ loại dụng cụ. Jim Hall chọn một clê to, rồi tiến hành vặn. Mọi người nín thở chờ đợi.

Cuối cùng, thanh sắt thứ tư - mà Hannibal đã xác định được - rơi xuống đất. Thám tử trưởng lao tới và bằng búa lấy ra được một cái nắp dẫy ở phần trên. Sau đó, Hannibal quay ngược đầu thanh sắt lại: một loạt những viên đá nhỏ vàng vàng chảy ra.

- Kim... kim cương đó hả? - Peter cà lăm.

- Đúng! Kim cương thô, chưa mài. Giống như sỏi tầm thường phải không?

- Trời ơi! - Bob thốt lên - Nhiều quá.

- Theo lúc tính của Olsen, khoảng nửa triệu đô la. Và có thể còn một lượng y như vậy từ chuồng đười ươi.

Jim Hall nhìn chăm chăm vào đồng kim cương và đau khổ lắc đầu:

- Doc, tôi xin lỗi, nhưng anh phải giải thích cho chúng tôi.

Vị bác sĩ thú y không trả lời, Jim Hall quay đầu lại: Dawson không còn đó nữa!

Đúng lúc đó nghe tiếng xe ông bác sĩ rồ máy.

- Ông ta chạy trốn! - Peter la lên.

Bốn bạn cùng nhau lao đuổi theo kẻ bỏ chạy. Nhưng Dawson đang tắt máy, có hai chiếc xe khác xuất hiện trên lối đi dẫn đến nhà ông chặn đường đi! Hai người đàn ông bước xuống.

- Olsen và Dobsie! - Bob kêu.

Hai người mới đến tóm lấy Dawson đang cố chạy trốn, sau khi nhảy xuống xe. Jim Hall, Mike và ba thám tử bắt kịp nhóm người.

- Các anh là ai vậy? - Jim Hall hỏi.

- Đây là ông Olsen! - Hannibal vừa tuyên bố vừa chỉ người đàn ông mặt dài - Ông ấy lòng tìm song sắt ngay từ đầu.

- Đâu phải - Mike phản đối - Đó là ông Dunlop! Mình đã nói cậu rằng ông ấy làm việc cho ông Feast.

Olsen-Dunlop phá lên cười:

- Xin lỗi phải chĩnh các bạn trẻ, nhưng tên thật của tôi là Stevenson!

Ông Stevenson lấy bóp và rút thẻ căn cước, mở ra đưa cho Hannibal xem. Thám tử trưởng đỏ mặt.

- Chú đúng là ông Stevenson - Hannibal thừa nhận - Bọn cháu nghĩ chú thuộc băng kia...

- Nhân viên hải quan thường hay dùng tên giả - Stevenson mỉm cười giải thích - Anh bạn Dobsie của tôi đây là thanh tra Kho Bạc. Cả hai chúng tôi cùng làm một chỗ: làm cho chính phủ Hoa Kỳ. Từ lâu rồi, chúng tôi đang cố gắng tìm hiểu vụ buôn lậu kim cương này.

Dobsie chỉ đồng đá thô mà Hannibal đã tìm ra.

- Các cậu đã làm thay việc chúng tôi rất xuất sắc - ông Dobsie nói vui vẻ - Chúng tôi đã biết rằng ông Dawson nhận đá, nhưng không có bằng chứng, chúng tôi không thể bắt hắn được. Chúng tôi không biết chỗ giấu đá và không có tang vật, coi như chúng tôi bất lực.

- Thanh sắt đằng kia còn chứa kim cương khác nữa... - Hannibal giải thích.

Stevenson mỉm cười với ba thám tử.

- Dawson có hai tên đồng lõa: một tên, chỉ là tay chân, mà chúng tôi có thể bắt bất cứ lúc nào. Tên kia sẽ khó bắt hơn. Đó là Ben Jenkins. Chắc hắn đã chuồn mất rồi.

- Các anh sẽ tìm thấy hắn ở nhà tôi - Jim Hall mỉm cười thông báo - Hắn đang chờ các anh.

Stevenson và Dobsie chưng hửng nhìn nhau.

- Và hắn sẽ không chuồn đi đâu hết - Jim Hall nói thêm - Arthur đã được lệnh canh giữ hắn.

Dobsie cố gắng mở thật to hai con mắt nhỏ của anh ra.

- Ý anh nói... Arthur. Con sư tử hả?

- Đúng!

Stevenson phá lên cười và thân thiện vỗ vai Hannibal.

- Cậu đã tìm ra giúp chúng tôi nửa triệu đô-la kim cương, bạn trẻ ơi! Để xem trong thanh sắt kia có cùng số lượng kim cương như vậy không?

Thám tử trưởng hãnh diện bước đến gần chuồng. Hannibal chỉ thanh sắt kêu rỗng và phát biểu bằng một giọng như đang diễn kịch:

- Các ngài sẽ thấy rằng thanh sắt này sẽ ít hơn thanh sắt đầu tiên, là song sắt chuồng sư tử. Chuồng đười ươi mới đến đây thôi, cho nên...

Bob và Peter mỉm cười nhìn nhau. Hai bạn biết rằng Hannibal có khiếu diễn kịch bẩm sinh và hết sức thích thú tình thế này.

Còn Doc Dawson thì cười méo mặt. Vai hắn xệ xuống. Trông hắn y như con người thật của hắn: một người đã mạo hiểm tất cả để kiếm một món tiền kếch sù một cách bất hợp pháp... và đã thất bại.

- Cậu nói nhanh lên đi - hắn lầm bầm - Tôi muốn biết tôi mất chính xác bao nhiêu trước khi thú tội!

21. Ông Hitchcock đòi chi tiết

Một tuần sau, Ba Thám Tử Trẻ ngồi trong văn phòng ông Hithcock, kể ông nghe câu chuyện phiêu lưu cuối cùng này.

- Các bạn trẻ giỏi quá! Câu chuyện cuộc điều tra về con sư tử quá căng thẳng này hết sức hấp dẫn. Tôi xin khen các cậu đã giải ra vụ bí ẩn này.

- Cám ơn bác - Bộ ba đồng thanh đáp.

- Tuy nhiên, - Alfred Hitchcock nói tiếp - có những điểm tôi muốn bàn thêm. Như cái máy nghiền khủng khiếp kia, chẳng hạn! Chắc hắn Dawson không định phó mặc các cậu với cái chết rừng rợn như thế chứ?

- Tất nhiên là không, thưa bác - Bob trả lời - Jenkins, bác sĩ Dawson và tên đồng lõa đã bị mắt, trói, rồi nhét đại tụi cháu vào xác xe cũ nào đó. Cậu nâng cái tù nốt tụi cháu để cho lên băng tải hoàn toàn do ngẫu nhiên.

- Đáng lẽ bọn khốn kiếp này phải thận trọng hơn. Chúng xem trở thành kẻ sát nhân. Hy vọng đó sẽ là bài học cho chúng lần sau... nếu có lần sau cho chúng - Ông Hitchcock cười và nói thêm - Còn bây giờ ta hãy nói về tên Hank Morton... Hắn đóng vai trò gì trong câu chuyện? Hắn có cố ý

trả tự do cho Arthur không? Có phải hắn đã làm bị thương Arthur không? Tại sao hắn lại bỏ trốn mất vào đêm con đười ươi xông chuồng? Và hắn có đồng lõa với bọn cướp không?

- Dạ không, bác ơi! Hank Morton không có tội tình gì cả. Sau khi bị đuổi việc, ông ấy quay lại Khu Bảo Tồn Hoang dã để theo dõi bác sĩ Dawson. Thật vậy, Hank Morton khẳng định ông không hề đối xử tệ với con thú nào. Dawson đã làm báo cáo giả về ông ta để có cơ sở đuổi ông ta đi và thay bằng người của hắn, tức là Ben Jenkins. Khổ cái là chú Jim Hall đã tin vào lời vu khống của tên bác sĩ: chú không bao giờ nghĩ bác sĩ thú y lại nói láo!

- Khi Morton quay lại khu bảo tồn, - Hannibal kể tiếp - Dawson quyết định dứt khoát khử ông. Tên bác sĩ đã thả sư tử vào rừng, vì biết chắc mọi người sẽ nghĩ Morton là thủ phạm. Arthur bị thương ở chân do tai nạn. Khi dẫn tụi cháu đến chỗ Arthur, Morton chỉ muốn đùa một chút. Ông ấy biết con sư tử vô hại và không để cho nó hại tụi cháu. Rất tiếc là khi đi xa, ông gặp phải Ben Jenkins, tên này hạ gục ông, ông đã không quay lại được! Và ông bị buộc tội có ý đồ xấu xa đối với tụi cháu.

- Cuối cùng - Peter kết thúc - vào đêm con đười ươi xông chuồng, Morton đang đi tìm Ben Jenkins. Ông đụng đầu với con khỉ và hoảng sợ bỏ chạy, y như chính Ben.

- Các cậu hãy kể cho tôi nghe về vụ xông chuồng của con beo - Alfred Hitchcock yêu cầu - Thủ phạm có phải là Doc Dawson?

- Dạ không, thưa bác - Peter trả lời - Dù sao, hắn không nhận tội. Chắc là cửa chuồng đóng không kỹ. Bác sĩ thú y đã thật sự cứu mạng tụi cháu. Khi ra tòa xử, có lẽ đây là điểm có lợi cho hắn, theo lời ông Stevenson.

Ông Hitchcock nhìn những tờ ghi chép của Bob bày đầy trước mặt ông.

- À, đây! - ông nói - Ông Stevenson, người của chính phủ, khi thì tên Olsen, khi thì Dunlop! Chính cấp trên của ông đã cho thâm nhập vào đoàn làm phim của Jay Feast để theo dõi bọn buôn lậu kim cương, phải không?

- Dạ đúng, thưa bác. Theo vài thông tin tiết lộ, họ đã nghĩ rằng kim cương xuất xứ từ châu Phi được đưa lậu qua biên giới và bọn buôn lậu đang ở Khu Bảo Tồn Hoang dã. Nhưng cần chứng cứ để tóm chúng.

- Hóa ra ông Stevenson là chuyên gia về súng, Jay Feast thuê ông với tính cách này. Thật ra, Jay Feast không có liên quan gì với bọn buôn lậu. Nhưng vì ông không được lương thiện lắm, nên ông tìm cách bắt lỗi chú Jim Hall để hủy hợp đồng. Ông đã tìm mọi cách để đạt mục đích, thậm chí ông đã làm vụ sư tử tấn công giả Rock Randall, nhưng cũng may là ông không thành công. Nay, cuốn phim đã quay xong, và chú Jim Hall đã kiếm được một khoản tiền cũng khá.

- Ta hãy nói lại về chuyện buôn lậu! Vậy Doc Dawson là thủ phạm chính à?

- Dạ đúng, thưa bác. Và cũng là người tổ chức toàn bộ đường dây, Hannibal giải thích. Đồng lõa của ông nhét kim cương châu Phi vào thanh sắt rỗng, rồi chúng lén lút thay thế trà trộn vào những thanh khác trong mấy cái chuồng thú do Cal Hall chuẩn bị. Mọi thứ diễn ra mà Cal Hall không hề hay biết gì cả. Chuyển đầu tiên được thực hiện nhân kỳ gởi Arthur đi. Đồng lõa của Dawson thông báo cho hắn qua bức thông điệp mã hóa.

- Tôi thấy ngạc nhiên là tên bác sĩ thú y không rút kim cương ra khỏi chuồng khi sư tử đến nơi?
- Ông Hitchcock nhận xét.

- Hắn biết rằng sẽ có một chuyển thứ nhì, và cuối cùng, khi gửi con đười ươi. Hắn chờ con khỉ

đến nơi để rút hai lô hàng cùng một lúc. Trong khoảng thời gian giữa hai kỳ, không có chỗ giấu nào tốt hơn nơi đang cất “đá”. Nhưng con đười ươi lâu đến... Rồi vào một buổi sáng, Dawson bị cảm phải nằm giường. Trong khi hần bệnh, chú Jim Hall lại mang vút chuồng của Arthur vào bãi rác bên cạnh, nơi chuồng ít nhiều bị vỡ ra từng mảnh.

- Ha, ha! Tôi tưởng tượng bộ mặt hần, khi hần khỏi bệnh. Khó tìm lại món hàng quá!

- Mọi chuyện càng trở nên khó khăn hơn, vì ông Stevenson đã có mặt tại chỗ và tên bác sĩ thú y có cảm giác hần đang bị theo dõi bí mật. Thật ra, ông Stevenson không chịu nói ra làm sao chính quyền biết được chuyện. Bí mật quốc gia! Nghe nói vậy. Dù gì, nay, Dawson và đồng lõa, ở Mỹ cũng như ở châu Phi, đều đang nằm nhà đá.

- Bob à, trong báo cáo, cậu nói rằng Arthur bị căng thẳng do Stevenson và Dobsie thường xuyên rình rập quanh nhà ông Hall vào ban đêm.

- Dạ đúng, thưa bác. Họ cố gắng điều tra kín đáo, nhưng con sư tử vẫn bực bội, mặc dù không thấy họ.

- Tôi không hiểu - ông Hitchcock thở dài - tại sao một người đang hoang như bác sĩ thú y lại có thể trở thành tên buôn lậu kim cương!

- Ô! Đó là tên buôn lậu lâu năm rồi! - Hannibal giải thích - Trước khi đến khu Bảo Tồn Hoang Dã, hần đã đi khắp cả châu Phi và cấu kết với những tên cướp loại như hần. Khi nghe nói đến Jim Hall và người em trai Cal, hần đã nảy ra ý bí mật lợi dụng họ để thực hiện một vụ buôn lậu vĩ đại. Chính vào thời điểm đó, hần sang Hoa Kỳ để xin vào làm việc cho chú Jim. Hần biết chăm sóc thú vật. Điều này có lợi cho hần. Mà thật ra, hần thật sự thương yêu thú vật. Rất tiếc là hần thích tiền dễ kiếm hơn!

- Xong! Tên cướp đã bị loại bỏ khỏi xã hội! Chính nhờ các cậu. Tôi xin có lời khen các cậu một lần nữa! Chắc các cậu đã nhận được tiền thưởng vì tìm ra kim cương chứ?

- Dạ có, thưa bác. Số tiền đến...

- Đừng nói! Tôi không cần biết. Lần sau mà có vụ bí ẩn cần làm rõ, sợ tôi không dám nhờ đến các cậu nữa. Nếu các cậu tự cho mình đã quá giàu có thể các cậu sẽ từ chối lời đề nghị của tôi.

- Không bao giờ, thưa bác, không bao giờ - Hannibal trịnh trọng tuyên bố - Ba Thám Tử Trẻ luôn sẵn sàng phục vụ bác... cả khi không được trả xu nào!

Hannibal, Bob và Peter thật tình nghĩ như vậy.

HẾT

[1] Mời bạn tìm đọc tập "Con Mắt Lửa"

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>